LIVIU RADU

Înfruntarea nemuritorilor

Al treilea volum din seria TARAVIK

NAUTILUS

NAUTILUS

fantasy

De acelaşi autor la Editura Nemira

Seria TARAVIK
Armata moliilor (2012)
La galop prin piramidă (2013)

Golem, Golem şi alte povestiri fantastice (2014)

Spaime (2014)

Liviu Radu, născut la Bucureşti în 1948, şi-a început cariera de scriitor de science fiction şi fantasy în 1993, când i-a apărut povestirea „Faţa nevăzută a planetei Marte“ în revista Quasar. În anul 1991 a debutat în volum cu romanul *Trip-Tic.* A semnat, de asemenea, romane ca *Opţiunea* (2004), *Spaime* (2004), *Waldemar* (2007), *Modificatorii* (2010), *Vânzoleli nocturne* (2012) şi volume de proză scurtă, cele mai recente fiind *Povestiri fantastice* (2008) şi *Singur pe Ormuza* (2011). Autorul a colaborat, de-a lungul timpului, cu publicaţii ca *Jurnalul SF, Anticipaţia CPSF, Nautilus.* Scrierile lui de ficţiune au apărut în volume colective. Liviu Radu este şi un traducător cunoscut şi face parte din Uniunea Scriitorilor din România şi din Societatea Română de Science Fiction şi Fantasy.

LIVIU RADU

înfruntarea nemuritorilor

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RADU, LIVIU
Înfruntarea nemuritorilor / Liviu Radu; - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2014
ISBN print: 978-606-579-934-9
ISBN epub: 978-606-758-090-7
ISBN mobi: 978-606-758-091-4

821.135.1-31

Liviu Radu
ÎNFRUNTAREA NEMURITORILOR

© Nemira, 2014
Coperta: Tudor POPA
Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Oana IONAŞCU
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

1

Am murit şi sunt în paradisul pegaşilor, îşi spunea Kostik tot mai des, pentru că nu fusese niciodată atât de răsfăţat, de alintat şi de îngrijit. Servitoarele Marieţei îl îmbăiau zilnic, îl ţesălau, îi împleteau coama şi i-o împodobeau cu panglici colorate, îl îndopau cu bunătăţi, iar bătrâneii care o ajutau pe Marieţa la grădinărit îi povesteau câte-n lună şi în stele, îi cereau părerea în toate privinţele şi îl ascultau cu un respect atât de vizibil, încât Kostik simţea că-i crescuse încă o pereche de aripi, pentru că i se părea că pluteşte printre nori, alături de zei... Ca să nu mai pomenim de pisoi, care, una, două, se căţărau pe el ca să doarmă – asta când nu-şi găseau culcuş pe burta lui Taravik, că şi aia era moale ca o saltea...

Pegasul se cam îngrăşase, din cauza lipsei de mişcare şi a îndopatului cu hrană prea consistentă. Ca urmare, îşi impusese ca, în ciuda protestelor Marieţei şi ale tuturor ajutoarelor acesteia, să trudească din greu la învârtitul roţii orizontale a fântânii. Nu se potolea până când nu umplea jgheabul cu apă, o dată dimineaţa şi o dată seara. Bineînţeles, după un asemenea efort, era leoarcă de năduşeală, tocmai bun să fie spălat, ţesălat şi periat, apoi hrănit corespunzător. Aşa că, în final, efortul făcut nu-l ajuta să slăbească. Se dolofănise, se lenevise, dormea tot mai mult... şi, culmea, îi plăcea la nebunie existenţa aia îmbelşugată.

Iar dacă avusese vreodată mustrări de conştiinţă şi sentimentul jenant că profita de situaţie şi de amabilitatea Marieţei şi a ajutoarelor ei, îi trecuseră urgent văzând că şi Taravik se afla în

aceeaşi stare: adică se buhăise, se dolofănise, se îndopa ca un purcel, dormea toată ziua la umbra din grădină şi toată noaptea în căsuţa lui primitoare – şi, într-o încercare de a slăbi, la fel de inutilă ca şi cea făcută de Kostik, atunci când nu dormea scotea apă din fântână (din cealaltă fântână, cea cu cumpănă).

Marieţa le făcea toate chefurile, îi îndopa cu bunătăţi, le dădea băutură să-şi toarne şi în cap... dar băutura nevorbită nu aluneca pe gât, beau şi ei câte o stacană de bere sau o cană de vin la masă, doar atât, nici vorbă de chiolhanuri ca în alte vremuri...

Aşa că pegasul îşi spunea că-i în rai, dar îşi spunea degeaba, se cam săturase de raiul ăla, îi era îndeajuns atâta bine şi i se făcuse dor de o goană disperată prin deşert, urmărit de o ceată de bandiţi care trăgeau cu arcurile după el, şi îşi dorea să mai sară măcar o dată într-o râpă...

Mai că-i venea să-i ceară lui Taravik să facă o plimbare prin pustiu, una inutilă, doar de dragul plimbării... dar n-ar fi vrut să pară nerecunoscător, pentru că era pe deplin conştient că era iubit şi că răsfăţul de care avea parte venea din suflet... şi, la rândul lui, îi iubea şi el pe toţi cei care făceau parte din familia lui Taravik – adică din familia din care făcea şi el parte.

Dar când se uita la Taravik şi-l vedea toropit, mişcându-se încetişor şi fără niciun chef, nu se îndura să-l trezească din amorţeala aceea plăcută. Avea, totuşi, sentimentul că nici lui Taravik nu i-ar fi displăcut o schimbare, pentru că-l văzuse pe acesta încercând să fie folositor în diferite feluri: se oferise să sape în grădină, dar, după ce bătrâneii Marieţei (nu reuşise nici acum să afle care dintre ei era Avalik şi care Aralik) îşi exprimaseră părerea că era mai bine să apeleze la el atunci când aveau nevoie să sape un şanţ pentru irigaţii şi că nu avea rost să-l pună să plivească buruienile de pe răzoare, se lăsase păgubaş, conştient că puterea sa şi lăboaiele lui imense nu erau de folos într-o muncă ce necesita îndemânare şi fineţe.

Într-un fel bizar, Kostik avea senzaţia că Taravik se ascundea în gospodăria Marieţei, că se temea de ceva sau de cineva şi se ferea să iasă în lume. Pegasul era conştient că ideea aceea era o aiureală – pentru că Taravik, bărbat solid, trecut prin ciur şi prin dârmon, om cu o viaţă aventuroasă şi un caftangiu profesionist, era în stare să-şi

apere integritatea fizică mult mai bine decât ar fi fost în stare s-o facă fetişcanele şi bătrâneii care o ajutau pe Marieţa în gospodărie. Sigur, dacă s-ar fi ivit vreun pericol, Marieţa ar fi fost în stare, ca să-şi salveze soţul iubit, să lupte ca o leoaică. Dar, la urma urmei, îşi zicea Kostik, era doar o biată femeie, a cărei îndemânare în încăierări nu se compara cu cea a jupânului Taravik.

Aşa că pegasul îşi spunea că, de fapt, impresia sa era complet greşită. În primul rând pentru că nu şi-l putea imagina pe Taravik speriat – spaima necesitând un anumit nivel de imaginaţie, chestie care îi lipsea cu desăvârşire prietenului său. Dacă Taravik avea ceva din belşug, atunci acestea erau inconştienţa şi nepăsarea, lipsa de prevedere şi de previziune. Adică Taravik era un individ care se lăsa în voia evenimentelor, fără să-i pese de nimic, având o încredere oarbă în viitor şi în bunăvoinţa zeilor. În al doilea rând, Taravik nu ştia ce-i aceea perseverenţă – adică, dacă din cine ştie ce motive ar fi fost în stare să se sperie şi să se ascundă după fustele Marieţei, chestia asta ar fi ţinut cel mult cinci minute, pentru că după aia ar fi uitat totul (în principal care era motivul pentru care se ascundea).

Adică, înţelesese Kostik în cele din urmă, nu era vorba decât de lene şi de comoditate. Ca şi în cazul lui. Da, era frumos să alergi prin pustiu şi să dormi pe pietrele tari, înnebunit de sete şi mort de foame, dar era şi mai plăcut să fii răsfăţat, îndopat şi alintat...

Cu toate acestea, simţi că inima îi tresaltă bizar când, într-o zi, Taravik îi spuse, ca din întâmplare:

– Dragă Kostik, tu, care le ştii pe toate, ai idee de cât timp n-am mai ieşit noi din curtea asta?

– De patruzeci şi trei de zile, răspunse fără să stea pe gânduri Kostik, care, printre altele, avea şi un simţ aparte al măsurării timpului.

Apoi, după ce răspunse, pegasul repetă, oarecum uimit, ca şi cum ar fi vorbit de unul singur:

– Patruzeci şi trei de zile? Vorbeşti serios?

– Păi, eu n-am spus nimic, îi replică Taravik. Tu ai zis vorbele astea, deci tu poţi să ştii dacă ai vorbit serios sau nu.

– Ni s-a mai întâmplat vreodată să rămânem fără slujbă atât de mult timp? se minună Kostik. Ce se întâmplă, lumea nu mai trimite pachete? Nici scrisori? Sau a apărut iarăşi vrăjitorul latgan cu luntrea lui fermecată şi ne-a furat toţi clienţii?

– Am vaga impresie că am îmbătrânit, oftă Taravik. Ne-am ramolit în ultimul hal şi, mai mult decât atât, ne-am pierdut nu numai vlaga noastră tradiţională, ci şi ambiţia profesională...

– Am dat de bine şi am cedat în faţa ispitei, mormăi Kostik. Ştii, obdinii ăia ţicniţi – ăia care ne-au obligat să dormim într-un grajd – aveau o legendă foarte interesantă...

– Abia aştept s-o aud, se bucură Taravik. Faptul că ai chef să-mi povesteşti ceva, să-mi împărtăşeşti din comorile tezaurului tău de cunoştinţe mă face să sper că nu e pierdut chiar totul... Potoleşte-te, nu-i cazul să te uiţi urât la mine – în primul rând că nu mă sperii şi în al doilea rând pentru că vorbeam serios, abia aştept să-ţi aud povestea.

Kostik făcu un gest pe care crezuse că-l uitase – îşi dădu ochii peste cap – apoi se linişti şi începu:

– Obdinii cred că la început, când zeii au creat lumea...

– Păi, nu ziceai că obdinii cred într-un singur zeu?

– Mă surprinzi, dragul meu! Nu mă aşteptam să ţii minte ceva din cele pe care ţi le-am povestit în timpul îndelungatei noastre colaborări! Deci, atunci când zeul cel unic a creat lumea, a făcut un bărbat şi o femeie, care au trăit fericiţi şi îndestulaţi într-un paradis construit special pentru ei. Apoi, pentru că au încălcat ordinele divinităţii, oamenii au fost izgoniţi în lumea largă şi siliţi să-şi câştige prin muncă grea cele necesare traiului. Dar, dragă Taravik, eu, spre deosebire de obdini, nu cred că oamenii au fost izgoniţi din paradis pentru că au greşit cu ceva. De fapt, nu i-a gonit nimeni, au plecat de bunăvoie, pentru că i-a mâncat în fund, aşa cum ne mănâncă şi pe noi doi, adică li s-a urât cu binele şi au vrut să colinde şi ei prin jur, să vadă ce e dincolo de gard...

– Că bine zici, măi, Kostik, e nemaipomenit de bine în gospodăria

Marieţei, dar ce-ar fi să dăm şi noi o raită prin oraş, să mai vedem ce mai face concurenţa? Pentru că, spre deosebire de eroii legendelor obdine, noi doi putem să ne întoarcem oricând în paradisul Marieţei...

Cei doi prieteni se hlizire de zor, aruncară priviri în jur, să vadă dacă îi pândeşte cineva, apoi se strecurară pe poarta crăpată doar atât cât să poată ieşi o huidumă şi un pegas. Şi după ce făcură tiptil câţiva paşi, o luară la goană şi nu micşorară viteza decât după ce cotiră la colţul străzii.

În urma lor, Marieţa zâmbi încântată. Reuşise, prin îndemnuri strecurate meşteşugit în discuţii, să-l convingă pe Taravik că ideea de a ieşi la plimbare împreună cu Kostik îi aparţinea. Ce s-ar face tăntălăii ăia de bărbaţi fără neveste? se întrebă ea, pentru a nu se ştie câta oară. Ar ajunge să-i întindă câinii...

După ce ieşiră din raza vizuală a Marieţei, cei doi reduseră viteza şi merseră mai departe liniştiţi, fără grabă, privind încântaţi în jur, de parcă n-ar mai fi văzut strada aceea de vreo sută de ani. Păşeau încet prin praful gros şi cald, pălăvrăgind fără nicio grijă, aşa cum făceau de obicei.

– De fapt, îşi continuă ideea Taravik, cred că divinitatea obdinilor nu le interzisese creaţiilor sale să se întoarcă în paradis. Dimpotrivă, sunt sigur că a trimis în nenumărate rânduri mesageri care să-i invite să se întoarcă, asigurându-i că-i va primi cu bucurie şi că va tăia viţelul cel mai gras, ca să-i ospăteze, sau, mă rog, ce obişnuieşte să taie într-o asemenea împrejurare un zeu obdin, pentru că, după ce-am văzut cât de zgârciţi sunt obdinii, e posibil ca şi zeul lor să fie un cărpănos care-şi propunea să-şi întâmpine odraslele întoarse acasă cu ciorbă de urzici...

– Mie îmi place ciorba de urzici, îl contrazise Kostik, şi aş prefera să-mi fie oferită o asemenea bunătate, în locul unei hălci tăiate dintr-o făptură asemănătoare mie. Deci tu crezi că strămoşii obdinilor nu s-au întors în paradis pentru că le era teamă că vor fi obligaţi să se hrănească doar cu fierturi de buruieni şi de fructe şi să renunţe la fripturile la care se nărăviseră în timpul hoinărelilor lor prin lumea largă?

Taravik se gândi un timp, scărpinându-se pe chelie. În cele din urmă răspunse, fără să pară foarte convins de ideea pe care o susţinea:

– Sigur, mâncarea are şi ea importanţa ei... dar nu cred că a fost motivul principal. Spune sincer: nu-ţi place mai mult să goneşti prin pustiu, chiar dacă ştii că o să rabzi de foame şi de sete? Ai prefera să fii închis într-o curte, în care să ai hrană şi băutură din belşug, dar în care să nu poţi face nimic din ceea ce îţi place şi în care să nu ai spaţiu în care să te mişti în voie? Ce preferi: bunăstare sau libertate?

Kostik se opri din mers, se înţepeni pe picioare şi rămase holbându-se la prietenul său. Acesta se uită mirat la el şi-l întrebă:

– Ce-i? Ce s-a întâmplat?

– Aştept să începi să strigi lozinci şi să îndemni lumea să doboare tirania.

Văzând că Taravik părea căzut din lună, pegasul se apucă să-i explice:

– Ai descoperit, de unul singur, ceea ce mulţi gânditori au aflat după meditaţii îndelungate: că omul este o făptură dornică de libertate. Numai că libertatea trebuie cucerită şi apărată de toţi cei care vor să ţi-o răpească...

– Păi, mie nu vrea nimeni să-mi răpească libertatea...

– Nici măcar Marieţa?

– Marieţa, draga de ea, nu ştie cum să facă să mă bucur de cât mai multă libertate...

– Adică nu întotdeauna cel care are o anumită autoritate asupra ta vrea să-ţi îngrădească libertatea...

– Da, măi, Kostik! Deştept mai eşti!

– Vezi, asta-i chestia cu filosofia, că lucrurile banale, pe care până şi tu le observi cu uşurinţă, nu-şi găsesc locul în teoriile înţelepţilor... Hai să revenim la obdinii noştri. În primul rând, nu cred că paradisul pus la dispoziţia acestora era doar o curte mică.

Dimpotrivă, cred că era un ţinut întins, prin care puteau să hălăduiască în voie. Adică indivizii n-au stat departe nu pentru că zeul lor intenţiona să-i îndoape cu urzici sau pentru că i-ar fi ţinut închişi într-un spaţiu mic.

– Nici eu, îl întrerupse Taravik. Pur şi simplu se săturaseră de bine, au fugit de acasă aşa cum fac unii copii râzgâiaţi... şi pe urmă le-a fost frică să se întoarcă, pentru că erau convinşi că merită să fie pedepsiţi...

– Şi, de fapt, concluzionă Kostik, asta le-a fost adevărata pedeapsă: au renunţat de bunăvoie la paradis şi au rămas cu convingerea că au făcut ceva rău, pentru care merită toate pedepsele posibile din partea zeului lor...

– Păi, în mod sigur au făcut ceva rău, mormăi Taravik. Ce poate fi mai rău decât să renunţi ca un tâmpit la o existenţă minunată? Noi doi n-o să fim atât de idioţi şi o să ne întoarcem întotdeauna în gospodăria Marieţei – după ce o să ne săturăm de hoinăreli şi de aventuri.

– Cât mai putem să avem parte de aventuri, îl potoli pegasul, pentru că o să vină vremea când o să ne placă mai mult să trândăvim cu burta în sus, la umbră, decât să gonim prin arşiţă şi prin furtuni de nisip...

Şi, pălăvrăgind fără încetare, se pomeniră că ajunseseră în faţa unei cârciumi.

– Ce-ar fi să intrăm? propuse Taravik. Nu ştiu cum să-ţi spun, dar viaţa trândavă din ultimul timp m-a stors de puteri şi mă simt cam obosit şi cam însetat...

– Ciudat! N-aş putea spune că-s obosit, dar m-a cuprins şi pe mine un soi de sete, dar care nu poate fi potolită cu apă!

– Ăsta e semn de boală, îl asigură Taravik. E cazul să ne îngrijim de sănătatea noastră. Hai să poposim un pic în cârciuma asta şi să vedem dacă o să ne simţim mai bine după ce o să ne odihnim un pic...

– De vină e numai praful de pe drum, îl asigură Kostik. Am stat prea mult la umbră, la răcoare, iar plămânii noştri s-au dezobişnuit să suporte mizeria asta care-ţi pătrunde în interiorul organismului. E nevoie să ne spălăm cu grijă atât gâtlejul, cât şi măruntaiele!

Deschiseră uşa şi intrară în încăperea umbrită, pustie la ora aceea. Le ieşi în întâmpinare cârciumarul Fofârlik, un vechi cunoscut al lui Taravik, care, în loc să le ureze bun venit, ca orice cârciumar, se grăbi să le spună:

– Conform ultimei hotărâri a Consiliului Municipal, clienţii nu au voie să intre în cârciumi însoţiţi de animale de casă...

– Dar ce, eu sunt câine sau pisică? se supără Kostik, insultat în adâncul sufletului său.

– Vezi, dacă n-ai răbdare să termin? îl puse la punct Fofârlik. Deci, clienţii n-au voie să intre în cârciumă însoţiţi de animale de casă, precum câinii sau porcii, găinile sau berbecii, nici de animale mitologice şi legendare, precum pegaşii, balaurii şi zânele din pustiu. Dragul meu Kostik, ne cunoaştem de multă vreme, dar îţi spun cinstit că n-am de gând să risc să-mi fie închisă prăvălia din cauza ta, aşa că, fără supărare, afară cu voi! Taravik poate să rămână, dacă vrea, dar tu va trebui să-l aştepţi în faţa uşii.

– Hotărârea asta mi se pare o aiureală! se supără Taravik. În primul rând, cine poate să fie atât de cretin, încât să se ducă la cârciumă împreună cu o zână din pustiu? Mi-a trecut cheful de băutură. Rămâi cu bine, fostul meu prieten! N-o să-ţi mai calc prin prăvălie! O să ne potolim setea prin alte cârciumi!

– Ba n-o să-ţi potoleşti nicio sete, îl aduse cu picioarele pe pământ cârciumarul. Ce, crezi că hotărârea Consiliului Municipal e valabilă numai pentru mine? E valabilă pentru toate cârciumile, aşa că n-o să vă servească nimeni.

– Hai să mergem, mormăi supărat Kostik. Nu mă aşteptam la o asemenea discriminare... Mai bine rămâneam în Ţara Hatti, acolo nu mi s-a interzis accesul în vreo cârciumă, nici în vreun templu...

– Păi, în situaţia asta nu ne rămâne decât să ne întoarcem acasă şi s-o

rugăm pe Marieţa să ne dea ceva de băut.

– Oricum băutura ei e mai bună decât poşirca lui Fofârlik...

– Şi, în plus, e gratis, se bucură Taravik de posibilitatea de a bea pe veresie.

În timp ce ieşeau pe uşă, cârciumarul strigă după ei:

– Unde vă grăbiţi aşa? Am nişte bere proaspătă, abia scoasă din beci. E rece şi gustoasă...

– Mulţumim, dar nu vrem să te băgăm în belea, îi răspunse sarcastic Kostik.

– Păi, nu-i niciun pericol să intru în vreo belea, îl linişti Fofârlik. Că n-am de gând să vă servesc aici, în cârciumă, ci în grădina din spatele prăvăliei. Căci, dacă aţi fi fost mai puţin nevricoşi şi puşi pe scandal, v-aş fi explicat că hotărârea aceea despre care v-am pomenit menţiona că muşteriii pot veni însoţiţi fie de neveste, fie de animale de casă, ba chiar de lighioane legendare sau imaginare, dar numai în grădinile în aer liber ale localurilor, unde prezenţa acestora nu-i deranjează pe ceilalţi clienţi.

– Şi cum se ajunge în grădina aceea? întrebă foarte curios Taravik.

– Măi, omule, dar tu chiar eşti bolnav! exclamă cârciumarul. Cum adică, nu mai ţii minte grădina cârciumii mele, unde te-ai îmbătat ca porcul acum vreun an, împreună cu preotul ăla ras în cap, şi v-aţi bătut cu nişte soldaţi în permisie?

– A, da! Păi, aia era un soi de curte a cârciumii, nu o grădină...

– Dar era în aer liber, adică nu avea acoperiş.

– Asta aşa e...

– Şi erau şi nişte pomi acolo, să stea clienţii la umbră...

– Adevărat.

– Deci era grădină.

– Ai perfectă dreptate, spuse voios Taravik. Să mergem în grădină, dragă Kostik, şi să gustăm berea prietenului nostru.

Ieşiră în stradă, făcură câţiva paşi de-a lungul clădirii cârciumii şi se opriră în faţa unei porţi. Taravik o deschise fără să bată, ca unul de-al casei, şi intră, urmat de pegas, în curtea în care fuseseră aşezate câteva mese şi nişte bănci, la umbra unor copaci pirpirii şi neîngrijiţi. Curierul se prăbuşi pe o bancă, oftând satisfăcut, iar Kostik îşi găsi un loc comod în apropierea lui. Grădina era şi ea pustie, pentru că era mijlocul dimineţii, băutorii profesionişti nu se treziseră încă, iar amatorii nu-şi terminaseră încă treburile din ziua aceea, ca să poată să se refugieze în crâşmă. Aşa că fata care tândălea pe acolo se grăbi să se intereseze ce le doreşte sufleţelul.

– Multe, îi răspunse rânjind cu gura până la urechi Taravik, dar deocamdată o să ne mulţumim cu nişte bere rece. Te rugăm însă să te grăbeşti, pentru că avem treabă şi ne-am oprit aici doar pentru o clipă...

Fata, care auzea probabil de o sută de ori pe zi chestia asta, se mulţumi să dea din cap şiă se ducă degrabă după băutură.

– Parcă ziceai că n-o să mai bem bere niciodată, se apucă să comenteze pegasul, căruia nu-i trecuse încă supărarea.

– Ai dreptate, dar berea lui Fofârlik e foarte amară, adică nu seamănă deloc la gust cu băutura aia dulce a hattienilor. Şi sunt foarte curios să văd dacă e la fel de tare ca aia, chiar dacă are alt gust. Sincer vorbind, ca un om care am băut tot soiul de băuturi şi m-am îmbătat cu bere din diferite locuri ale lumii, mie mi s-a părut că berea hattiană – aşa dulce cum e ea – e cea mai bună şi cea mai tare dintre toate, dar s-ar putea să fie doar o impresie eronată, aşa că-i bine să verificăm şi să ne convingem care-i adevărul.

Fata se întoarse iute cu un urcior, îi turnă lui Taravik într-o bărdacă şi lui Kostik într-o strachină, apoi se trase undeva, la umbră, să-i lase să discute în linişte, dar, în acelaşi timp, să fie suficient de aproape ca să răspundă oricărei chemări a muşteriilor.

Cei doi îşi vârâră boturile în lichidul plin de spumă, sorbiră cu poftă, apoi oftară într-un glas:

– Bună mai e!

Fata se grăbi să le umple din nou recipientele, iar Taravik îi făcu semn să nu plece. Chelneriţa rămase locului, bănuind despre ce era vorba: clienţii sorbiră imediat băutura şi aşteptară să le toarne din nou. Fata se grăbi să înhaţe urciorul, apoi, după ce umplu bărdaca şi strachina, rămase în aşteptare, dar Taravik îi făcu semn să-şi vadă de treabă.

– Acum, că ne-am potolit un pic setea, ce poţi să-mi spui? întrebă amabil Kostik.

– Bună bere! Nu cred că-i la fel de gustoasă ca aia hattiană, dar amărăciunea ei are un farmec aparte...

– Îţi aminteşte de amărăciunea vieţii şi te face să-ţi dai seama că, în felul ei, aceasta are un anumit farmec care o face să merite trăită, spuse meditativ pegasul.

– Ce să mă fac eu cu tine, măi, Kostik, oftă Taravik. Tot timpul îmi demonstrezi cât de deştept eşti. Şi lucrul cel mai uimitor este că o faci fără să te străduieşti prea mult, ca şi cum asta ar fi natura ta!

– He, he, făcu pegasul, mimând o modestie pe care n-o avusese niciodată. Să nu exagerăm, mai cunosc şi eu nişte lucruri, nu cine ştie ce... Dar, în loc să discutăm despre calităţile mele, ce-ar fi să terminăm de dezbătut subiectul izgonirii din paradis?

– De ce nu? zise Taravik. E un subiect interesant. Şi, mai ales, m-ai lăsat să-mi dau şi eu cu părerea, adică n-ai vorbit numai tu. M-ai făcut să cred că pot avea şi eu idei demne de luat în seamă.

– Dar chiar ai, dragă Taravik, se grăbi să-l asigure Kostik, cu un glas care spunea exact contrariul.

Curierul se uită urât la el, apoi sorbi ce-i mai rămăsese în bărdacă. Se pregătea să-i ceară chelneriţei să mai aducă un urcior, dar pegasul se grăbi să-l oprească:

– Ar trebui să ne vedem de drum. În primul rând, pentru că, după cum ştii, vorbesc mai uşor în timp ce merg. În al doilea rând, pentru că am plecat la plimbare, să vedem ce-i prin oraş, nu să ne oprim în

prima cârciumă şi să ne îmbătăm ca porcii. Iar dacă îţi închipui că o să reuşeşti să mă faci de râs, cum ai făcut ultima oară, profitând de slăbiciunea mea din acel moment, atunci te înşeli, pentru că pe ziua de azi n-o să mai beau niciun strop! Dacă vrei să te îmbeţi, n-ai decât, dar eu n-o să-ţi ţin tovărăşie!

– Ho! Potoleşte-te! Eşti pegas, nu gaiţă! Bine, plecăm!

Curierul plăti, lăsă un bănuţ bacşiş, chelneriţa îi conduse încântată până la ieşire, invitându-i să mai poftească pe la ei, dar cei doi o ignorară şi merseră liniştiţi pe uliţa pustie la ora aceea. Soarele se ridicase deasupra capetelor şi începuse să le încingă scăfârliile. Taravik regreta deja că părăsise umbra răcoroasă şi berea rece, dar se stăpâni şi-şi făgădui în gând să-l convingă pe Kostik să facă un popas la următoarea cârciumă pe care o vor întâlni. Cu voce tare spuse doar:

– Despre ce voiai să discutăm?

– Ştii, există nişte poveşti, adică se spune că aşa stau lucrurile, dar dacă chiar aşa stau, nu ştie nimeni... Unii învăţaţi cred că povestea cu paradisul a apărut în urma unor întâmplări din vechime. În unele locuri din lume, adică doar în foarte puţine locuri, zeii erau cruzi şi pretenţioşi, îi ajutau pe oameni doar dacă li se aduceau jertfe preţioase... şi doreau ca jertfele să fie aduse în aşa fel încât zeii aceia să fie convinşi că erau respectaţi şi temuţi, că oamenii doreau să le fie pe plac şi că ştiau că fără mila zeilor nu aveau să supravieţuiască.

– Hmm, mormăi Taravik. Nu ştiu de ce, dar pălăvrăgeala ta fără cap şi fără coadă mă face să cred că e vorba de jertfe omeneşti...

– Chiar despre asta e vorba, dragă prietene.

– Păi, chestia asta nu-i chiar atât de puţin răspândită, pe cât încerci tu să mă faci să cred. Pe vremea când am luptat în armata regelui-lăstun din Caartara, am înfruntat gloatele unui trib pe jumătate sălbatic din munţii Bareţ. Am fost sfătuiţi de comandanţii noştri să nu ne predăm orice ar fi. Sincer vorbind, nu i-am luat în serios, pentru că toţi comandanţii îşi îndeamnă soldaţii să lupte până la moarte şi să nu se lase capturaţi de duşmani. Ca om care am trecut prin multe, vreau să-ţi zi că, de obicei, comandanţii respectivi

ascundeau în spatele sfaturilor lor două adevăruri: în primul rând, victoria obţinută cu ajutorul sacrificiilor şi al eroismului soldaţilor le aducea glorie şi bani; în al doilea rând, răscumpărarea prizonierilor îi costa o grămadă de parale, pe care ar fi preferat să le păstreze în buzunar. Numai că, după prima luptă, am regretat că nu am avut încredere în vorbele lor. Câţiva dintre camarazii mei – mercenari ca şi mine – au fost înconjuraţi de duşmani şi au considerat că n-are niciun rost să moară prosteşte. Aşa că s-au predat. Numai că sălbaticii i-au târât în pădure şi i-au dus la un soi de templu al zeilor lor – dacă poţi numi templu nişte stânci aşezate într-un triunghi, cu o vatră imensă în centru. Acolo i-au jertfit arzându-i de vii. Le-am auzit răcnetele şi am simţit mirosul de carne arsă, deşi eram tocmai în celălalt capăt al codrului. Adică voiam să-ţi spun că există multe locuri în care se jertfesc oameni zeilor şi că asemenea lucruri se mai întâmplă şi în zilele noastre.

– Foarte interesant, spuse pegasul, cu gândul în altă parte. Însă ceea ce voiam să-ţi povestesc s-a întâmplat în vechime, într-un loc de care n-ai auzit...

– E posibil să nu fi auzit, dar la fel de posibil e să fi auzit, pentru că...

– Da, da, ştiu, în tinereţea ta aventuroasă ai colindat prin locuri despre care învăţaţii n-au auzit şi, drept urmare, n-au scris despre ele în cărţi...

– Bine. Ai totuşi de gând să-mi spui povestea pentru care m-ai scos din cârciumă şi m-ai silit să renunţ la berea cea rece şi amară?

– Se spune că în Ţara Azotl – asta-i o ţară de dincolo de Marea cea Mare – exista obiceiul ca în fiecare an să se tragă la sorţi, ca să se aleagă un bărbat tânăr şi voinic, sănătos în toate privinţele şi de familie bună. Acel bărbat urma să fie un soi de rege al ţării – adică locuia într-un palat minunat, i se ofereau cele mai alese mâncăruri şi băuturi, avea la dispoziţie cele mai frumoase femei din regat. Putea să facă orice, putea să ia orice îi plăcea – toţi erau fericiţi să-i ofere ceea ce îşi dorea. Apoi, după un an de huzur, de plăceri şi de belşug, era sacrificat zeilor, în cadrul unor festivităţi uimitoare, menite să le arate zeilor respectivi cât de respectaţi erau.

– Adică regele era rege doar un an, după care era omorât?

– Da.

– Şi după aceea era ales un alt rege?

– Exact.

– Deci, dacă am înţeles eu bine, regele acela desemnat prin tragere la sorţi avea parte de un adevărat paradis, dar paradisul său dura numai un an, iar după aceea nu era izgonit din respectivul paradis, ci era omorât – adică nu exista nicio şansă să se reîntoarcă vreodată în lumea aceea minunată de care se bucurase un timp...

– Ai înţeles foarte bine.

– Adică vrei să spui că povestea regelui care era sacrificat a dus la apariţia legendelor despre paradisul de care te bucuri un timp, dar pe care îl pierzi, până la urmă... Ce să-ţi spun, dragă Kostik, vei fi fiind tu deştept – am recunoscut întotdeauna chestia asta –, dar uneori eşti tare naiv. Povestea ta este despre un paradis pierdut, nu despre un paradis din care eşti alungat. Ceea ce, te rog să mă crezi, e cu totul altceva. Însă s-ar putea să existe o brumă de adevăr în legenda ta. Dacă unul dintre regii care urma să fie sacrificat a considerat că nu merită să trăieşti regeşte un an, dacă după aceea o să fii omorât, şi a crezut că-i mai bine pentru el s-o tulească, profitând de prima ocazie favorabilă, renunţând la lux şi huzur, sunt sigur că acest fost rege, ajuns în ţări străine, unde ducea o existenţă mizeră de individ ce fusese silit să-şi părăsească ţara, le-a împuiat capul celor printre care trăia explicându-le ce trai minunat a avut el într-un fel de paradis, pe care a fost obligat să-l părăsească pentru că a refuzat să îndeplinească anumite obligaţii ce i s-au părut nedrepte şi neomeneşti. Şi, în acest caz, ajungem la legenda izgonirii din paradis şi imposibilitatea întoarcerii în ţinutul acela zeiesc...

– Dragă prietene, ai talentul deosebit de a mă surprinde uneori cu anumite idei ce nu se potrivesc cu ţeasta ta. Da, ceea ce ţi-ai imaginat e posibil, chiar probabil. Însă, dacă o asemenea teorie nu e confirmată de niciun document, de niciun învăţat suficient de renumit, încât opiniile lui să merite să fie cunoscute de restul lumii şi să fie menţionate ca argumente, pro sau contra, în cadrul unor discuţii de specialitate, mă văd silit să consider opinia ta doar o invenţie interesantă şi amuzantă, dar lipsită de relevanţă.

– Nu mă mir, îi replică foarte calm Taravik, pentru că m-am lămurit cu multă vreme în urmă că părerile mele nu au calitatea de a proveni dintr-o minte trândavă, dedicată meditaţiei lipsite de orice legătură cu viaţa adevărată – adică, spus cu alte cuvinte, noi, truditorii de rând, avem idei practice, care nu pot fi înţelese cu uşurinţă de palavragii care n-au bătături în palme, ci doar pe creier.

– Adică, în limbaj obişnuit, eşti un individ prea deştept ca să te priceapă un individ lipsit de spirit practic, ca mine.

– Ţi-am spus eu că eşti deştept! M-ai priceput întru totul.

– Bine. Ca să fii fericit, află că am reţinut părerea ta...

– Păi, fiind pegas, nu poţi să uiţi nimic, deci nu puteai să-mi uiţi opinia.

– ...şi o s-o comunic unor specialişti în legende mitologice, cu prima ocazie.

– Mulţumesc din suflet! se hlizi Taravik. Cine ştie, poate o să-mi apară numele într-o carte şi o să afle despre mine şi alţi pegaşi...

– Dar, până atunci, zise Kostik, în timp ce mergeau liniştiţi pe o alee pietruită – pentru că părăsiseră periferia oraşului şi pătrunseseră în zona centrală a acestuia, mai îngrijită şi mai elegantă – hai să-ţi amintesc o altă teorie legată de izgonirea din paradis.

– Sunt numai urechi, îl asigură Taravik.

– Unii învăţaţi susţin că n-a existat niciun fel de paradis şi că legenda a apărut din cauza amintirilor legate de perioada petrecută de prunc în pântecul mamei, locul în care a avut tot ce-i trebuia şi era ferit de orice pericol. După cum e normal, la venirea sorocului, copilul a fost expulzat din locul acela paradiziac şi a fost aruncat în vâltoarea vieţii, cea plină de griji, de trudă şi de pericole. Acest eveniment, petrecut chiar la începutul vieţii conştiente, a marcat întreaga existenţă a omului, care a rămas cu impresia că a fost lipsit de o stare binecuvântată, ce i se cuvenea de drept.

– Ce deştept eşti, măi, Kostik! exclamă sincer Taravik. Nu mi-ar fi trecut prin cap o asemenea idee! Ai perfectă dreptate, lucrurile se

leagă într-un chip miraculos! Abia acum îmi dau seama că mulţi dintre noi spunem, în diferite împrejurări, „nici în burta mamei nu mi-a fost atât de bine“, înţelegându-se de la sine că în pântecul mamei ne-a fost cel mai bine. Însă, adăugă Taravik, după un moment de gândire, eu, fiind mai prost, recunosc cinstit că nu-mi amintesc cum era în burta mamei – chiar dacă am folosit şi eu expresia de care am pomenit mai devreme. Dar sunt convins că tu, cu memoria ta de pegas, ţii minte foarte bine cum te-ai simţit pe când erai doar un făt. Şi ţi-aş fi foarte recunoscător dacă mi-ai povesti şi mie, poate în acest fel îmi voi împrospăta şi eu amintirile pierdute pentru moment...

Kostik nu se grăbi să-i răspundă. Rămase tăcut atât de mult timp, încât Taravik îşi închipui că nu-l auzise şi se pregătea să-şi repete rugămintea. Însă tocmai atunci pegasul îşi drese glasul şi începu să povestească, oarecum şovăitor:

– Nu mi-am dat seama până acum, dar amintirile mele nu încep într-un mod distinct, ca şi cum ar fi fost desenate pe un perete sau scrise cu dalta pe o placă de piatră, nu au un moment clar de început. Dacă din adolescenţă încoace tot ce s-a întâmplat în prezenţa mea, tot ce am auzit sau am citit – adică tot ce mi-a impresionat într-un fel simţurile – mi-a rămas întipărit în memorie, ceea ce a fost înainte de momentul acela în care mintea mea a început să reţină totul, cu aviditate, îmi este neclar – de parcă memoria mea nu se formase încă în totalitate şi nu ştia să păstreze fapte şi impresii. Sau, poate, era mai selectivă... Nu, nu era selectivă. Pur şi simplu nu exista. Pentru că, de-ar fi fost selectivă, aş fi păstrat în minte anumite fapte, anumite întâmplări mai interesante. Însă începuturile vieţii mele sunt acoperite nu de o ceaţă deasă, prin care mai întrezăreşti ceva, ci de o beznă completă. Nici vorbă să-mi amintesc cum era în pântecul mamei. Ciudat e faptul că, totuşi, prima mea amintire din copilărie este legată de mama. Mi-o amintesc foarte bine cum stătea așa, cu capul aplecat spre mine, şi-mi repeta, monoton şi cu multă răbdare: „Dragul meu Kostik, eşti destul de mare, ar trebui să vorbeşti, toţi ceilalţi mânji de pegas, mai mici decât tine, pălăvrăgesc de zor, ca orice pegas normal, numai tu taci cu înverşunare. Hai, fii copil cuminte şi spune: Ma-ma! Ma-ma! Ma-ma!“ Nu ştiu din ce motiv, glasul ei mă enervase peste măsură, iar insistenţa ei de a mă face să spun ceva mă scosese din sărite.

Probabil că nu-mi plăcuse că mă trata ca pe un handicapat. Adică, vezi tu, eu eram şi aşa sensibilizat de problema cu aripa, iar gândul că propria mea mamă mă considera tâmpit nu era menit să-mi creeze o impresie favorabilă despre viitor. Aşa că enervarea aceea s-a tradus într-o izbucnire de furie care m-a facut să răcnesc: „N-am de gând să spun nimic! Şi mai lasă-mă în pace, proasto!“ Imaginea mamei, şocată de vorbele mele, bucuroasă că vorbeam, că eram întreg la minte, dar jignită de insulta nemeritată, este cea mai veche amintire clară din mintea mea. Ca şi cum întâmplarea aceea ar fi declanşat nişte mecanisme ce nu funcţionaseră până atunci. Ca atare, îmi amintesc foarte bine nechezatul amuzat al tatălui meu, care încerca să-i zică mamei, printre hohotele de râs: „Spune sincer, ţi-a plăcut cum a vorbit, sau ai fi preferat să nu fi vorbit încă?“ Apoi începea din nou să necheze a râs, în timp ce mama se enerva tot mai mult, până când şi-a vărsat supărarea pe mine: „Cred că grăjdarii mi-au schimbat mânzul meu cuminte şi deştept cu un pui de măgar, obraznic şi fără pic de respect! Să te duci să-ţi cauţi mama cea adevărată, derbedeule, să nu mai vii să sugi la sânul meu!“ Se pare că ameninţarea asta m-a speriat cu adevărat – mă şi vedeam umblând bezmetic din grajd în grajd, printre măgăriţe străine, murdare şi care nu mă băgau în seamă, flămând, neîngrijit şi părăsit de toată lumea, căutând una care să vrea să mă accepte drept fiu. Aşa că am început să rag ca un măgar adevărat. Şi am plâns şi am răcnit până am adormit, îngrozit şi nefericit. Iar când m-am trezit, am descoperit că mama se culcase lângă mine, să mă adăpostească şi să mă încălzească, mă curăţase cu limba ei umedă şi moale... şi am iubit-o, aşa cum îşi iubeşte orice copil mama...

Şi Kostik oftă, cuprins de aducerile aminte. Mai oftă o dată, apoi zise:

– Deşi am atâtea amintiri plăcute legate de mama, nu-mi amintesc niciun pic cum era în pântecul ei...

Taravik oftă şi el, pentru că îl copleşiseră şi pe el aducerile aminte, apoi mormăi:

– Cred că, de fapt, nimeni nu-şi aminteşte cum era în burta mamei. Dar, pentru că mama e cea care a avut întotdeauna grijă de noi, ne închipuim că în interiorul ei trebuie să fi fost mai bine decât în lumea largă, în care trebuie să-ţi porţi singur de grijă... Ai dreptate,

dragă Kostik, mitul izgonirii din paradis e mitul naşterii noastre, e regretul că nu vom putea niciodată să ne reîntoarcem în pântecul mamei. Norocul nostru că grădina Marieţei nu-i un pântec şi ne putem întoarce oricând în ea!

Râseră amândoi, înveseliţi subit, apoi ascultară zgomotele oraşului, care deveniseră ceva mai puternice. Şi era normal să fie aşa, pentru că, tot pălăvrăgind, ajunseseră în apropierea pieţei centrale din Terimeea.

– Pe nasul lui Pomiparth! exclamă Taravik. Uitasem cum e în piaţă!

Piaţa era plină, ca de obicei, iar cei doi erau bine-cunoscuţi. Ca atare, toată lumea se grăbea să-i salute, să-i întrebe cum fusese în călătorie, cum erau hattienele şi dacă acestea se pricepeau la amor chiar atât de mult pe cât se zvonea, dacă berea hattiană era mai bună decât cea din Terimeea (Taravik ştia că şi-ar fi pierdut toţi prietenii de pahar dacă ar fi afirmat, măcar în glumă, că există vreo băutură mai bună sau măcar comparabilă cu cea locală), dacă se pregăteau să plece curând şi ce zvonuri despre afaceri aflaseră, ce credeau despre ultimele hotărâri ale municipalităţii (dacă Taravik era dispus să mărturisească sincer că nu auzise de ele, Kostik nu intenţiona să renunţe la renumele lui de atoateştiutor, aşa că reuşea, printr-un efort demn de admiraţie, să dea răspunsuri evazive, încercând să capete cât mai multe informaţii), dacă ştiau că Novilik se însoară, că Boromirk are un nepot, că lui Tampelik i-a murit nevasta (biata de ea, zăcea de mai mult de un an, mai bine că au scutit-o zeii de chin)...

În cele din urmă, oamenii se întoarseră la afacerile lor, iar cei doi îşi văzură de plimbarea lor, admirând mărfurile, ascultând cu încântare vânzătorii care îşi lăudau produsele şi cântăreţii ambulanţi care încercau să atragă atenţia şi bunăvoinţa trecătorilor, adulmecând mirosul fructelor, florilor şi plăcintelor de pe tarabe...

– Frumos e în piaţă! oftă Taravik.

– Ar trebui să facem un efort şi să venim aici în fiecare zi, să mai aflăm şi noi ce se mai întâmplă în lume, declară hotărât Kostik.

– Aşa o să facem, declară la fel de hotărât Taravik. Dar numai după

ce o să umplem jgheaburile cu apă, că trebuie să dăm şi noi o mână de ajutor în gospodărie...

– Perfect de acord, spuse foarte serios Kostik (căruia chiar îi plăcea să scoată apă din fântână).

– Ah, jupâne Taravik, bine ai revenit! spuse o voce subţirică. Te-am aşteptat cu nerăbdare. Am nevoie de ajutorul dumitale!

Curierul recunoscuse glasul, aşa că răspunse fără să ezite nicio clipă:

– Şi eu mă bucur să te revăd, jupâne Tamarisk!

– Cel mic, jupâne! Tamarisk cel mic, căci nu doresc să creadă cineva că intenţionez să fiu confundat cu tatăl meu.

– Bine, jupâne Tamarisk cel mic, zâmbi Taravik. Cu ce-ţi pot fi de folos? Cum la ultima noastră întâlnire am convenit că nu o să bat niciodată vreun copil, adversarul meu trebuie să fie, cât de cât, pe potriva mea.

– Nicio problemă, jupâne Taravik, înţelegerea noastră rămâne valabilă. Am apreciat întotdeauna oamenii cu principii. Deci, iată care-i problema mea. Mărturisesc cinstit şi fără să mă ruşinez niciun pic că sunt îndrăgostit.

– Oho! exclamară într-un glas Taravik şi Kostik.

– Asta-i treabă serioasă! spuse pegasul. E nevoie de multă înţelepciune şi de vorbe dulci. Fără falsă modestie, la vorbe mă pricep mai bine decât prietenul Taravik şi sunt gata să-ţi fiu de ajutor, prietene Tamarisk!

– Mulţumesc, jupâne Kostik, oftă băiatul, dar n-am ajuns încă la vorbe, dulci sau sărate. Când o văd pe Ilisea, mă topesc tot! Mi se înmoaie genunchii, mi se pune un nod în gât şi simt că mă sufoc! Nu-s în stare să-i spun nimic, nici măcar s-o salut. Iar ea trece pe lângă mine fără să mă bage în seamă, ca şi cum n-aş exista! Şi, oftă din tot sufletul Tamarisk, nu-i numai faptul că nu mă bagă în seamă...

– Îl place pe altul, spuse Taravik, care ştia din propria-i experienţă

cum e cu dragostea.

– Da. Îl place pe Dolorisk, un derbedeu obraznic şi fandosit, care n-are pic de ruşine şi de bună-creştere! Nu înţeleg ce poate găsi o fată ca Ilisea la un marţafoi ca el!

– Şi ai vrea să-l cotonogesc un pic pe măgarul ăla? Deşi simt de pe acum că-mi e foarte antipatic, totuşi, dragă jupâne, nu mă simt în stare să lovesc un copil... Poate vrei să-ţi dau nişte lecţii, să te învăţ nişte trucuri, ca să poţi să-l baţi singur pe individ, ca să vadă fata cine o iubeşte mai mult...

– Nu-i vorba de bătut, oftă Tamarisk. M-am gândit şi m-am tot gândit... Trebuie să fac ceva care să atragă atenţia Iliseei asupra mea, ceva care s-o convingă că eu sunt mai bun decât Dolorisk şi că o iubesc atât de mult, încât aş fi în stare să-mi risc viaţa pentru ea. Ceea ce, oftă din nou băiatul, e perfect adevărat...

– Şi la ce te-ai gândit? întrebă Kostik, curios ca orice pegas.

– Ce-ar fi dacă, în timp ce Ilisea se plimbă pe stradă cu Dolorisk, apare un individ solid şi fioros, care e obraznic cu fata? Dolorisk va fi silit să aleagă: sau va primi o bătaie zdravănă (iar el e un fricos şi un caraghios) sau fuge şi lasă fata în voia agresorului (ceea ce înseamnă că Ilisea nu va mai dori să-l vadă în vecii vecilor). În momentul în care Dolorisk se va arăta aşa cum e el în realitate, atunci voi apărea eu, care voi intervini, plin de curaj, voi izgoni agresorul şi voi salva fata...

– Şi o să rămâi cu ea pentru vecie, concluzionă Taravik. Bună idee. Şi dacă măgarul ăla nu se sperie şi nu fuge?

– Imposibil! E un laş şi un fandosit!

– Şi dacă agresorul te cotonogeşte şi pe tine?

– Există această posibilitate. De aceea v-am cerut ajutorul.

– Vrei să te însoţesc şi să intervin, dacă agresorul nu se sperie de tine?

– Nici vorbă, pentru că în această situaţie, eroul vei fi dumneata, iar

Ilisea nu va avea niciun motiv să-mi fie recunoscătoare.

– Şi atunci, ce vrei să fac?

– Să vă prefaceţi că sunteţi agresorul. Să-l speriaţi pe Dolorisk, apoi să vă prefaceţi că vă e frică de mine.

Taravik şi Kostik izbucniră în râs. Chestia li se părea tare amuzantă, iar pegasul spuse, printre hohotele lui nechezate:

– O să meargă totul şnur, cu o singură condiţie: să nu-l apuce râsul pe Taravik, că atunci n-o să se sperie nimeni de el.

– Dragule, îl contrazise curierul, nu uita că eu sunt caftangiu contractual, sunt un profesionist adevărat, știu prea bine cât de important e să ştii să-ţi joci rolul aşa cum se cuvine, pentru că victoria ţi-e asigurată pe jumătate dacă ai reuşit să-ţi îngrozeşti duşmanul înainte să înceapă lupta. O să-mi folosesc talentul şi o să bag groaza în puştiul ăsta, de-o să-l fac să fugă mâncând pământul.

– Deci ne-am înţeles? întrebă plin de speranţă jupânul Tamarisk cel mic.

– Ne-am înţeles, îl asigură Taravik. Când începem?

– Putem să începem chiar acum. Dolorisk o conduce acasă pe Ilisea în fiecare zi, la ora asta. Drumul lor trece prin vecinătatea pieţei, pe o străduţă puţin circulată, aflată la un minut de mers de locul în care ne aflăm. Putem să-i aşteptăm acolo, ca să-l speriem pe individ.

– Şi eu ce am de făcut? întrebă plin de entuziasm Kostik.

– Nimic, îi răspunse Taravik. Poţi să te duci acasă şi s-o anunţi pe Marieţa că sosesc imediat şi eu.

– Aş fi vrut să văd şi eu spectacolul, bombăni dezamăgit pegasul.

– N-am nimic împotrivă să te zgâieşti, îi spuse mărinimos Taravik. Cu o singură condiţie: să stai ascuns şi să nu scoţi o vorbă, că altfel o să mă apuce pandaliile şi o să îl fac praf şi pe băiatul ăla, şi pe fată, te fac bucăţi şi pe tine, şi pe oricine se va nimeri în preajma mea. Ai priceput?

Vocea curierului devenise atât de ameninţătoare, încât Kostik se grăbi să-l liniştească:

– Am priceput! Fii fără grijă, n-o să scot un sunet!

Porniră la drum, conduşi de Tamarisk, care cunoştea locurile, şi ajunseră aproape imediat pe străduţa ce urma să fie scena spectacolului în care jupânul Tamarisk cel mic avea să fie vedeta incontestabilă. Ilisea şi Dolorisk nu se iviseră încă, aşa că Taravik avu timp să-i plaseze pe Kostik în pragul unei case, de unde putea să vadă totul, fără a fi zărit, şi pe viitoarea vedetă în spatele unui butoi, de unde putea să-şi facă o intrare triumfală în scenă. Totul fiind pregătit, nu le rămânea decât să aştepte apariţia celorlalţi actori.

Nu avură de aşteptat prea mult, pentru că după colţ apărură un băiat şi o fată – de vreo unsprezece, doisprezece ani. Fata era mai înaltă cu o jumătate de cap decât Dolorisk, avea părul lung şi negru ca bezna miezului de noapte, ochi de culoarea alunelor şi gene lungi, lungi, bune să te bage în păcat înainte să-ţi dai seama ce ţi se întâmplă. Taravik oftă: pe Tamarisk cel mic îl aşteptau fie o fericire fără seamăn, fie suferinţe inimaginabile. Oricum, viaţa cuiva care se îndrăgostise de fata aceea nu avea să fie simplă. Fata mergea liniştită, cu o expresie nepăsătoare, prefăcându-se că nu se sinchisea de ce-i spunea băiatul care se agita lângă ea. Curierul simţi din prima clipă că nu-l simpatiza niciun strop pe individ: era plin de sine şi lipsit de naturaleţe, juca plin de convingere rolul marelui cuceritor pe care îl admiră întregul univers. Aşa că nu avu nevoie să facă un efort prea mare ca să îi apară pe figură o expresie fioroasă.

Kostik, aflat în ascunzătoarea sa strategică, la câţiva stânjeni, de unde vedea spectacolul în cele mai bune condiţii, rămase uluit: nu-şi imaginase că prietenul lui, un om atât de cumsecade şi care n-ar fi fost în stare să facă rău nici măcar unei muşte, putea să arate atât de îngrozitor. Îşi spuse, speriat, că era posibil să se fi înşelat şi să nu-l fi cunoscut cu adevărat pe Taravik, pentru că derbedeul cu tendinţe asasine ce se îndrepta spre cei doi copii părea a acţiona natural, conform firii sale, nu lăsa impresia că interpreta un rol.

– Ia te uită ce-am găsit! zise Taravik, cu un glas răguşit. O mieluşea! Ce-am găsit al meu să fie! Te-ai rătăcit de turmă, proasto, şi o să te halească lupul! Hai să bem ceva, mieluşico, că ai nevoie, la ce te

aşteaptă!

Copiii se opriseră din mers, miraţi, apoi pe schipul fetei se ivise spaima. Şi nehotărârea. Nu ştia ce să facă. Să fugă, să ţipe, cerând ajutor... Se uită, așadar, în jur – nu se vedea ţipenie de om. Se uită în urmă, încercând să-şi dea seama ce şanse avea să fugă, dar până la colţul străzii era cale lungă, iar vlăjganul cel înfiorător se apropia tot mai mult, ţinând într-o mână un cuţit lung şi lucitor, iar în cealaltă o ploscă.

Pegasul ştia că plosca era goală şi că, atunci când era plină, era plină cu apă. Ştia că prietenul lui juca un rol şi spera din tot sufletul că Taravik juca doar un rol, că nu scosese la iveală o latură întunecată a firii sale, pe care o ascunsese cu grijă până atunci... Aştepta, cu sufletul la gură, să vadă ce se va întâmpla în continuare.

Deci fetiţa era speriată cu adevărat. Însă prietenul ei părea netulburat de evenimente. Se uită cu dispreţ la Taravik şi-i spuse, cu condescendenţă:

– Jupâne, lasă circul, că avem treabă şi nu ne permitem să pierdem timpul pe stradă! Ilisea trebuie să ajungă acasă în câteva minute, altfel părinţii ei o vor pedepsi şi nu o vor mai lăsa câteva zile să meargă singură prin oraş. Şi spune-i caraghiosului ăluia de Tamarisk să iasă de după butoi. Iar altă dată să aibă mai multă imaginaţie – sau să se ascundă mai bine. Ce să-ţi spun, jupâne curier, ţi-ai jucat bine rolul, dar în oraşul ăsta te cunosc până şi copiii!

Taravik oftă, dar se încăpăţână să-şi continue spectacolul:

– Bă, scamă, cred că mă confunzi cu altcineva, aşa că de mă enervezi, o să-ţi fac o răsuflătoare nouă în gât, ca să nu te sufoci când o să-ţi ţii fleanca!

Tamarisk cel mic ieşi din spatele butoiului şi se pregătea să spună ceva – probabil să-şi recunoască înfrângerea –, dar nu apucă să scoată o vorbă, pentru că fu întrerupt de Kostik, care le răcni în grabă:

– Pe mine mă scuzaţi, am o treabă foarte grabnică şi foarte importantă, ne vedem acasă!

Apoi o tuli în goana mare, de parcă ar fi fost în pustiu şi l-ar fi urmărit o ceată de tâlhari fioroşi.

Taravik ridică din umeri – la urma urmei, Kostik nu juca niciun rol în toată chestia aia, pur şi simplu îl rugase să-l lase să vadă şi el spectacolul, iar el, Taravik, om bun, îl lăsase, treaba lui dacă se răzgândise, ăsta-i necazul cu pegaşii, tot timpul au idei, care de care mai trăsnite – şi-şi îndreptă din nou atenţia spre cei doi copii, răcnind tot felul de măscări, de parcă se pregătea de o încăierare într-o cârciumă.

Fata, care păruse că se liniştise auzind vorbele condescendente ale curtezanului ei, arăta din nou îngrozită, ba chiar mai îngrozită decât prima dată. Încerca să-l prindă de mână pe băiatul de lângă ea, ca şi cum atingerea degetelor acestuia i-ar fi transmis curaj şi speranţă. Dar pe figura lui Dolorisk se ivise o groază cumplită, iar individul se ferea de atingerea fetei.

– Vreau mieluşeaua mea! strigă Taravik cu glasul cel răguşit, de bandit fără milă.

– N-ai decât s-o iei şi să faci ce vrei cu ea! se grăbi să mormăie Dolorisk şi o luă la goană spre colţul străzii, lăsând fata în voia sorţii.

Ilisea scoase un geamăt îndurerat şi se prăbuşi, leşinată. Nu apucă să cadă pe caldarâmul străzii, pentru că Tamarisk cel mic ţâşni din locul în care se afla şi o prinse. O ţinu apoi în braţele lui – ce deveniseră subit puternice – cu capul rezemat de umărul său.

Taravik oftă uşurat – într-un mod inexplicabil, lucrurile se rezolvaseră cât se putea mai bine: Dolorisk fugise, abandonându-şi prietena, iar aceasta ajunsese în braţele angajatorului său.

– Ce mai faci, jupâne Taravik? şopti o voce în spatele său, iar curierul simţi, cu toate că vocea fusese binevoitoare şi blândă, că i se făcuse pielea de găină, în ciuda căldurii.

Se întoarse, încet, şi avu parte de un zâmbet larg şi plin de veselie. În timp ce se străduia să suporte şocul acelui zâmbet şi să nu cadă lat pe caldarâm, Taravik apucă să-şi spună că era cazul să facă o petiţie zeilor – nu ştia cui anume trebuia s-o adreseze, aşa că avea s-o

adreseze tuturor zeilor în general – în care să insiste să nu mai fie dat dreptul la zâmbet oricui, pentru că anumite zâmbete puteau să provoace un atac de cord celui care le vedea, chiar dacă făptura respectivă zâmbise cu intenţii nevinovate. Şi ar fi dat mai multe exemple, printre care cele mai importante erau zâmbetul capului de şacal al lui Cambeh şi zâmbetul balaurlătorului Mosolik... Bineînţeles, această idee îi apăruse în minte pentru că avea în faţa ochilor rânjetul plin de veselie al fiarei favorite a lui Khator...

– Sper că te simţi bine, şopti în continuare balaurul. Vreau să-ţi spun că mi s-a vindecat coada... iar Khator mi-a dat voie să ies să mă plimb prin piaţă, ca să mă obişnuiesc cu mersul... Dar unde e prietenul nostru Kostik? Simţul meu de premoniţie mi-a spus că o să-l găsesc pe aici, prin apropiere...

– Nu ştiu dacă pegaşii au şi ei un simţ care le permite să prevadă ce o să li se întâmple în viitorul apropiat, spuse Taravik, care începuse să-şi revină după şocul provocat de vederea neaşteptată a zâmbetului sincer şi binevoitor al balaurului, dar Kostik a plecat brusc şi în mare grabă acum câteva minute. E posibil ca prietenul meu – care urmărea un anumit spectacol, deci stătea cu privirea aţintită spre mine şi copiii ăştia pe care-i vezi în faţa mea, să te fi văzut apărând la colţul străzii şi să fi considerat că-i mai bine să nu-ţi iasă în cale. Probabil că era convins că, în ciuda anumitor declaraţii pe care le-ai făcut de faţă cu zeul, îi porţi ranchiună şi că vrei să te răzbuni pe el.

– De ce aş vrea? La urma urmei, n-a făcut altceva decât să mă calce pe coadă. Nu-i mare lucru. Nu cred că l-ar deranja dacă l-aş călca şi eu pe coadă...

– Nu, nu cred că l-ar deranja.

– Bineînţeles că nu l-ar deranja, spuse balaurul, ridicând un pic glasul, apoi se opri brusc şi începu să tuşească. Ştii, adăugă el în şoaptă, după ce i se potoli accesul de tuse, zeul s-a temut că aş putea să transform tot oraşul în microfini – cu locuitori şi temple cu tot – dacă o să mă enervez, aşa că mi-a interzis să vorbesc cu glas prea puternic. Prin urmare sunt silit să fiu calm şi liniştit. Deci, dacă mi-ar pica în gheare prietenul nostru Kostik, nu l-aş călca pe coadă, pentru că aceasta e alcătuită din fire de păr şi călcătura mea nu l-ar

afecta în niciun fel. Dar l-aş călca pe cap. Cu mare plăcere. De mai multe ori. Până s-ar învăţa minte să fie atent pe unde calcă. Până se va obişnui să-i trateze cu atenţie şi respect pe toţi ceilalţi.

Între timp, Tamarisk cel mic se lămurise că balaurul era o cunoştinţă a lui Taravik, dacă nu chiar un prieten al acestuia, aşa că-i trecuse groaza pe care o simţise când văzuse fiara cea imensă apărând aşa, din senin, în spatele curierului. Se lămurise imediat de ce fugise derbedeul ăla îngâmfat de Dolorisk, dar nu regreta nimic. Moartea cu Ilisea în braţe i se păruse o binecuvântare cerească, un dar nemeritat din partea zeilor. Iar acum, când se părea că nu-l aştepta moartea, ci o viaţă plină de fericire, devenise vioi şi zburdalnic ca un cintezoi. Dacă în prima clipă se mulţumise s-o ţină pe Ilisea în braţe, acum buzele lui începură să sărute părul fetei şi, treptat, alunecară încet pe obrazul acesteia, îndreptându-se spre buzele ei pline şi îmbietoare. Dar în clipa când buzele lui atinseră doar o fracţiune de secundă buzele fetei, aceasta îşi trase capul de pe umărul lui, deschise ochii, îl privi cu atenţie şi-i şopti:

– Nu te obrăznici, că-ţi trag o pereche de palme de-o să mănânci doar supă toată viaţa!

Tamarisk roşi violent şi clipi, ruşinat. Fata îi zâmbi liniştitor, închise ochii, şi-şi lăsă iarăşi capul pe umărul lui, ca şi cum ar fi fost leşinată în continuare. Băiatul zâmbi, o strânse cu grijă în braţe şi se mulţumi să-i atingă creştetul cu buzele, simţindu-se cel mai fericit om din lume.

– Dragă jupâne Taravik, şopti balaurlătorul, cred că ar fi cazul să mă întorc în templul binefăcătorului meu. Mi-a priit plimbarea – şi mi-ar fi priit şi mai mult, dacă aş fi reuşit să schimb câteva cuvinte cu prietenul nostru comun, cel iute de picior şi cu călcătură grea... Nu vrei să mă însoţeşti până în faţa templului? Nu te invit înăuntru, pentru că zeul nu are timp să discute cu tine acum, însă o să te primească peste două zile.

– Dar de unde ştii tu că zeul n-are timp de mine? se minună Taravik, căruia nu-i venea să creadă că Mosolik devenise confidentului zeului întunecat.

– Păi, el mi-a spus, răspunse cu seninătate balaurlătorul. De fapt,

Khator m-a îndemnat să ies la plimbare, ca să mă obişnuiesc cu mersul. „Du-te chiar acum, dacă vrei să-l întâlneşti pe prietenul tău Taravik, care ţi-a salvat viaţa cândva şi care o să ţi-o mai salveze cel puţin o dată. Poartă-te frumos cu el, pentru că prietenii se cunosc la nevoie, dar ca să-i cunoşti la nevoie, trebuie să-i ai, iar tu, dragul meu Mosolik, nu eşti prea sociabil, în ciuda faptului că ai suflet bun, vorbeşti frumos şi eşti tare arătos. Adică, hai s-o spunem pe şleau, prietenia este o floare rară, care trebuie îngrijită şi udată din când în când, că nu creşte singură în pustiu. Du-te în oraş, fii amabil, fă-ţi prieteni, iar aceştia te vor ajuta la nevoie. Şi acum şterge-o, că ai început să mă plictiseşti. Şi să nu mi-l aduci pe cap pe beţivul ăla de Taravik, pentru că azi n-am timp de el, o să-l primesc peste două zile.“ Aşa am aflat că zeul n-are timp astăzi de tine, dar că intenţionează să îţi acorde o audienţă. Ce vrei să-i ceri?

– Eu? Nu vreau nimic şi n-am niciun chef să mă întâlnesc cu zeul, bombăni Taravik, jignit de faptul că zeul îl făcuse „beţiv““– dar apoi îşi dădu seama că putea fi vorba doar de o înfloritură retorică a balaurului cel arătos şi cu suflet bun şi se linişti. Tu-ţi dai seama ce înseamnă o întâlnire cu măreţul Khator? Marieţa o să mă pună să fac baie, o să mă oblige să mă rad, să mă parfumez, să mă îmbrac cu hainele cele mai bune, să mestec rădăcină parfumată de glombişor, ca să-mi miroasă frumos respiraţia, n-o să-mi dea voie să beau nimic toată ziua, nici să mănânc pastramă usturoiată... adică, dragă Mosolik, e nasol de tot, n-am niciun chef să mă întâlnesc cu vreun zeu... Oricum, până în faţa templului pot să te conduc. Înăuntru însă n-o să păşesc, nici dacă mă pici cu ceară...

Apoi curierul îşi aduse aminte şi se întoarse spre cei doi copii – care uitaseră că trebuie să fie leşinaţi de spaimă şi trăgeau de zor cu urechea la conversaţia lor:

– Voi nu aveţi treabă în altă parte?

– Ba da, jupâne Taravik, răspunse de îndată Tamarisk. Mulţumim din suflet pentru ajutor. Rămân îndatorat!

– Să fii sănătos! îi răspunse Taravik, dând din mână şi sugerând că nu făcuse nimic deosebit.

– Mulţumim, jupâne Taravik, spuse şi Ilisea, cu glăsciorul ei cristalin.

Multă sănătate, jupâne balaurlător!

– Multă sănătate, jupâne balaurlător! se grăbi să-i ţină isonul şi Tamarisk.

– Să aveţi parte numai de bucurii! le ură Mosolik.

Apoi, după ce copiii plecară, ţinându-se de mână, balaurul adăugă, în timp ce mergeau pe strada pustie:

– Ce copii bine educaţi! „Multă sănătate, jupâne balaurlător!“ Ce frumos din partea lor! Lumea evoluează, dragă prietene, oamenii sunt din ce în ce mai politicoşi şi mai respectuoşi... Da, dragă Taravik, te înţeleg foarte bine, e greu să respecţi anumite standarde şi e mai comod să te întâlneşti cu zeii din întâmplare... imaginează-ţi ce trebuie să îndur eu, în fiecare zi, pentru că dificultatea cea mare nu-i provocată de zeu – între noi fie vorba, Khator e o persoană rezonabilă, cu cât ai mai mult de-a face cu el, cu atât mai mult te convingi de acest adevăr – ci de cei din jurul lui, care, neştiind ce vrea cu adevărat zeul şi neîndrăznind să-l întrebe, îşi dau cu presupusul şi te obligă să faci o grămadă de lucruri inutile. Pe mine n-au cum să mă pună să mă rad, dar mă obligă să mă îmbăiez de trei ori pe zi – băi cu spumă, dacă-ţi poţi imagina că există aşa ceva! – şi mă parfumează. Au încercat să mă îmbrace în tot soiul de mantii – norocul meu că pe Khator l-a umflat râsul, iar caraghioşii ăia s-au mulţumit de atunci doar cu îmbăiatul...

Ajunseră în piaţă, iar lumea se grăbea să le facă loc. Nici balaurul, nici curierul nu păreau puşi pe scandal, dar, îşi spuse Taravik, probabil că judecau aşa cum ar fi judecat şi el în locul lor: presupui că potaia are de gând să te muşte şi stai departe de ea, nu te apuci s-o mângâi ca prostul şi după aia te vaiţi că ţi-a sfâşiat mâna...

– Cel mai greu îmi este să respect programul strict din templu, se văita Mosolik – probabil că se plânsese de multe alte lucruri până atunci, îşi spuse Taravik când îşi aminti să asculte spusele fiarei imense ce tropăia lângă el, numai că gândurile lui umblaseră haihui şi nu fusese atent la vorbele balaurlătorului. În pustietăţile în care am vieţuit eu, mă trezeam când mă săturam de somn, mâncam când mi se făcea foame, mă duceam încotro aveam chef şi nu dădeam socoteală nimănui. Aici, în templu, există tot timpul cineva care îmi

spune: asta n-ai voie, acum trebuie să faci asta sau aialaltă, aşteaptă să se facă ora mesei, stai nemişcat cât timp zeul acordă audienţe, nu sforăi, nu râgâi, nu-ţi face nevoile, nu clipi, nu respira... Te apucă pandaliile, nu altceva. Şi cel mai rău, oftă din tot sufletul Mosolik, e că n-am cu cine schimba o vorbă... Sunt obligat să tac şi să ascult litaniile preoţilor...

Balaurlătorul mai oftă o dată, apoi şopti, cu o voce de-o sinceritate desăvârşită, pe care numai faţă de cel mai apropiat prieten o poţi manifesta:

– Crezi că voiam să-l întâlnesc pe Kostik ca să-i fac rău? La urma urmei, m-a călcat pe coadă din întâmplare, iar după aceea s-a străduit să mă care prin pustiu, până am ajuns la adăpost. Nu trebuie să înţelegi din văicărelile mele că nu sunt recunoscător zeului şi preoţilor săi pentru tot ce-au făcut pentru mine. Dar cele mai frumoase momente din viaţa mea le-am petrecut alături de voi, pălăvrăgind fericiţi în deşert... Îmi place cum vorbeşte Kostik şi faptul că are tot timpul ceva de povestit... L-aş asculta zi şi noapte. Noi, balaurii, indiferent de felul nostru, adică urlători sau incendiatori, suntem taciturni, asta şi pentru că gura este, pentru noi, un instrument de luptă. Nu-ţi imagina că am simţit nevoia să am pe cineva cu care să discut doar în templul lui Khator. În munţii sălbatici, în care trăiesc de obicei, n-am cu cine schimba vreo vorbă. Din fericire, n-am început încă să vorbesc cu oile sau cu caprele pe care le fur de la ciobani, ca să le mănânc. Speram să vă întâlnesc pe amândoi, ca să pălăvrăgim un pic... Spune-i, te rog, lui Kostik că nu sunt supărat pe el şi că mi-e dor de vorbăria lui. Şi vă rog şi pe tine, şi pe el: când aveţi un pic de timp liber, vizitaţi-mă! Nu vreau altceva decât să stau şi să vă ascult. Să vă ascult vorbind despre ce doriţi voi.

Taravik, care era convins că pegasul are un adevărat talent oratoric, fu emoţionat de singurătatea ce se simţea în glasul lui Mosolik, aşa că nu-i fu greu să-i făgăduiască balaurului că o să-l convingă pe Kostik să vină şi să-i ţină un discurs. Apoi se îmbrăţişară ca doi buni prieteni, iar Mosolik intră în templu, cu o mutră de purcel dus la abator, în timp ce Taravik îşi propuse să se întoarcă iute acasă şi să guste berea Marieţei – ca să verifice dacă era atât de gustoasă pe cât ţinea el minte.

Dar, până să ajungă acasă, se pomeni în faţa unei tarabe din piaţă,

atras de mirosul de cârnaţi fripţi şi de bere proaspăt trasă din butoi.

În vreme ce se gândea dacă să reziste ispitei, căci mâncarea şi băutura de acasă erau de calitate mai bună decât cele din târg, numai că se aflau la o oarecare distanţă în timp şi spaţiu, iar berea din bărdacă e mult mai gustoasă decât cea care s-ar putea să fie pe gard... nu, chestia cu gardul era legată de o cioară, iar el n-avea nicio treabă cu ciorile, nu-s bune, au carnea tare şi aţoasă, mâncase o dată, în lipsă de altceva, la asediul Eritreei... deci, în timp ce se gândea, auzi două persoane care discutau la câţiva paşi de el.

– Îl vezi pe zdrahonul ăsta? Dacă nu-ţi plăteşti datoria, o să-l angajez ca să te cotonogească aşa cum se cuvine!

Taravik detesta din suflet profitorii. Ca orice caftangiu contractual, înţelegea să-şi facă datoria conform înţelegerii dintre părţi. Ca atare, i se părea nu numai ilegal, dar şi imoral să profite cineva de renumele său, fără să plătească. Aşa că spuse, fără să se uite prea atent la cei doi din faţa lui:

– Sau, dacă vrei, poţi să mă angajezi tu ca să-i trag o bătaie zdravănă creditorului tău, ca să te lase în pace până când o să poţi plăti. Mie mi-e indiferent pe cine bat, totul e să am un contract, ca să pot acţiona legal.

– Hă, hă! râse vocea care ameninţase iniţial. Păi, dacă amărâtul ăsta ar fi avut bani să te angajeze, ar fi avut bani şi ca să-şi plătească datoria. Aşa că n-o să închei niciun contract cu el, pentru că e lefter! N-are bani, dacă pricepi ce vreau să spun!

De fapt, nu vorbele individului îl indispuseseră pe Taravik, ci tonul – o aroganţă mitocănească, de jigodie încrezută, convinsă că nu i se poate întâmpla nimic şi că, de aceea, îşi poate permite orice. Aşa că Taravik se pomeni zicând:

– Uite ce-i, jupâne. Eu stabilesc tarifele, aşa că, dacă vreau, pot să-i fac prietenului nostru comun un serviciu gratuit. Adică pot să te snopesc fără să-i cer niciun ban. Ai priceput?

Şi abia în momentul acela se uită la cei din faţa sa. După cum presupusese, individul care se folosise de imaginea sa era un tip

buhăit, cu o figură îndobitocită, abrutizată. Cu o expresie ce sugera răutate şi şiretenie animalică. Celălalt era mai degrabă o epavă decât un om: numai piele şi os, de-o paloare nesănătoasă, gâfâia chinuit, nereuşind să respire normal.

Grăsanul cel arogant se sperie. Probabil că i se întâmpla rar să fie înfruntat – asta, pentru că avea o mentalitate de şacal, adică nu ataca niciodată pe cineva puternic, ci doar făpturi incapabile să-i opună rezistenţă. Îşi dăduse seama că nu se putea pune cu Taravik: curierul ar fi putut să-l cotonogească zdravăn doar cu o mână. Bătu în retragere, însă nu înainte de a arunca o ultimă ameninţare:

– Sigur că poţi să mă baţi, pentru că eşti mai puternic. Dar există legi în oraşul ăsta şi o să-mi câştig dreptul. Iar tu, Zaranik, nu te bucura, căci n-ai făcut decât să-ţi amâni soarta! Fetele tale o să ajungă sclavele mele şi o să le vând în târgurile de dincolo de deşert, să se bucure sălbaticii de ele!

Taravik simţi că-l copleşeşte o furie neobişnuită şi spuse, suficient de tare ca să fie auzit de toţi cei din jur:

– O să plătesc eu datoria pe care o are Zaranik către tine, aşa că n-o să vinzi pe nimeni în târgurile de dincolo de deşert!

Buhăitul nu se lăsă:

– Foarte bine, plăteşte-i datoriile pe care le are faţă de mine şi faţă de alţii! O să fiu încântat să-mi recuperez banii. Însă n-o să faci decât să amâni ceea ce îi este sortit ăstui nenorocit. Pentru că va fi silit să facă alte datorii, iar fetele lui vor plăti pentru el!

Şi, încântat de sine, individul o luă la goană, convins că Taravik avea să-l ia la bătaie dacă mai stătea mult în preajma lui.

Curierul făcu ceea ce îl învăţase mama lui să facă atunci când se enerva: să numere cu voce tare până la douăzeci. Până la zece, mergea uşor, dar după aceea efortul intelectual era suficient de mare ca să-l potolească. Iar după ce ajunse la douăzeci şi simţi că redevenise un om calm şi liniştit, un adevărat stâlp al societăţii, se întoarse către amărâtul de Zaranik şi-l întrebă:

– Cât îi eşti dator nemernicului ăluia?

– O sumă imensă! gemu Zaranik. Patruzeci de bani de aramă!

Da, îşi spuse Taravik, pentru unii, era vorba de o sumă imensă, dar un curier independent ca el putea să dăruiască patruzeci de bani unui amărât şi să nu le simtă lipsa.

– Bine, zise el, ducând mâna la punga ce-i atârna la brâu. Hai să rezolvăm problema datoriei, fără s-o mai amânăm.

Însă, în clipa în care îl văzu pe Taravik scoţând banii, Zaranik îşi dădu ochii peste cap şi căzu lat pe caldarâmul pieţei. La colţurile gurii îi apăru o spumă stacojie. Curierul se sperie cumplit – cine nu s-ar fi speriat pomenindu-se, din senin, cu un om leşinat în faţă? – şi se uită în jur, căutând ajutor. Însă indivizii din piaţă se fereau să-l privească, îşi căutau de lucru în spatele tarabelor, iar Taravik îşi dădu seama că nu avea niciun motiv să se bizuie pe solidaritatea omenească.

Ce trompa lui Kefir! exclamă el în sinea sa. Cum să scap din situaţia asta? Parcă nu-i venea să facă ceea ce făceau ceilalţi – adică să-şi vadă de treburile lui şi să-l lase pe nenorocitul ăla să se descurce singur. Numai că nenorocitul ăla nu putea să facă decât un singur lucru: să o tulească în graba mare către regatul lumii de dincolo, lăsându-şi grijile în lumea noastră. Ştii ceva? îşi spuse Taravik. Căsnicia e calea de a rezolva împreună cu cineva belelele de care n-ai fi avut parte dacă ai fi rămas singur. Aşa că, dragă Marieţo, la tine e salvarea, ca de obicei! Sunt sigur că o să găseşti tu o soluţie!

Şi, fericit că rezolvase problema, îl aruncă pe nefericitul de Zaranik pe umăr şi plecă în grabă spre casă. În urma lui, oamenii răsuflară uşuraţi şi-şi văzură de viaţa lor, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Când ajunse acasă, o văzu în primul rând pe Marieţa, care se plimba nervoasă prin faţa porţii.

– Ai venit! Slavă zeilor! strigă ea când îl zări. Ce-ai păţit? Că nenorocitul ăsta de Kostik n-a vrut să-mi spună nimic, s-a ascuns în şopron şi a zis că o să-mi povesteşti tu totul, când o să te întorci, dacă o să te întorci! Şi m-a lăsat să fierb în suc propriu, fără să-mi

dea alte lămuriri. Ce ţi s-a întâmplat? Şi cine-i ăla pe care-l cari? Fetelor, ia veniţi repede, că omul ăsta e bolnav, e pe moarte, luaţi-l de pe umărul lui Taravik şi întindeţi-l pe un pled, faceţi ceva!

În timp ce liota de calfe şi ajutoare ale Marieţei se agitau să-l aducă în simţiri pe cel leşinat, jupâneasa reuşi să extragă toate informaţiile – folositoare sau inutile – disponibile în ţeasta lui Taravik, să le ordoneze într-un mod logic şi să priceapă, cât de cât, despre ce era vorba. Îi fu de mare ajutor şi faptul că Zaranik îşi recăpătase darul vorbirii şi reuşise să-i explice ce era cu datoria pe care o avea.

Povestea amărâtului era una obişnuită şi des întâlnită. Zaranik o cunoscuse întâmplător pe Amista – el era zidar, ea croitoreasă. Se îndrăgostiseră, se căsătoriseră, avuseseră doi copii – două fetiţe. Erau fericiţi, câştigau destul de bine, nu aveau niciun motiv de îngrijorare. Apoi, brusc, soarta le devenise potrivnică: atelierul în care lucra Amista a fost lovit de fulger şi croitoresele au murit, din cauza trăsnetului sau a incendiului provocat de acesta, nimeni nu ştia precis ce s-a întâmplat. Nici nu conta din ce cauză muriseră, conta doar că Zaranik rămăsese cu doi copii pe cap. Nu avea niciun fel de rude care să-l ajute, dar se străduise din răsputeri să aibă grijă de copii. Poate din pricina supărării, poate din cauza oboselii, poate pentru că aşa păţeau zidarii ce munceau în aerul încărcat cu praf de piatră – oricum, Zaranik se îmbolnăvise, a început să scuipe sânge şi să leşine când făcea vreun efort. Ca urmare, n-a mai găsit de lucru şi s-a înglodat în datorii. S-a împrumutat de la cămătari, apoi datoriile i-au fost răscumpărate de Gombilik, grăsanul cu care se certase Taravik, care i-a cerut în schimbul banilor datoraţi să-i vândă cele două fete.

– Ştiu că n-am ce face, gemu Zaranik, ştiu că va trebui să-mi vând copilele, pentru că eu o să mor curând şi nu are cine să aibă grijă de ele, dar aş dori să le găsesc un stăpân milostiv, pentru că-s copile plăpânde şi-s cuminţi, nu au de ce să fie bătute.

– Stai liniştit, încercă să-l calmeze Taravik, ţi-am făgăduit că o să plătesc eu datoriile...

– Bine, jupâne, o să plăteşti datoriile. Şi după ce-o să mor? În grija cui o să rămână fetiţele? Căci grăsanul de Gombilik o să găsească vreo chichiţă ca să-i fie încredinţate lui, să le vândă străinilor ahtiaţi

după copii nevinovaţi! Nu, vreau ca atunci când o să mor, fetele mele să aparţină unui om serios şi milostiv, care să se îngrijească de ele – atât cât se îngrijeşte un stăpân de bunurile lui, căci oricât de bun la suflet ar fi un stăpân, nu se poate compara cu un părinte! Aşa că vă rog din suflet, cumpăraţi-mi fetele!

Bineînţeles că toate acestea fură povestite între gâfâieli, accese de tuse, pierderi ale cunoştinţei şi alte celea. Marieţa asculta şi acţiona. Pe măsură ce se lămureau lucrurile, îşi trimitea fetele din preajma ei după doctor, după notar, după copiii lui Zaranik şi după proprietarul casei în care locuia familia lui Zaranik, după şeful breslei florarilor şi după bancherul Morbik – pentru că Marieţa învăţase iute că, de voiai să te bucuri de respect printre pieţari şi zarzavagii, atunci martorii care asistau la încheierea oricărui act trebuiau să fie persoane foarte respectabile şi de încredere, care doar prin prezenţa lor garantau că-i vorba de o afacere cinstită.

Şi, după ce sosiră toţi, Zaranik îi explică notarului ce dorea, acesta redactă actul de vânzare-cumpărare şi-i dădu citire, ca să fie cunoscut şi acceptat de cei prezenţi:

– Eu, Zaranik, foarte bolnav şi îngrijorat că o să mor plin de datorii, încât n-o să pot să fiu înmormântat aşa cum se cuvine, am hotărât să-mi vând fiicele, Amira, de zece ani, şi Argira, de şapte ani, jupânului Taravik şi soaţei domniei sale, jupâneasa Marieţa, să le fie roabe veşnic...

– Obiceiul din vechime spune că robii se vând numai pentru şapte ani, îl întrerupse Marieţa pe notar.

– Da, aşa e, dar lumea nu mai repectă obiceiurile din vechime, mormăi notarul.

– Noi o să le respectăm, îl corectă Marieţa, cu blândeţe în glas, dar cu o asprime în privire, încât notarul nu îndrăzni s-o contrazică. Deci cumpărăm copilele pentru şapte ani, iar după trecerea acestui timp le vom elibera, le vom dărui o mică zestre şi le vom ajuta să se mărite cu un membru al breslei noastre sau al unei alte bresle, comparabilă ca onorabilitate cu a noastră. Şi în timpul celor şapte ani de robie, copilele vor fi considerate fiicele noastre şi vor fi tratate ca atare, cu toate drepturile de rigoare. După trecerea celor şapte ani de

sclavie, copilele vor putea alege dacă vor libertate – şi atunci vom avea grijă să le asigurăm un viitor – sau vor rămâne în continuare fiicele noastre.

Scribul făcu corecturile, iar notarul continuă:

– Cumpărătorii vor plăti următoarele datorii: 40 de bani de aramă ce au fost împrumutaţi de la Gombilik, cămătarul; 20 de bani de aramă datoraţi pentru chirie lui Aralik, proprietarul casei; 10 bani pentru redactarea actelor şi alte taxe; 17 bani rest de plată la băcănia lui Materik; 15 bani cheltuieli pentru înmormântare. Aţi auzit cu toţii cine, ce şi cui vinde? Aveţi întrebări sau doriţi şi alte lămuriri?

În tot acest timp, fetiţele rămăseseră într-un colţ, ţinându-se de mână, aşa cum cerea obiceiul. Erau nişte copile slăbuţe, cu mâinile subţirele. Semănau leit între ele – probabil că arătau ca mama lor, nu semănau niciun pic cu Zaranik. În ciuda faptului că păreau subnutrite, erau frumoase, curate şi plăcute vederii.

După ce notarul termină formalităţile impuse de lege, Zaranik la chemă lângă el şi reuşi să îngaime:

– De acum încolo, jupânul Taravik şi jupâneasa Mariela o să vă fie stăpâni, o să vă fie părinţi, o să aibă putere de viaţă şi de moarte asupra voastră. Să fiţi cuminţi şi ascultătoare, să nu vă faceţi părinţii de râs!

Şi, după ce spuse ceea ce trebuia să spună, conform obiceiului, Zaranik se întoarse într-o parte şi-şi dădu duhul.

Marieţa îşi dădu seama prima şi, înainte să observe şi altcineva, luă repede copilele de mână şi plecă împreună cu ele. Le duse în casă, să nu vadă nimic din cele ce se întâmplau, şi le întrebă, cu glas vesel:

– Voi aţi văzut vreodată un pisoi?

– Nu... răspunse şovăitor Amira.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama că se vorbea despre ei, pisoii se iviră de sub pat şi prinseră a se freca, torcând, de picioarele goale ale fetelor. Copilele începură să zâmbească, apoi căpătară curaj şi prinseră a mângâia blana moale a animăluţelor.

– Nu vă e foame? le întrebă Marieţa, iar fetiţele dădură timide din cap.

Jupâneasa dispăru pentru o clipă şi se întoarse cu două căni cu lapte proaspăt şi cu două bucăţi de pâine. Le dădu copilelor, care abia se stăpâneau să nu se repeadă asupra lor. Şi, cu toate că se vedea că mureau de poftă şi de foame, Argira rupse o bucăţică de pâine, o muie în cana ei, apoi o împărţi pisicilor. Marieţa râse:

– Mâncaţi liniştite, că o să le aducem şi lor!

Şi, aproape imediat, apăru Zarina, una dintre ucenice, cu castronaşele obişnuite ale pisoilor. Aşa că Marieţa lăsă copiii să mănânce, iar ea ieşi afară, pentru că erau multe de făcut.

Spre seară, după ce fetiţele plânseseră un timp, apoi adormiseră în patul noii lor mămici, Marieţa se duse în curte, unde Taravik se aşezase pe o buturugă, sperând să bea berea aia pe care şi-o dorise de la prânz, dar de care nu avusese timp, şi-i spuse:

– Iubitule, îmi pare rău pentru tine, dar o vreme să dormi în şopron, împreună cu Kostik.

– Ce-am mai făcut? se sperie Taravik.

– N-ai făcut nimic, că eşti băiat bun, numai că sforăi înfiorător. Pe mine nu mă deranjează, eu te iubesc cu sforăit cu tot, dar fetiţele au nevoie de un somn sănătos şi odihnitor, aşa că, în şopron cu tine, până o să-ţi găsesc un adăpost mai potrivit. Pentru că, dragul meu, acum, că avem nişte copii pe cap, în casa noastră vor avea loc oarece schimbări! Aşa că, de mâine dimineaţă, s-a terminat cu leneveala! O să te trezeşti în zori în fiecare zi, înainte de a se lumina, o să-ţi iei prietenul şi catrafusele şi o să vă duceţi în pustiu, ca nişte băieţi cuminţi ce sunteţi, să vă jucaţi în nisip. Strângeţi vreascuri sau fân pentru Kostik, vânaţi, staţi la soare, treaba voastră ce faceţi, nu-mi pasă pe unde hălăduiţi şi prin câte cârciumi vă opriţi, că nu vreau să muriţi de foame şi de sete, dar să nu vă văd înainte de a se însera, că ţi-am zis că o să fiu foarte ocupată în zilele următoare şi n-am chef să mă tot împiedic de tine!

După aceea Marieţa plecă, după treburile care nu se mai terminau

niciodată, iar Taravik rămase întrebându-se dacă o faptă bună e pedepsită întotdeauna într-un asemenea hal, sau chestii de felul ăsta i se întâmplă numai lui.

2

Primus Concordius Faber era mort.

Iar moartea însemna nefiinţă. Adică inexistenţă. Lipsă de existenţă. Lipsă de conştienţă. Nefiind conştient, nu gândeai, nu simţeai, nu existai – sau, dacă existai, nu-ţi dădeai seama că exişti, căci asta însemna, de fapt, să nu exişti. Existenţa unui mort însemna lipsa cunoştinţei că există. Însemna o beznă fără sens, fără început, fără sfârşit, fără margini. Fără margini nu înseamnă "nemărginit", ci doar că nu avea margini clare, delimitate, probabil că avea un început şi un sfârşit, dar sfârşitul acela era vag, treptat, nu-l percepeai ca o limită, ca o margine, ca un sfârşit al unei stări...

Moartea însemna... nimic.

Iar nimicul domnea peste nimicnicie.

Primus Concordius Faber era mort, adică devenise nimic, devenise ceva greu de definit, pentru că nimicul, neconţinând nimic, se caracterizează mai degrabă prin ceea ce nu este, decât prin ceea ce este.

Dar, fiind mort, nu-i păsa de nimic – pentru că moartea este nimicul şi nimicnicia la un loc.

În acelaşi timp, moartea era plăcută, era un soi de odihnă, de inactivitate lenevoasă, lipsită de responsabilitate și de griji.

Adică era, pentru un om care avusese întotdeauna obsesia responsabilităţii, descătuşarea după care tânjise o viaţă întreagă.

Şi atunci, în clipele în care nu era mort, Primuls Concordius Faber se pomenea că se întreabă uimit: asta înseamnă moartea? Moartea înseamnă linişte şi repaos? Atunci, de ce nu murim mai devreme?

Şi-şi răspundea singur, de fiecare dată când murea: pentru că moartea însemna durere, însemna disperare, însemna chin şi îndoială.

Şi îşi mai spunea: dacă eu, care ştiu – sau care cred că ştiu, care sunt aproape sigur (pentru că niciodată nu poţi să fii sigur cu adevărat) – că am să înviez, mă las copleşit de deznădejde, atunci ce poate să simtă un om obişnuit, unul care ştie (adică este aproape sigur, deoarece niciodată nu poţi fi sigur cu adevărat) că pentru el moartea este ceva definitiv şi irevocabil, că sfârşitul vieţii sale înseamnă sfârşitul existenţei de orice fel?

Moartea înseamnă teama de descompunere în eter, teama de a înceta să exişti, îşi spunea el. Dar, uneori, înseamnă speranţa că îţi vei găsi, în cele din urmă, liniştea... Însă ne dorim liniştea?

Primus Concordius Faber nu apuca să răspundă la această întrebare fundamentală, pentru că murea, creierul îi înceta să funcţioneze, mintea îi era năpădită de beznă şi de tăcere... şi se prăbuşea în vidul nefiinţei până când nemurirea îşi făcea efectul, iar trupul său se întorcea la viaţă.

Şi la chin.

La început, atunci când se cufundase în amfora mare cât un stat de om, iar vinul parfumat îi umpluse plămânii, transmiţându-i o durere fierbinte în tâmple, în suflet şi în fiecare nerv – adică atunci când murise şi rămăsese mort mai mult de o clipă, pentru că atunci când plămânii îi redeveniseră funcţionali şi încercaseră să-i umple pieptul cu aer nu reuşiseră, întrucât erau umpluţi cu vin, ca urmare murise iarăşi, murise iar şi iar, până când trupul său se obişnuise cu ideea că e mort şi se mulţumise să accepte cu indiferenţă noua sa stare – sufletul lui chinuit fugise undeva, departe, într-o altă lume, încercând să găsească un anumit adăpost, la care avea dreptul

oricine ajunsese în acea stare.

Întrevăzuse vag o altă lume, cu o altfel de stare, cu o altfel de înfăţişare, dar nu apucase să vadă prea bine lumea aceea, nici să discute cu făpturile care o populau, pentru că acestea îl izgoniseră furioase, înjurându-l şi insultându-l pentru că îndrăznise să pătrundă într-o lume în care nu avea dreptul să pătrundă, căci nu putea fi supus judecăţii finale, de încheiere a socotelilor pământeşti.

Înţelesese atunci că moartea sa nu se potrivea canoanelor morţii obişnuite şi-şi dăduse seama că planul său chiar reuşise. Bineînţeles, îşi spusese el, în răstimpurile în care nu era mort, adică atunci când putea să gândească, sigur că planul lui trebuia să reuşească. Sigur că trebuia, dar nu poţi să fii niciodată sigur în totalitate, întotdeauna există posibilitatea ca anumite lucruri să nu meargă aşa cum fuseseră plănuite. Însă în cazul lui, totul funcţionase exact aşa cum fusese plănuit.

După ce făcuse ordine în delta fluviului Hatti, Faber primise o scrisoare de la Machela, care îi confirmase ceea ce aflase deja de la spionii săi: legiunea Galletta se îndreptase spre sud, luptând cu vecinii pe jumătate barbari ai hattienilor. Deci, pentru o perioadă, lucrurile păreau să se fi liniştit.

Numai că nu se liniştiseră. Chamabil, noul kater al polnilor, un individ tânăr şi dornic să-şi înscrie numele în cărţile de istorie, sperase să profite de războiul civil al hattienilor şi trimisese o oaste – mai degrabă un grup de cercetaşi al cărui scop era să adune cât mai multe informaţii şi, de se putea, să profite de situaţie. Cavaleria pe cămile, însoţită de câteva escadroane de cavalerie grea, năvălise în răsăritul Ţării Hatti, apărând de nicăieri, din pustiul pe care nu-l păzea nimeni, pentru că se credea că nu poate fi traversat. Atacul prin surprindere al polnilor ar fi făcut prăpăd şi s-ar fi terminat cu cotropirea întregii ţări, de n-ar fi fost legiunea Britta. Faber îşi strânsese oştenii şi atacase călăreţii în armuri grele, fără să-i pese de pierderi. Dacă legiunea sa ar fi fost alcătuită din oameni obişnuiţi, ar fi fost măcelărită fără întârziere. Însă soldaţii săi se încăpăţânaseră să nu moară, indiferent de câte ori îi omorâseră polnii, şi, până la urmă, învinseseră.

Însă Faber era obsedat – pentru că alt termen nu putea reda la fel de

corect teama sa – de ideea că nemurirea sa şi a oştenilor săi era trecătoare şi că trebuia să acţioneze astfel încât imperiul să rămână în siguranţă şi în cazul în care el şi oamenii săi ar fi redevenit simpli muritori.

Iar îngrijorarea sa crescuse când aflase că Chamabil se înfuriase când aflase de înfrângerea armatei sale şi ordonase să fie pregătită o alta, mai numeroasă şi mai bine pregătită. Dacă polnii aveau să trimită oaste după oaste, până la urmă latganii aveau să fie înfrânţi. Trebuiau să scape de tânărul kater, prea ambiţios şi prea nesăbuit.

Însă, îşi spusese Primus Concordius Faber, era mai bine ca înlăturarea lui Chamabil să pară a fi rezultatul unui complot poln, să pară a fi efectul luptelor pentru putere dintre grupările rivale din cadrul casei regale... şi să nu bănuiască nimeni că fusese mâna latganilor. Căci, de s-ar fi ştiut că fusese asasinat de trimişi ai imperiului inamic, răposatul kater s-ar fi transformat într-un martir al poporului său, iar supuşii săi ar fi considerat că răzbunarea era o problemă de demnitate naţională. Şi, după cum se ştie, nu-i bine să trezeşti demnitatea unui popor...

Se sfătuise cu ofiţerii săi şi ideea sa fusese acceptată cu entuziasm. Se oferiseră cu toţii s-o ducă la îndeplinire, dar Faber ţinuse cu tot dinadinsul ca el să fie implicat până la sfârşit.

Discutase cu informatorii legiunii şi aflase tot ce se putea afla despre polni, despre curtea katerului şi despre Comaleea, capitala polnilor. Îl interesaseră în mod deosebit structura palatului regal şi obiceiurile katerilor în general – şi ale lui Chamabil în special. Descoperise, fără să-l mire, că nimeni nu cunoştea amănunte sigure despre interiorul palatului, pentru căci în acesta pătrundeau doar apropiaţii familiei regale, iar de ieşit din el nu prea ieşea nimeni, pentru că se părea că servitorii din jurul katerului (şi katerul însuşi) trăiau izolaţi de restul lumii. Palatul era alcătuit din două fortificaţii concentrice – cea exterioară era păzită de o armată întreagă de oşteni fanatici, gata să se lase ucişi în apărarea stăpânului lor. Iar fortificaţia interioară, ce reprezenta palatul propriu-zis, cel în care vieţuia katerul într-un belşug cu adevărat regesc, nu avea nicio legătură directă cu restul lumii. Cei dinăuntru nu aveau niciun contact direct cu cei din exterior. Adică primeau provizii şi tot ce le era necesar în mod indirect. Bunurile erau lăsate într-o curte interioară, de unde le luau

servitorii regali, după ce se retrăgeau cei care le aduseseră. Totul fusese gândit astfel încât să nu poată pătrunde niciun străin în apropierea conducătorului statului, ba, mai mult, să nu poată pătrunde nici cei apropiaţi tronului, dar care ar fi putut fi convinşi să acţioneze în favoarea unor duşmani ai celui aflat pe tron. Poate că măsurile respective păreau exagerate, îşi spunea tribunul Faber, însă, dacă ţinea seama de faptul că niciunul dintre katerii ce urcaseră pe tronul polnilor în ultimele două sute de ani nu murise de moarte naturală, atunci grija polnilor de a-şi păzi conducătorul nu mai părea deloc exagerată. Mai mult, având în vedere numărul imens de atentate reuşite, era normal ca paznicii să fi luat măsuri pentru ca succesul acestora să nu se mai repete. În aceste condiţii, sarcina sa de a pătrunde în interiorul palatului devenea şi mai dificilă.

Planul său se bizuia pe faptul că oştenii ce-l păzeau pe kater nu se gândiseră că vor fi siliţi să înfrunte un adversar nemuritor.

Însă, îşi spusese de nenumărate ori tribunul Primus Concordius Faber, nemurirea nu însemna invincibilitate. Da, nu putea fi ucis, dar asta nu însemna că avea puterea a o mie de oameni sau că putea să dărâme ziduri de cetate cu pumnul. Era un om ce nu murea – doar atât. Dacă tăbărau pe el zece, douăzeci de vlăjgani, l-ar fi pus jos şi l-ar fi legat. N-ar fi putut să-l ucidă, dar ar fi putut să-l ţină ferecat în lanţuri pentru vecie. Sau să-l arunce într-o fântână. Nu s-ar fi înecat, dar ar fi avut nevoie de un timp îndelungat ca să iasă de acolo fără să fie aruncat înapoi. N-ar fi murit, dar nici n-ar fi învins. Succesul celor două legiuni care băuseră din fântâna nemuririi se bizuia, în primul rând, pe faptul că duşmanii nu ştiau că au de-a face cu nemuritori. Ca atare, încercau să-i ucidă pe legionari prin metodele obişnuite, cele cu ajutorul cărora omorâseră duşmanii până atunci. Iar când vedeau că metodele respective nu funcţionau, îşi pierdeau cumpătul.

Deci, concluzionase tribunul Faber, avea la dispoziţie două metode de luptă.

Prima, cea mai simplă, era să-i atace pe polni şi să spere că, până să-şi dea aceştia seama că nu-l puteau ucide, să ajungă în vecinătatea katerului şi să-l omoare. Această metodă avea mai multe defecte, principalele fiind că, în timp ce el era ocupat să se lupte cu paznicii, soldaţii credincioşi ai katerului puteau să-l ducă pe acesta într-un alt

adăpost, unul pe care tribunul Faber nu-l cunoştea, şi să-l salveze; şi, chiar de ar fi reuşit să-l omoare pe Chamabil, ar fi fost evident că acesta nu fusese asasinat de membrii familiei sale. Poate că n-ar fi existat nicio dovadă a implicării latganilor, dar s-ar fi vorbit mult şi cine ştie ce s-ar fi aflat sau ce s-ar fi presupus...

A doua metodă, mult mai apropiată de ceea ce îşi dorea, ar fi implicat pătrunderea sa neobservată în sanctuarul interior al katerului. Dacă ajungea în fortăreaţa interioară, atunci existau şanse mari ca asasinarea conducătorului să fie atribuită cuiva din cercul apropiaţilor katerului.

Dificultatea consta în modalitatea de a ajunge în fortăreaţă. Unul dintre informatorii săi, un negustor obdin, aproviziona în mod obişnuit curtea regală a polnilor cu anumite vinuri din Calmeea care-i plăceau în mod deosebit lui Chamabil. Fusese în nenumărate rânduri în Camaleea şi ştia din propria-i experienţă cum se desfăşurau lucrurile.

– Aduceam amforele – unele imense, mai mari decât un stat de om, povestise obdinul – şi lăsam cămilele cu care le căram în faţa palatului. Atunci venea intendentul palatului, care verifica dacă vinul acela fusese comandat, de către cine şi când. Dacă exista comandă şi dacă intervalul orar dintre momentul în care se făcuse comanda şi momentul sosirii mărfii corespundea timpului necesar trimiterii scrisorilor şi aducerii amforelor (adică nu era nicio înşelătorie la mijloc), atunci amforele erau descărcate de pe cămile, iar servitori anume instruiţi verificau sigiliile fiecărei amfore, ca să se convingă că nu umblase nimeni la ele.

– Nu le deschideau, ca să se asigure că în vase nu era nimic suspect, de exemplu asasini plătiţi? întrebase tribunul Faber.

– Nu le deschideau, îi răspunsese zâmbind obdinul. Nu voiau să răsufle vinul şi să-şi piardă calităţile. Şi, dacă vasul era sigilat, cum ar fi respirat cineva care ar fi fost ascuns înăuntru?

Atunci îi venise ideea, atunci ştiuse Primus Concordius Faber cum avea să pătrundă în fortăreaţa interioară a palatului lui Chamabil.

Îi mulţumise negustorului obdin pentru informaţii şi-l lăsase să

plece. Apoi încredinţase comanda legiunii lui Croptus – acesta fiind mai din topor decât ceilalţi centurioni, dar mai cinstit şi mai corect – şi plecase în goana calului către hotarul latgan. Acolo, într-un post de graniţă obscur, schimbase bidiviul cu o cămilă şi, însoţit de un om de încredere dintre localnici, stăbătuse în mare grabă pustiul ce se întindea între statele clientelare Civisului şi imperiul poln. Când ajunseseră pe malul Rengului, dincolo de care se întindea împărăţia lui Chamabil, se opriseră într-o aşezare minusculă, în care poposeau toate caravanele ce reuşiseră să străbată deşertul, înainte se a se prezenta la vama polnă. Se amestecaseră printre muncitorii localnici care aşteptau acolo să găsească ceva de lucru, îndeosebi să ajute caravanele de negustori să treacă apa în ţara polnilor. Faber cunoştea dialectul local şi, ars de soare şi îmbrăcat în zdrenţe, nu se deosebea de ceilalţi.

După vreo zece zile, apăruse şi caravana în care se găseau cămilele neguţătorului obdin. Faber şi omul lui se oferiseră să dea o mână de ajutor şi nu se tocmiseră prea mult, acceptaseră o sumă mai mică decât alţii şi fuseseră angajaţi de îndată. Munciseră din greu, având grijă să nu iasă în evidenţă în niciun fel şi, în miez de noapte, când toţi ceilalţi se cufundaseră într-un somn adânc, desfăcuseră sigiliul unei amfore, aruncaseră în râu o parte din vin, Faber se vârâse în vas, cufundându-se în lichid, apoi tovarăşul lui pusese capacul şi refăcuse sigiliul, astfel încât nimeni nu putea să-şi dea seama că se umblase la amfora aceea şi i se schimbase conţinutul.

Tribunul simţise cum lichidul îi pătrunde în plămâni, luptase din răsputeri, străduindu-se să-l împiedice, dar nu reuşise. Luptase să-şi apere viaţa, silindu-se, în acelaşi timp, să nu facă zgomot. Din fericire, toată lumea dormea, inclusiv paznicii – care erau convinşi că acolo, în mijlocul pustietăţii, nu avea cine să le jefuiască bunurile. Faber gemuse, se zbătuse, apoi murise în chinuri.

Murise şi apoi înviase.

În zori, caravana trecuse râul şi pătrunsese în ţinuturile polnilor. Cămilele merseseră liniştite, la început prin nisipuri, apoi prin câmpiile tot mai roditoare. În răstimpurile în care reînvia, tribunul Faber auzea zgomotul ritmic al copitelor lor, le auzea uneori şi răcnetele... câteodată auzea cămilarii vorbind între ei... după care murea din nou, sufocat, luptând pentru un strop de aer – care nu

avea cum să-i pătrundă în plămânii plini cu vin.

Apoi, într-un mod ciudat, tribunul nu mai avu nevoie de aer. Se trezi din moarte ca şi cum s-ar fi trezit din somn – uşor năuc, recăpătându-şi cunoştinţa treptat, auzind tot mai mult şi tot mai distinct tot ce se întâmpla în jur. Şi-şi dădu seama că, deşi rămăsese cufundat în vin, deşi plămânii săi erau în continuare plini cu lichid, nu mai era mort.

Era viu. Era în viaţă. Era altfel: trupul său nemuritor se adaptase la mediul în care se afla şi vieţuia în condiţiile acelea. Era altfel, în sensul că nu mai avea nevoie de aer ca să vieţuiască. Dar rămăsese tot el, tribunul Primus Concordius Faber, care intenţiona să-l ucidă pe katerul Chamabil al polnilor.

Îşi dădu seama că această adaptare a trupului său la mediu putea să fie un lucru periculos: atunci când avea să iasă din amforă şi avea să fie înconjurat de aer, plămânii săi vor simţi atmosfera ca o otravă ucigătoare. Avea să moară un timp, până când trupul său va fi recunoscut aerul ca un mediu prielnic... iar acel timp în care avea să fie mort putea să-i fie fatal. De fapt, îşi zise el, nu putea să spună că avea să fie mort, după cum nu putea să spună că fusese mort, pentru că nu fusese primit în lumea morţilor, ca orice mort adevărat. Sigur, nu mai fusese viu, dar nici decedat în totalitate. Mai degrabă se plimbase pe la graniţa lumii morţilor, uitându-se la ea peste gard, dar fără să fi fost invitat înăuntru...

Oricum, îşi spuse tribunul Faber, acum avea o grijă în plus: era necesar ca atunci când avea să părăsească amfora, să-şi găsească un adăpost în care să zacă, negăsit de nimeni, până când trupul său va învăţa din nou să respire.

Dar până atunci avea să mai treacă oarecare timp. Nu prea mult, pentru că zgomotele din jur sugerau că şirul de cămile pătrunsese într-o zonă locuită...

Apoi tropăitul lent al copitelor încetă. Amfora în care se afla tribunul se zgudui, ca şi cum cămila ce o purta se aşezase pe pământ.

În jurul său se auziră oameni discutând între ei, cu voce joasă, ca nişte indivizi ocupaţi cu treburi importante. După un timp – în care

în jurul mărfurilor se perindaseră o grămadă de indivizi, care ciocăniseră, să-şi dea seama de e plină, o clătinaseră şi o verificaseră în multe feluri – amfora fu descărcată de pe animalul de povară şi cărată undeva, cu ajutorul unei tărgi.

După care fu aşezată cu grijă pe sol şi lăsată un timp în pace.

Faber aştepta şi trăgea cu urechea, încercând să-şi dea seama ce se întâmpla în jurul lui şi să aprecieze corect momentul în care urma să iasă din vas.

Apoi se auzi zgomot de paşi – nişte oameni se apropiară, ridicară amfora şi o cărară undeva. După care o puseră jos şi plecară.

Faber aşteptă mult timp. Era convins că pătrunsese în fortificaţia interioară a palatului lui Chamabil şi îşi spunea că nu trebuia să se grăbească, nu trebuia să greşească şi să irosească norocul pe care îl avusese până atunci. Pentru că zeii fuseseră de partea lui de la bun început. Nu trebuia să le dea vreun motiv să-l părăsească tocmai acum, la sfârşit.

Aşteptă până când se convinse că în preajma sa nu se afla nimeni. Abia atunci trecu la fapte.

Sparse cu mânerul greu al pumnalului dopul de lut ars al amforei şi-şi făcu loc să iasă din vas. După cum bănuise, când ajunse în aerul rece din jur – amfora fusese lăsată într-o pivniţă răcoroasă şi întunecoasă – simţi că se sufocă. Îşi ţinu răsuflarea şi răsturnă amfora, apoi o izbi cu pumnalul, spărgându-i partea superioară, ca şi cum vasul n-ar fi stat pe suport şi s-ar fi izbit cu gâtul de podeaua pietruită, şi se făcuse bucăţi în urma impactului. Vinul se împrăştie pe podea. În felul acesta, nimeni n-ar fi avut cum să-şi dea seama că amfora nu fusese plină cu lichid. Mai mult, balta de vin acoperise urmele lăsate de picioarele lui goale pe podea, atunci când ieşise din vas.

În regulă, îşi ascunsese urmele, polnii nu aveau cum să-şi dea seama că asasinul katerului pătrunsese în palat ascuns într-o amforă plină cu vin.

Simţea că trupul lui ţipă după vinul ce i se scursese din plămâni. Se

sufoca precum un peşte aruncat pe mal. Reuşi totuşi să-şi ţină răsuflarea şi privi în jur. Văzu într-un colţ un maldăr de cârpe – cine ştie la ce le foloseau slujitorii care se îngrijeau de pivniţa cu vinuri – şi se târî în colţul acela, se acoperi cu zdrenţele murdare şi împuţite (da, începuse să-i revină mirosul!) şi, ascuns în cotlonul întunecat, se lăsă în voia morţii.

Nu-şi dădu seama cât timp rătăcise pe meleagurile dintre lumi, dar atunci când se întoarse în lumea celor vii, trupul lui se adaptase din nou la existenţa terestră şi respira din nou aer. Avu impresia că se adaptase mai iute la această stare, dar nu avea nicio posibilitate să compare durata celor două transformări, aşa că se mulţumi cu impresia sa, neconfirmată de nimic.

Ieşi dintre cârpele jegoase, le aranjă aşa cum le găsise, sperând să nu-şi dea nimeni seama că în ele fusese ascuns un asasin, apoi cercetă împrejurimile.

După cum presupusese, se găsea în pivniţa pentru vinuri – un spaţiu imens, cu podea acoperită cu plăci din piatră şi cu tavan înalt, cu bolţi căptuşite cu cărămidă smălţuită. Beciul era întunecat; de undeva, din depărtare, pătrundea o geană de lumină. Probabil că pivnicerii aveau facle sau opaiţe cu care îşi luminau calea prin mulţimea de amfore de toate dimensiunile, aliniate ca nişte soldaţi. Pe stativele din lemn care ţineau vasele în poziţie verticală erau prinse bucăţi de pergament, pe care, probabil, erau notate vechimea şi provenienţa băuturilor.

În vecinătatea maldărului de cârpe se găseau nişte scânduri şi o grămadă de lemne mai groase, o movilă de frânghii şi de funii, o strachină plină cu cuie din fier şi câteva unelte de tâmplărie. Probabil că le foloseau pivnicerii, ca să construiască stative care să menţină amforele în poziţie verticală. Faber se uită la ele, apoi se pregăti să plece. Se opri brusc, pentru că-i venise o idee. Căută cu grijă printre lucruri, până găsi o funie lungă. O înfăşură în jurul mijlocului şi plecă.

Tribunul Faber intrase gol în amforă, aşa cum îl făcuse mama lui. Luase cu el doar un pumnal greu, din bronz, fabricat de un meşter poln. Arma ajunsese în mâna lui pe o cale ce nu putea fi identificată – adică era un instrument anonim, ce nu indica în niciun fel că

individul ce o folosea avea vreo legătură cu imperiul latgan, cu Caesarul şi cu persoane din afara teritoriului poln. Faber ieşise din vas gol şi nu simţea nevoia veşmintelor. Îşi spuse că avea să rezolve problema îmbrăcăminţii – dacă avea să aibă nevoie de îmbrăcăminte – atunci când avea să-şi termine treaba. Deocamdată, nu-l deranja cu nimic faptul că era gol, doar cu o funie înfăşurată în jurul mijlocului. Şi, având în vedere că nu intenţiona să lase în viaţă pe nimeni care avea să-l vadă, nu se gândise la vreo conotaţie sexuală a unui asasin despuiat.

Îşi spuse că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să iasă din beci şi să se îndepărteze cât mai mult de acesta, fără a fi băgat în seamă de cineva. Nu intenţiona să omoare pe nimeni în vecinătatea pivniţei. Dorinţa sa de a acţiona astfel încât modul în care pătrunsese în palat să rămână necunoscut se transformase într-o adevărată obsesie. Merse tiptil prin semiîntunericul din depozitul cu vinuri, găsi o rampă ce ducea către parterul clădirii şi urcă pe ea, având grijă să nu facă niciun zgomot.

La intrarea în pivniţă se găseau câteva torţe, aşezate într-un stativ. De la ele provenea lumina pe care o văzuse.

Uşa beciului era încuiată, dar încuietoarea fusese făcută opri a împiedica intrarea celor din afară, nu pentru a împiedica ieşirea cuiva închis înăuntru, aşa că o descuie fără nicio dificultate şi o lăsă astfel încât să pară că servitorul însărcinat cu încuierea ei uitase să-şi facă datoria. O întredeschise şi se uită afară.

Uşa dădea într-un coridor larg, cotropit de întuneric. Bezna se scurgea în el prin ferestrele late și înalte, menite să asigure pătrunderea aerului curat dinspre câmpiile roditoare din jurul capitalei polne, acoperite cu lanuri şi livezi. Cât timp tribunul Faber stătuse închis în amforă, pendulând între lumea viilor şi cea a morţilor, afară se înnoptase. În palatul katerului, lumea se odihnea, dormea şi visa lucruri plăcute. Ca de obicei, oamenii cinstiţi dormeau în paturile lor, cu sufletul împăcat, îşi spuse Primus Concordius Faber. Numai asasinii n-au odihnă şi orbecăie prin întuneric...

Ici, colo, pe coridor se găsea câte o faclă prinsă în perete. Lumina ei, slabă şi tremurătoare, n-ar fi fost de folos unui om obişnuit sau cuiva

care nu cunoştea locurile. Faber nu era un om obişnuit, iar perioada îndelungată în care zăcuse în bezna amforei făcuse ca ochii să i se adapteze la întuneric – adică stropul de lumină oferit de făclii îi era suficient. Însă nu cunoştea palatul regal şi niciunul dintre informatorii săi nu avusese vreo idee despre modul în care fusese construit acesta.

Nu putea să hoinărească aiurea prin palat, nici să întrebe prima persoană întâlnită unde se afla încăperea în care dormea katerul – în primul rând pentru că nu ştia limba polnilor şi se îndoia că polnii din fortăreaţa interioară a regelui lor vorbeau vreuna din limbile pe care le înţelegea el. Poate unul, doi, vreun tălmaci al dregătorului însărcinat cu treburile eterne, dar ar fi însemnat să ceară prea mult de la zei dacă ar fi sperat să-l întâlnească, din întâmplare, tocmai pe traducătorul acela.

Liniştea din jur îi spuse că locatarii palatului dormeau şi că încetaseră, pentru moment, orice activitate.

Se uită atent în jur, încercând să se lămurească unde se afla şi încotro s-o ia. I se părea evident că pivniţa de vinuri se găsea într-o aripă a palatului destinată depozitării proviziilor, găzduirii servitorilor, bucătăriei, croitoriei, spălătoriei şi a altor zone necesare activităţilor de zi cu zi într-un palat imens. Mai mult ca sigur că în interiorul fortificaţiei-palat exista şi un soi de cazarmă în care erau cazaţi soldaţii de pază, în care se aflau arsenalul şi atelierele de construit şi reparat arme – şi spera să nu nimerească tocmai în zona aceea, înţesată cu soldăţime.

În cele din urmă, bizuindu-se pe instinct şi pe ceea ce cunoştea despre alte palate regale – din Civis, din Ţara Hatti, din Herihoon, din Trebuxon şi din alte locuri prin care îl plimbase soarta – urcă pe o scară largă. Mergea cât mai aproape de balustrada acesteia, ghemuit, astfel încât să fie cât mai puţin vizibil.

Când ajunse la capătul scării, îşi spuse că instinctul nu-l înşelase.

Nimerise la capătul unui coridor puternic luminat de facle aflate în suporţi prinşi de perete, la vreo zece paşi una de alta. La lumina făcliilor se vedea că ajunsese într-o zonă luxoasă a palatului: pereţii erau împodobiţi cu fresce în culori vii, cu basoreliefuri, cu tablouri şi

cu tapiserii minunate; podelele din marmură şlefuită erau acoperite cu covoare groase, covoare pentru care polnii erau renumiţi în întreaga lume; ici, colo se aflau sculpturi din bronz, vase ornamentale, ghivece cu plante imense, pline cu flori stranii şi cu arome ameţitoare. Faber îşi spuse că regele trebuia să se găsească în zona aceea a palatului. Dar în care încăpere? Pentru că pe coridorul acela larg şi lung se aflau zeci, poate sute de uşi... Cine putea să ştie ce se ascundea în spatele lor...

Rămase un timp la capătul culoarului, ascuns după un vas din bronz, în care creştea un tufiş cu frunze late, argintii, şi cu flori de-un azuriu nenatural, care semăna mai degrabă cu un smalţ ieşit din atelierul unui olar măiestru decât cu petalele unei plante. Privi atent, ascultă atent: nu se mişca nimic, nu se auzea nimic.

După un timp, căpătă curaj şi plecă mai departe. Coridorul era pustiu... apoi privirea sa surprinse ceva... nu, mai degrabă intervenise acel al şaselea simţ al său, cel care îl salvase de atâtea ori din pericol: undeva, spre mijlocul coridorului, zărise o urmă de mişcare, o pată de culoare ce nu se potrivea în decor. În peretele coridorului fusese construit un soi de portic, un intrând care găzduia o uşă mult mai mare şi mai aspectuoasă decât cele pe care le văzuse până atunci. În faţa acelei uşi, dar în interiorul porticului, astfel încât nu puteai să-i vezi de la distanţă, stăteau doi soldaţi.

Tribunul Faber îşi spuse că ajunsese la capătul căutării sale: katerul era în spatele acelei uşi, singura uşă păzită şi în toiul nopţii. Nu se întrebă câţi paznici se aflau dincolo de uşă. În viaţă se condusese după un principiu ce se dovedise folositor: câte o problemă o dată, niciodată mai multe în acelaşi timp. Aşa că, pentru moment, se concentră asupra problemei mai urgente: cum să treacă de soldaţii ce păzeau intrarea.

Surpriza şi iuţeala, îşi spuse el, acestea sunt ingredientele unui atac de succes. Fără să mai stea pe gânduri, se îndreptă către cei doi soldaţi. Mergea iute, pe covorul gros, iar tălpile lui goale nu scoteau niciun sunet. Ca urmare, paznicii se pomeniră cu el în faţă, fără să fi fost avertizaţi de vreun zgomot. Cu toate acestea, indivizii reacţionară imediat, aşa cum era de aşteptat din partea unor militari de elită: îşi traseră săbiile din teacă şi se pregătiră să se apere. Tribunul Faber remarcă faptul că nu se repeziseră asupra lui, lăsând

uşa nepăzită. Dimpotrivă, se plasaseră astfel încât să împiedice cât mai mult pătrunderea cuiva în apropierea înaintarea. Însă Faber remarcase reacţia paznicilor fără să se oprească din mers, pentru că planul său stabilea că avea să-l atace mai întâi pe soldatul din stânga sa, iar el respecta întotdeauna planul de luptă, deci se duse direct către soldatul respectiv, fără să-i pese ce făcea al doilea. Ţinta atacului său încercă să se apere, ţinându-l ocupat câteva secunde, timp suficient pentru cel de-al doilea soldat să-l înjunghie pe Faber drept în inimă. Însă, în timp ce sabia polnului i se înfigea în trup, Faber apucă să-i spintece gâtul adversarului său. După care totul i se întunecă în faţa ochilor şi muri, dar fu mort doar o fracţiune de secundă, pentru că apoi învie şi, enervat de durerea provocată de sabia paznicului, se smulse din tăişul acesteia, se răsuci şi-l înjunghie în abdomen pe soldatul care rămăsese cu gura căscată, văzând că adversarul lui nu se prăbuşise pe sol, după cum se aştepta.

Rana tribunului Faber se închidea văzând cu ochii. Latganul se uită la cei doi soldaţi morţi, trase puternic aer în piept şi deschise încetişor uşa pe care polnii încercaseră zadarnic s-o apere.

În spatele uşii se întindea o sală imensă, un hol dincolo de care se afla adevăratul palat al katerului. Holul era luminat slab, mai degrabă întunecat decât luminat, aşa cum se cuvenea unui palat în care lumea dormea. Însă Faber văzu, în ciuda semiîntunericului, că luxul de pe coridor era prezent şi aici, ba chiar fusese sporit, ca şi cum în apropierea katerului totul trebuia să fie la superlativ.

Intră în hol şi închise uşa cu grijă în urma sa, sperând că momentul în care cei doi paznici morţi vor fi descoperiţi – adică atunci când urma să fie schimbată garda sau când va trece pe acolo vreun bolnav de insomnie – va fi cât mai târziu.

Unde se afla katerul? Existau două posibilităţi: încăperea acestuia să fie în centrul zonei de locuit sau într-un colţ al acesteia. În ambele cazuri, un eventual agresor ar fi avut de străbătut o distanţă destul de mare, un spaţiu plin cu paznici şi curteni care l-ar fi văzut, ar fi încercat să-l oprească şi ar fi dat alarma. În cazul în care katerul era în centrul palatului, distanţa până la el era mai scurtă şi agresorul putea să vină din orice direcţie. În al doilea caz, trebuia să străbaţi tot castelul ca să ajungi la rege – dar, dacă ştiai unde se află cotlonul

respectiv, puteai să te strecori până acolo fără să te vadă cineva...

Sigur, ambele posibilităţi erau la fel de mari – sau de reduse – iar el n-avea niciun indiciu care să-l ajute în căutarea sa.

Trebuia să cerceteze împrejurimile, să umble la întâmplare, sperând să vadă ceva care să-l îndrume. Se gândi, pentru o clipă, să îmbrace uniforma unuia dintre paznici, apoi respinse ideea: dacă-l vedea cineva, avea să se întrebe ce-i cu el într-un loc în care nu avea ce să caute, avea să încerce să discute cu el şi, văzând că nu-i răspunde (pentru că nu putea să-l înţeleagă şi, chiar de l-ar fi înţeles, s-ar fi văzut după vorba lui că nu-i poln), ar fi dat alarma.

Aşa că tribunul Faber făcu ceea ce făcuse de când se vârâse de bunăvoie în afacerea aceea: se lăsă în voia sorţii sau, mai degrabă, se lăsă condus de zeii care îl foloseau pentru planurile lor măreţe, pe care el nu le cunoştea şi nu le înţelegea.

Totuşi, cuprins de o oarecare nelinişte, de o oarecare îndoială privind posibilităţile sale de a se descurca într-o situaţie atât de încurcată, făcu ceea ce nu mai făcuse de multă vreme: i se adresă lui Jo, zeul suprem, cel care făcea planurile lumii şi stabilea viitorul oamenilor. De obicei, Jo îi trimitea de bunăvoie un gând, o viziune, o revelaţie, adică nu aştepta să-i ceară el ceva, zeul stabilea ce are de făcut şi-i transmitea ordinul sau părerea sa. Faber se mulţumea cu rolul de executant, ştiind că Jo îl iubea şi-l favoriza prin intermediul intervenţiilor sale. De obicei, experienţa de soldat şi cea de conducător îi erau suficiente în luptă şi în intrigile politice. Însă în viaţă apăreau şi asemenea momente, când aveai nevoie de ceva mai mult decât de inteligenţă, pricepere şi tenacitate, când aveai nevoie de o baftă chioară.

Aşa că tribunul Faber aruncă o privire către tavanul holului în care se afla şi mormăi (în gând, bineînţeles):

– Ce mai aştepţi? Nu vezi că am nevoie de ajutor?

Imediat, în minte îi apăru imaginea palatului zguduit de un cutremur zdravăn, oameni despuiaţi alergând bezmetici, soldaţi înconjurând un tânăr gol, ce-şi aruncase pe umeri o mantie din mătase aurie...

Iar Faber răspunse viziunii:

– Da, în felul ăsta aş ajunge imediat la kater şi l-aş ucide... dar aş fi capturat şi, în ciuda faptului că nu pot fi ucis, aş fi torturat groaznic şi polnii şi-ar da seama că nu-s din neamul lor, adică tocmai ceea ce încerc să ascund. Stăpâne, nu vreau minuni, vreau doar să-mi arăţi unde își are dormitorul katerul ăla nenorocit!

Jo râse şi în depărtare se auzi răsunetul slab al tunetelor sale.

Apoi Faber văzu limpede planul palatului, sala în care dormea katerul – singur, pentru că după ce se iubise cu una dintre femeile din haremul său, o trimisese în camera ei.

- Mulţumesc, stăpâne, spuse el în gând, iar zeul îi vorbi, aşa cum obişnuia s-o facă:

– O să te descurci şi de data asta. Căci am planuri mari pentru tine. Ai multe de făcut.

– Ştiu, stăpâne, oftă Faber.

– Tu crezi că ai fi preferat să te las în pace şi să duci o existenţă tihnită. Nu te amăgi singur: de-ai fi preferat o viaţă liniştită, ai fi rămas un civil oarecare ce-şi cultiva ogorul, nu te-ai fi înrolat şi nu te-ai fi implicat în războaie civile şi intrigi complicate. Te-ai fi plictisit de moarte printre civili.

– Ştiu, stăpâne, rânji Faber.

– Atunci nu te mai plânge!

– Păi, m-aş plictisi dacă ţi-aş executa ordinele fără să crâcnesc, rânji din nou Faber, cu gura până la urechi.

– Nu mai pierde vremea, du-te şi vezi-ţi de treabă, îl mustră zeul. Şi nu mai rânji de unul singur pe întuneric!

Şi zeul dispăru, că avea multe de făcut, iar Faber porni la drum, ştiind, de data asta, încotro să se ducă.

Bineînţeles, ştia şi faptul că avea să întâlnească duşmani, dar asta era

soarta soldatului, să lupte şi să tot lupte...

Însă faptul că ştia că palatul katerului era înţesat cu soldaţi nu însemna că ţinea cu tot dinadinsul să-i întâlnească. Aşa că, în timp ce mergea încet prin semiîntuneric, analiza cu grijă planul palatului, cel pe care i-l destăinuise zeul, încercând să-şi dea seama unde erau cele mai mari şanse să se găsească paznicii şi care ar fi traseul pe care ar trebui să-l urmeze pentru a-i evita pe respectivii paznici.

Bineînţeles că nu exista nicio cale liberă până la încăperea în care dormea katerul, dar unele căi erau mai periculoase decât altele. Pe de altă parte, judecata sa nu era fără cusur, pentru că, deşi existau şanse mari ca în anumite locuri să fi fost plasaţi paznici, nu avea de unde să ştie dacă în postul de pază respectiv fuseseră plasaţi doi soldaţi, şapte sau douăzeci. Aşa că, până la urmă, avea să se bazeze pe noroc. Tribunul Faber îşi reproşă că nu-i solicitase zeului informaţii mai precise şi mai complete. La urma urmei, Jo nu avea niciun motiv să nu-i spună câţi soldaţi erau în palat şi unde stăteau de pază aceştia, dacă l-ar fi întrebat. Dar, dacă-şi amintea el bine, îi ceruse zeului doar să-i spună unde dormea katerul. Iar zeul îi răspunsese imediat. Însă nu avea timp de regrete. Îşi alcătui în minte un traseu ce i se păru optim şi grăbi pasul, având totuşi grijă să nu se împiedice în întuneric, ca să nu facă zgomot.

Străbătu holul, mergând prin zonele cele mai întunecate ale acestuia, şi ajunse la capătul unui coridor scurt, ce ducea spre o uşă înaltă, din aur masiv, împodobită cu basoreliefuri ce reprezentau lupte între făpturi mitologice înzestrate cu aripi şi gheare imense. Probabil că înfăţişarea lor spunea ceva cunoscătorilor religiei polne, îşi spuse Faber, fără a acorda prea multă atenţie uşii şi podoabelor acesteia. Pentru că nu avusese nevoie de mai mult de o frântură de secundă ca să-şi dea seama de următoarele: la intrarea în coridor se găseau două făclii, câte una pe fiecare parte, astfel încât oricine intra în coridor era bine luminat; în spatele făcliilor, în penumbră, se găsea uşa cu basoreliefuri şi în fiecare parte a ei stătea câte un oştean ce ţinea în mână o lance, iar la brâu avea o sabie încovoiată; în pereţii coridorului, la jumătatea distanţei între intrare şi uşa din aur masiv, se găseau două intrări – câte una pe fiecare latură – care nu aveau uşă, nici nu erau acoperite cu vreo draperie, aşa că Faber presupuse că acolo stătea garda katerului, gata să intre în acţiune în orice clipă.

Această părere îi fu confirmată de faptul că în dreapta uşii (adică în stânga sa) se găsea un gong din bronz. Tribunul presupuse că paznicii din faţa uşii aveau să lovească gongul şi aveau să dea alarma, dacă vedeau ceva suspect, iar sunetul acela ar fi făcut ca din cele două uşi să năvălească un puhoi de soldaţi.

Nu avu nevoie de mai mult de o secundă ca să-şi facă planul de acţiune şi trecu imediat la punerea lui în practică.

Stătuse până atunci ascuns după un colţ al intrării în coridor, nevăzut de paznici. Ţâşni din ascunzătoare, alergând ca un lup ce se năpustea asupra prăzii. Se îndreptă către soldatul din stânga sa, cel de lângă gong. Oricât de iute reacţionaseră cei doi oşteni, fuseseră totuşi surprinşi de apariţia tribunului, iar Faber apucă să-l înjunghie pe soldatul de lângă gong. După cum se aştepta, celălalt soldat nu se grăbi să-l atace, ci se repezi către cercul de bronz, încercând să-l lovească, pentru a-l face să răsune. Faber încasă câteva lovituri de suliţă, le încasă cu stoicism având o singură preocupare: să stea între soldat şi gongul de bronz. Ignorând rănile provocate de suliţă, reuşi să se apropie de adversar. Acesta îşi dădu seama că lancea nu-i folosea în lupta corp la corp, aşa că o lăsă să cadă şi-şi scoase sabia. Dar, respectându-şi ordinele, nu se concentră asupra luptei cu duşmanul şi se strădui să dea alarma. Văzând că e împiedicat să ajungă la gong, începu să strige în limba lui, sperând să fie auzit de camarazii săi aflaţi în încăperile lor. Tribunul reuşi să-l prindă de gât cu mâna stângă şi, fără să se sinchisească de faptul că adversarul său îl înjunghiase în pântec, reuşi să-i înfigă pumnalul în inimă.

Nu aşteptă să vadă dacă ceilalţi soldaţi auziseră ceva şi dacă ieşiseră alarmaţi din cazarma lor. Rănile i se închideau în timp ce mergea, în ciuda faptului că nu le îngrijise în niciun fel. Deschise uşa cea mare şi împodobită cu basoreliefuri, o deschise doar cât să poată intra în încăperea din spatele ei, apoi o închise repede în urma sa. Privi în jur, găsi o laviţă uşoară, pe care fuseseră aşezate nişte vase cu fructe ciudate şi plăcut mirositoare, puse vasele pe covor, fără să facă niciun zgomot, apoi folosi laviţa ca să înţepenească uşa.

Abia atunci se opri şi ascultă.

De undeva se auzea un sforăit uşor.

Încăperea era o combinaţie de iatac cu cameră de zi, era plină de mobilă scumpă, din lemn bizar, cu culori şi miros neîntâlnite în imperiul latgan, sau din aur şi din argint masiv. În încăperea aceea erau strânse comori ce depăşeau tot ce văzuse tribunul Faber vreodată. Nici măcar luxul regilor Ţării Hatti nu se compara cu bogăţiile katerului poln.

Dar Faber nu avea timp de admirat bogăţiile şi luxul duşmanului ţării sale. Merse tiptil către locul din care venea sforăitul. După cum se aştepta, descoperi un pat scund, acoperit cu aşternuturi din mătase, peste care dormea tolănit un bărbat tânăr, gol puşcă. Tribunul îi privi faţa – lumina lunii, care pătrundea pe fereastra largă, îi permitea să vadă foarte bine trăsăturile adormitului. Acesta era, fără nicio îndoială, Chamabil.

Toţi informatorii săi îi confirmaseră faptul că figura de pe monedele polne de aur semăna leit cu chipul katerului, aşa că Primus Concordius Faber privise cu atenţie o asemenea monedă şi ţinuse minte cum arăta conducătorul duşmanilor ţării sale.

De îndată ce se convinse că individul care sforăia de zor era Chamabil, Faber nu mai pierdu timpul: înfipse pumnalul în inima celui adormit şi zăbovi lângă pat doar atât cât să se convingă că polnul murise.

Deocamdată, totul ieşise aşa cum îşi dorise: patru paznici morţi, fără să existe nici cel mai mic indiciu în legătură cu cel (sau cei) care îl omorâse (omorâseră); katerul înjunghiat în patul său, pat aflat într-o încăpere bine păzită şi blocată pe dinăuntru.

Mai era nevoie de un lucru: să dispară din zonă fără să fie remarcat în vreun fel, încât să nu se poată face nicio legătură între el şi asasinat.

Tribunul se duse la fereastră şi privi afară. Fereastra se găsea undeva, în partea de sus a palatului. În josul ei era doar zid, iar la capătul zidului se găsea curtea ce înconjura fortăreaţa interioară a katerului. Îşi desfăşură funia din jurul mijlocului şi o lăsă să atârne în jos, pe fereastră. Ajungea până în curte. Îşi legă un capăt al frânghiei în jurul mijlocului, trecu funia pe după o gratie a ferestrei şi coborî de-a lungul zidului. Când ajunse jos, trase funia după el, o

strânse, apoi căută o ieşire din curtea în care se găsea şi care era înconjurată de ziduri înalte.

Era trecut bine de miezul nopţii şi curtea era pustie. Faber urcă o scară ce ducea spre crenelurile fortificaţiei. Rămase în beznă până cercetă un pic împrejurimile. Descoperi că în exteriorul zidurilor se întindea un oraş obişnuit, cu case de locuit, pieţe, cârciumi şi tot soiul de edificii. Oraşul era pustiu, locuitorii săi dormeau fără grijă. Tribunul nu pierdu vremea, îşi folosi funia ca să coboare de pe ziduri în aglomeraţia de clădiri şi se grăbi să se îndepărteze cât mai mult de palat.

Lumina lunii îi era suficientă ca să meargă fără grijă. Undeva, într-o piaţă, lângă o clădire, se împiedică de un individ ce dormea rezemat de un zid. Individul mormăi ceva, dar nu se trezi. Duhnea a băutură, iar tribunul îşi dădu seama că nimerise peste clientul unei cârciumi, client care se părea că sărbătorise ceva în seara anterioară. Exagerase cu sărbătoritul, îşi spuse tribunul, dar asta îi folosea lui. Pentru că umblase până atunci în pielea goală fără să atragă atenţia, pentru că nu-l văzuse nimeni. Dar atunci când avea să se lumineze, goliciunea sa avea să fie băgată de seamă...

Aşa că îl jefui pe beţiv, fără nici o mustrare de conştiinţă. Îi luă roba – un veşmânt din pânză albă, zdrenţuit şi jegos – traista goală şi plosca în care rămăsese un pic de vin, îi luă până şi sandalele din picioare. Îşi puse hainele beţivului, iar acum arăta ca orice sărăntoc poln. Mai trebuia doar să părăsească ţara aia înainte să-l ia cineva la întrebări şi să descopere că nu era din partea locului. Aşa că tribunul Faber nu mai pierdu vremea: merse în mare grabă spre marginea oraşului, îşi folosi funia şi trecu şi de zidurile localităţii, apoi se îndreptă spre direcţia în care credea el că-i apusul, propunându-şi să se îndepărteze cât mai mult de capitală şi, dacă reuşea, să meargă prin locuri pustii sau să găsească un ascunziş în care să stea în timpul zilei şi să călătorească noaptea, nebăgat în seamă de nimeni.

Merse şi merse prin lanuri şi livezi, iar când începu să se lumineze, descoperi că ajunsese la marginea câmpurilor cultivate. Mai descoperi că mersese, de fapt, către nord, dar nu conta, important era că se îndepărtase zdravăn de capitală. Ajunsese într-o regiune aridă, acoperită cu iarbă rară. Probabil că era folosită la păşunat. Acum, după ce văzuse de unde răsărea soarele, ştia în ce direcţie

trebuia să meargă ca să ajungă în ţări prietene Civisului.

Merse şi tot merse prin terenurile acelea pustii, bucuros că nu vede niciun om. După atâta mers, ar fi trebuit să fie frânt de oboseală, dar trupul lui nemuritor nu ştia ce înseamnă oboseala. Simţurile lui, mai ascuţite decât cele ale unui om obişnuit, îi spuseră că în apropiere se găsea o vizuină de iepuri. Profită de ocazie şi prinse unul dintre animale, îl jupui cu pumnalul şi nu pierdu vremea să aprindă un foc, mâncă iepurele crud, iar trupul lui se bucură de hrană, de parcă ar fi avut parte de un ospăţ al katerului. Un izvor îi completă banchetul, apoi tribunul plecă mai departe, cu urechile ciulite, hotărât să evite orice întâlnire cu polnii.

Spre seară ajunse în apropierea Rengului, râul ce reprezenta graniţa de apus a statului poln. Nu-şi imagina că hotarul era nepăzit, aşa că se ascunse într-o râpă şi aşteptă să se întunece.

După un timp, auzi ropot de copite. Aruncă o privire din ascunzişul său şi văzu un grup de călăreţi care înaintau la trap de-a lungul ţărmului. Soldaţii nu păreau a cauta pe cineva anume, nici nu păreau foarte îngrijoraţi. Adică arătau ca o patrulă într-o misiune de rutină, nu un grup de oameni care căutau ucigaşul unui kater. Poate că aici, la marginea ţării, nici nu se aflase de moartea conducătorului statului. Sau, poate, familia regală numise imediat un nou kater, iar polnii îşi vedeau liniştiţi de treburile lor.

Faber aşteptă până când călăreţii dispărură în depărtare, apoi ieşi din râpă şi intră în apă. Deşi nu se vedea nici urmă de poln în apropiere, tribunul avu grijă să nu facă zgomot şi merse cât mai încet prin unde, cufundat în apă, ţinându-şi doar nasul deasupra suprafeţei Rengului, până când râul deveni suficient de adânc ca să mai poată merge pe fundul lui. Tribunul se opri, privi spre ţărmul poln, nu văzu nicio mişcare şi-şi spuse că nu era cazul să fie excesiv de prudent. Aşa că parcurse restul distanţei înot.

Când ieşi pe malul celălalt, Faber se mai uită o dată către teritoriul poln. Nu văzu călăreţi ce goneau, nici arcaşi înşiraţi de-a lungul ţărmului. Nu ştia nimeni că traversase râul şi se părea că nici nu-l căuta nimeni. Totuşi, îşi spuse tribunul, era mai sănătos să se îndepărteze cât mai mult de hotar, pentru că nu-şi făcea iluzii: dacă polnii ar fi aflat că el este cel vinovat de asasinarea katerului, n-ar fi

ţinut seama de un biet râu sau de o linie de hotar – păzită sau nepăzită – şi l-ar fi urmărit fără îndurare.

Aşa că Faber se scutură de apă, ca un câine, şi porni la drum.

După toate socotelile lui, mersese prea mult spre nord ca să fi ajuns în deşertul ce ţinea de Calmeea (deci un stat sub ocupaţie latgană). Mai degrabă ajunsese în pustiul aparţinător Terimeei. Nicio problemă, Terimeea avea tratate cu Civisul. Dacă ajungea în oraş, putea să ia legătura cu neguţătorii latgani de acolo şi, cu ajutorul acestora, să se întoarcă la legiunea sa.

Însă, ca să afle unde nimerise şi ce urma să facă, tribunul trebuia să ajungă într-o localitate şi să găsească nişte indivizi de încredere, cărora să le poată destăinui cine era. Cunoştea dialectele din zonă, iar zdrenţele pe care le purta îl făceau să pară unul de-al locului. Deci, până avea să întâlnească agenţii latgani din zonă, era mai bine să nu atragă atenţia asupra sa, să se prefacă a fi un vagabond terimeean, un hoinar al pustiului, sărac lipit pământului, un individ pe care nu merita să-l jefuieşti...

3

– Deşteptarea! răcni cineva în urechea lui Taravik, iar acesta, trezit brusc dintr-un vis minunat (se făcea că se afla într-o ţară în care copacii erau alcătuiţi din cârnaţi, iarba şi tufişurile din pastramă moale, iar râurile pline de bere ce spumega...), îşi imagină pentru o clipă că era în armata din Paraqua (că numai acolo avusese parte de şmotru şi alarme ce-l trezeau din somnul cel mai dulce), aşa că sări în picioare, în poziţie de drepţi, şi încercă să-şi amintească unde îşi pusese scutul dreptunghiular şi lancea de trei stânjeni.

Pe jumătate treaz, privi în jur şi, în ciuda faptului că nu vedea prea bine – pentru că zorile abia începuseră să mijească – îşi dădu seama că nu mai era soldat, că nu mai avea de multă vreme de-a face cu Paraqua sau cu alte state războinice, îşi aminti că se întorsese la viaţa paşnică din Terimeea, că era om însurat... şi abia atunci se întrebă cine-l trezise atât de nemilos din somn.

Clipi, se şterse la ochi şi se mai uită o dată în jur.

Spre surprinderea sa, curtea era plină de oameni, în cea mai mare parte, femei tinere, plus câţiva bărbaţi în vârstă. Da, îi cunoştea pe toţi, îi văzuse deseori în preajma Marieţei. Erau ajutoarele acesteia. Însă niciodată, până atunci, nu-şi dăduse seama că afacerile nevestei sale luaseră o asemenea amploare şi că folosea atât de mulţi argaţi. Munca pe ziua aceea nu începuse încă, iar Marieţa repartiza sarcini:

– Avelik, ai grijă să fie culese toate legumele şi fructele pe care

trebuie să le livrăm astăzi. Zambilik s-a plâns că ieri n-a primit decât o parte din salată şi foarte puţine plante aromate pentru tocană. Arelik, vezi ce faci cu stratul de ceapă! Mafera, ia două fete şi pliviţi stratul cu fasole. Iar după aia, răriţi un pic morcovii, că-s cam deşi.

Îl văzu pe Taravik şi-i zise, cu acelaşi ton de comandant ce împarte ordine oştirii:

– V-aţi trezit? Foarte bine! Treceţi la muncă! Umpleţi iute jgheaburile cu apă, apoi luaţi-vă tălpăşiţa. V-am pus în coş lipii calde, o bucată de cârnat, o bucată de brânză, o ploscă plină cu apă şi una cu vin de concodice. Şi ai bani suficienţi în pungă ca să vă cumpăraţi tot ce poftiţi. Hai, grăbiţi-vă să scoateţi apa, pentru că vreau să dispăreţi urgent, că n-am chef să ne împiedicăm de voi!

Cei doi se apucară de treabă, uimiţi un pic de modul în care erau trataţi. Dar le trecu iute supărarea când se convinseră că Marieţa îi trata în acelaşi fel pe toţi şi că acei toţi considerau normală comportarea ei, din moment ce nu se supăra nimeni.

După ce termină de împărţit ordine, Marieţa se întoarse către cele două fete, care stăteau cuminţi în spatele ei, ţinându-se de mână – iar în spatele lor stăteau pisoii, în poponeţ, privind curioşi toată agitaţia din faţa lor.

– Aţi mâncat?

– Daaa.

– Aţi dat de mâncare şi pisoilor?

– Daaa.

– Dar de spălat, v-aţi spălat?

– Păi, spălatul e primul lucru pe care-l faci când te trezeşti, spuse Amira, părând jignită de-o asemenea întrebare.

– Bine. Eu o să mă duc în piaţă, să livrez marfa pentru ziua de azi. Voi o s-o ajutaţi pe Zorina să plivească salata – o să vă înveţe ea ce trebuie să faceţi.

– Aşa o să facem, o asigurară fetele, într-un glas.

– Şi când o să mă întorc, o să mergem împreună la vecina noastră Sifira, care-i croitoreasă, să vă ia măsurile pentru nişte haine noi, că rochiţele voastre sunt numai zdrenţe...

– Mulţumim, jupânească Mariela, şoptiră fetele, privind în pământ.

– Bine. Hai, toată lumea la treabă! Avelik, aţi umplut coşurile?

În timp ce în jurul lor lumea alerga, de parcă ar fi fost lovită de streche, Taravik şi Kostik scoteau apă de zor, dornici să-şi termine sarcina primită şi apoi s-o tulească în pustiu, unde era întotdeauna linişte şi pace – adică nu chiar întotdeauna, că se găseau uneori indivizi dornici să strice plăcerea oamenilor, trăgând cu arcurile în ei.

Pentru nişte masculi puternici cum erau cei doi, umplutul jgheaburilor cu apă nu însemna mare lucru. Aşa că, înainte să se întoarcă Marieţa de la târg, cei doi plecaseră deja către teritorii mai puţin aglomerate.

Merseră în tăcere până când ieşiră pe porţile oraşului, pentru că în jurul lor toţi mergeau iute, în tăcere, şi nu voiau să facă notă discordantă.

Însă, de îndată ce se pomeniră singuri, înconjuraţi doar de pustietăţi, Kostik începu (în vreme ce gonea ca disperatul):

– Trebuie să mărturisesc că Marieţa se purta ca un general adevărat: stătea ţanţoşă, plină de autoritate şi împărţea ordine în dreapta şi în stânga: tu să faci aia, tu să faci ailaltă! Şi toată lumea o asculta, nimeni nu îndrăznea s-o contrazică sau să îi ignore dispoziţiile. Dacă talentul de a fi general ar consta în priceperea de a părea plin de autoritate, atunci draga de Marieţa ar fi considerată un general foarte priceput.

– Vorbişi şi tu ca să te afli în treabă! îl puse la punct Taravik. Că mulţi generali ai văzut în viaţa ta şi, ca urmare, chiar ştii ce trebuie să cunoască un general adevărat!

În prima clipă, Kostik nu pricepu ce-l apucase pe prietenul său, apoi

îşi dădu seama că, fără să vrea, o insultase pe Marieţa, deci îl insultase şi pe el. Aşa că încercă să dreagă lucrurile:

– Dragă Taravik, n-am avut nicio intenţie răuvoitoare. Am spus doar că Marieţa se comporta ca un general adevărat şi că, de-ar fi privit-o cineva care n-o cunoaşte, ar fi putut să creadă că e un general adevărat...

– Şi de ce n-ar fi un general adevărat? se răţoi Taravik, care, după toate aparenţele, se considera insultat şi mai mult după scuzele neîndemânatice ale pegasului.

Ca urmare, Kostik, care credea că făcuse tot ce-i stătea în puteri pentru a aplana conflictul, se enervă şi el şi răspunse, cu un ton sarcastic:

– Eu, ca un biet pegas, nu ştiu despre ce-i trebuie cuiva ca să fie un bun general decât ce scrie în *Arta strategiei, Culegere de păreri despre vicleşuguri de război, Atacul, cea mai bună apărare, Indicaţii necesare pentru buna desfăşurare a unui asediu* şi alte câteva zeci de studii şi tratate scrise de cei mai buni strategi ai tuturor timpurilor!

– Adică, întrebă la fel de sarcastic Taravik, înseamnă că tu, care cunoşti toate tratatele alea, eşti un supergeneral, care ai putea să învingi pe câmpul de bătălie orice oştire?

– Ei, să nu exagerăm, spuse plin de modestie Kostik. Sunt convins că aş putea să mă descurc foarte bine în rolul unui conducător militar...

Taravik începu să râdă. Râsul lui era, în acelaşi timp, râsul amuzat al cuiva care auzise ceva tare caraghios, dar şi râsul plin de ironie al cuiva care voia să transmită altcuiva că spusese ceva demn de râsul lumii. După ce râse o vreme – iar Kostik se abţinu cu greu să nu se oprească brusc din goană, ca să-l vadă pe prietenul lui izbindu-se cu ţeasta de pământ, însă reuşi să se abţină amintindu-şi că Marieţa îi trimisese într-o plimbare în jurul oraşului, adică într-o zonă lipsită de pericole, aşa că nu-l înzestrase pe Taravik nici cu coiful lui de bronz (care semăna cu o găleată), nici cu cămaşa de zale, nici cu salteaua menită să oprească săgeţile duşmanilor, însă nici salteaua, nici cămaşa de zale nu avură vreun rol în decizia lui Kostik, ci lipsa coifului, pentru că, de obicei, atunci când prietenul său cădea în cap,

şocul era amortizat de căldarea cea groasă de bronz, care zăngănea ca un clopot din cauza izbiturii – Taravik îşi exprimă dispreţul şi în cuvinte:

– Ţi-am mai spus-o de nenumărate ori: voi, pegaşii, judecaţi lumea după ceea ce cunoaşteţi din cărţi. Habar nu aveţi cum e lumea cea adevărată. Tu, de exemplu, n-ai putea să fii general, în ciuda tuturor cunoştinţelor pe care le ai despre arta militară.

– Şi de ce, mă rog? se bosumflă Kostik, gonind de zor.

– Deoarece a fi general înseamnă mai puţin să cunoşti tactică şi strategie – pentru asta există statul-major şi o grămadă de sfetnici care să-i spună generalului ce cred ei despre toate cele– şi mult mai mult să fii în stare să iei decizii şi, mai ales, să-i faci pe subalterni să le execute. Căci degeabă vei fi fiind tu cel mai mare geniu militar din lume, dacă oştenii tăi nu se sinchisesc de ordinele tale!

– Adică vrei să-mi spui că Marieţa ar putea să fie un general bun pentru că ştie să comande?

– Păi, n-ai văzut cum se supuneau toţi? Tu, marele pegas deştept, care ştie toată înţelepciunea lumii, ai avut ceva de comentat când ţi-a spus să scoţi apă din fântână şi după aia s-o ştergi din ogradă?

– Nu mi s-a părut că era ceva de comentat. Am fost convins că avea dreptate să-mi ceară să scot apă.

– Păi, asta e arta de a comanda, râse Taravik. Dacă ţi-ar fi cerut să pliveşti stratul cu flori, ai fi crezut că şi-a pierdut minţile, pentru că tu nu aveai cum să pliveşti florile, deoarece tu ai copite, nu degete. Adică arta conducerii constă în a şti ce să ceri şi cui să ceri.

– Măi, Taravik, dar tare deştept eşti în dimineaţa asta! se minună pegasul. Mai că-mi vine să cred că ai dreptate. Am o singură obiecţiune: un general trebuie, totuşi, să cunoască arta războiului...

– Mare brânză, arta războiului! râse curierul independent. Orice sergent cunoaşte regulile principale ale artei războiului. Aşa că le ştiu şi eu, că am fost sutaş în armata din Pompalinz.

– Şi care sunt acele reguli? întrebă sarcastic Kostik.

– Nu-s prea multe. Dacă ai superioritate numerică, ataci frontal, ca să zdrobeşti centrul inamic, şi trimiţi cavaleria pe flancuri, să atace duşmanul din spate şi să nu poată fugi. Dacă nu ai superioritate, ba chiar eşti în inferioritate, atunci stai în defensivă, de preferinţă într-un loc ce reprezintă o fortificaţie naturală – o înălţime, o insulă înconjurată de ape adânci sau de mlaştini, chestii din astea. Dacă inamicul ocupă o poziţie ce-i oferă avantaj, atunci trebuie să faci ceva să-l scoţi de acolo: te prefaci că te retragi, de exemplu. Cam astea sunt trucurile principale. Adică, dragul meu, chestia cu talentul militar e o legendă. Marii generali – şi ştiu ce vorbesc, întrucât că am cunoscut câţiva – au câştigat bătăliile pentru că au fost buni organizatori. Au asigurat întotdeauna hrană şi pradă soldaţilor, nu i-au obosit cu marşuri inutile, iar atunci când a fost nevoie ca aceştia să depună eforturi supraomeneşti, le-au explicat ce vor de la ei şi le-au făgăduit o răsplată pe măsură. Adică, dragă Kostik, au făcut cam ceea ce face Marieţa în fiecare zi cu oştirea ei de grădinari.

– Poţi să zici ce vrei, mormăi pegasul, tot n-o să mă convingi că Marieţa e bună de general.

– Dar nici n-o să încerc, râse plin de veselie Taravik, ştiu cât eşti de încăpăţânat şi n-o să încerc imposibilul.

Şi, tot vorbind de una, de alta – întrucât pegasul nu se lăsa şi se apucase să dea tot felul de exemple din istoria militară, prin care încerca să dovedească faptul că talentul militar era cel care prima; şi, ca un făcut, exemplele pe care le dădea el erau contrazise imediat de Taravik, care arăta că generalul respectiv era, în primul rând, un bun gospodar – se afundară tot mai adânc în pustiu, departe de căile străbătute în mod obişnuit de călătorii prin deşert.

– Ca să nu crezi că te contrazic doar de dragul de a te contrazice, sau pentru că vreau neapărat să-ţi demonstrez că Marieţa mea poate să fie un general foarte bun, o să-ţi explic – aşa, într-un limbaj simplu, ca să pricepi – de ce tu, sau oricare alt pegas, nu poţi să fii un general bun. De fapt, n-ai putea să fii nici măcar un sergent, dar asta din cu totul şi cu totul alte motive, aşa că o să mă mulţumesc să-ţi arăt de ce nu poţi să comanzi o oştire şi s-o conduci spre victorie.

– He, he, necheză a râs Kostik, abia aştept s-o văd şi pe asta: marele orator Taravik explicând ceva unui pegas!

– Eu zic să râzi cât mai poţi, căci o să-ţi treacă în curând cheful de hlizit, îi replică foarte calm Taravik. Însă, înainte de a începe, eu zic să ne oprim în vâlceaua aia, pentru că, din câte văd eu, avem umbră din belşug, tufărişuri şi ierburi uscate cât poftim, ba uite, în colţul ăla se zăresc nişte horetene verzi. Adică un loc minunat de popas...

Pegasul aruncă o privire, i se păru că Taravik avea dreptate, aşa că se opri din goană. Curierul descălecă, luă şaua şi coşurile din spatele lui Kostik, puse lucrurile într-un loc umbros, după care luă secera şi tăie un braţ de frunze late, verzi şi cărnoase de horetene, le curăţă de ţepi şi le puse în faţa lui Kostik. Acesta se linse pe bot şi începu să înfulece frunzele gustoase şi zemoase. Liniştit în privinţa pegasului, Taravik căută în coş, găsi traista cu mâncare, scoase lipiile – calde încă – îi dădu o parte din ele lui Kostik, apoi muşcă din cârnat şi se aşeză lângă prietenul lui, gata să se ospăteze.

– Eu aş zice să nu ne îndopăm prea mult, îşi dădu cu părerea Kostik, că după aia n-o să mai avem niciun chef să strângem vreascuri şi nutreţ. Mănâncă şi tu ceva, să nu-ţi mai ghiorăie maţele în halul ăla, apoi apucă-te să-mi luminezi mintea, după cum mi-ai făgăduit.

Taravik dădu din cap – avea gura plină, atât de plină încât nu putea să vorbească în timp ce mânca, după cum obişnuia – şi termină iute cârnatul şi două lipii, se uită cu jind la bucata de brânză şi la lipiile rămase, apoi le puse în traistă. Se gândi un timp, după care întinse mâna şi luă lipiile din faţa lui Kostik şi le puse şi pe acestea în traistă.

– Ce faci? se indignă pegasul. Sunt lipiile mele!

– N-am de gând să ţi le fur, îl linişti curierul. Însă ce-o să mănânci mai târziu, dacă hăpăi totul acum? Şi cum e cu sfatul cel bun pe care mi l-ai dat, să nu ne îndopăm prea mult, ca să putem strânge vreascuri?

– Nu vreau să te contrazic, dar, dacă te gândeşti bine, eu n-am nicio treabă cu strânsul vreascurilor, pentru că n-am mâini. Asta e sarcina ta, de aceea cel care nu trebuie să se îndoape prea mult eşti tu. Dar, ca să nu zici că-s egoist şi lacom, uite, o să termin frunzele astea gustoase – că-i păcat să se veştejească – şi o să mă potolesc.

– Bine, spuse Taravik, care se aşezase lângă o stâncă şi se rezemase cu spatele de ea. Hai să-ţi explic de ce nu poţi să fii un general bun. Ai, după cum ştie oricine, o memorie extraordinară. Nu poţi să uiţi nimic şi eşti în stare să reproduci orice text pe care l-ai citit sau orice discuţie pe care ai auzit-o.

– Aşa e, zise Kostik, zâmbind încântat.

– Însă, în acelaşi timp, nu eşti în stare să ai idei noi, adică să inventezi ceva ce n-a fost spus de altcineva.

– Adică vrei să spui că vorbesc numai în citate? se bosumflă pegasul.

– Nu te preface că nu înţelegi, se răţoi Taravik. Nici eu n-am idei, că nu oricine are o minte capabilă să inventeze gânduri noi. Vreau să spun că tu, ca general, ai recurge numai la idei vechi şi inventate de alţii, iar dacă ai avea de-a face cu o situaţie cu care n-ai mai avut de-a face, sau despre care n-ai citit nimic, n-ai şti ce să faci.

Kostik se gândi o clipă, apoi replică, tăios:

– Că tu şi Marieţa ta aţi şti ce să faceţi!

– N-am şti, fu de acord Taravik, dar am improviza, ne-am inspira din cazuri asemănătoare şi ne-am descurca într-un fel. Pentru că mintea omului sare de la o idee la alta, uneori fără legătură între ele, în timp ce tu, ca orice pegas meticulos, nu poţi să ţopăi prin memoria ta, ci ești nevoit să cauţi la rând, idee cu idee, până o găseşti pe cea care te interesează.

– Adică vrei să spui că-s lent în gândire? se bosumflă pegasul.

– Dimpotrivă, îl linişti Taravik, voi, pegaşii, aveţi o minte brici, numai că trebuie să prelucraţi o cantitate înfiorătoare de informaţii, iar până le găsiţi pe cele necesare, trece baba cu colacii... Deci, ca să concluzionăm: un general trebuie, de multe ori, să reacţioneze fulgerător şi să nu lase niciodată să se vadă că ar avea vreo îndoială. Pegaşii, ca orice înţelepţi studioşi, sunt făpturi ale îndoielii, ale schimbului de argumente, ale analizelor îndelungate şi foarte complicate...

Kostik rămase, efectiv, cu gura căscată. În cele din urmă, reuşi să

spună:

– M-ai dat gata! Nu ştiu cât de convingătoare sunt argumentele tale şi cât de mult pot rezista unor discuţii în contradictoriu, dar m-ai zăpăcit cu termenii folosiţi – în mare parte nepotriviţi cu condiţia ta de curier fără educaţie. Am avut impresia că discutam cu o făptură necunoscută, care semăna la înfăţişare cu tine, dar care nu erai tu...

– Tare prost eşti, măi, Kostik! Aşa cum numai un om – adică un pegas – deştept poate să fie de prost! Păi, te ascult de o mulţime de ani – mi-e şi frică să te întreb de câtă vreme ne cunoaştem – aşa că mi-a mai rămas şi mie câte ceva în minte. Sincer vorbind, nu prea înţeleg eu ce înseamnă toate vorbele alea frumoase, dar se pare că le-am folosit cum se cuvinte, din moment ce te-am zăpăcit în halul ăsta!

– Eu mă duc acasă, spuse supărat pegasul, treaba ta cum te întorci, n-are decât să te caute jupâneasa Marieţa cu armata ei de grădinari, că nu mai vreau să stau de vorbă cu tine, pentru că sunt convins că în trupul tău şi-a făcut culcuş un demon răutăcios din pustiu, care vrea să mă înnebunească complet!

Taravik se ridică de lângă stâncă, îngrozit la gândul că pegasul îşi pierduse minţile şi avea să-l lase să piară de foame şi de sete în deşert. Însă nu apucă să spună nimic care să-l facă pe pegas să se răzgânească, pentru că din spatele dunei din apropiere răsună o şoaptă încântată:

– Bravo! Bravo! Ce spectacol! Ce schimb de replici! Sunteţi minunaţi, sunteţi admirabili!

– Numai Mosolik lipsea, ca să fie totul perfect! gemu Kostik, apoi răcni: Jupâne balaurlător, să nu-ţi închipui că a fost vorba de un spectacol dat în cinstea dumitale! Că noi nu suntem circari! Şi nu dăm spectacole în cinstea nimănui! În niciun caz pe gratis!

– Staţi un pic, că vin îndată, şopti balaurul.

Din spatele dunei se auziră tot soiul de zgomote, ce arătau că cineva, masiv şi greoi, încerca să se apropie de ei. Apoi de după mormanul de nisip se ivi rânjetul fericit al lui Mosolik, iar Taravik îşi spuse că

trebuia neapărat să depună cererea aia cu intezisul zâmbetului, numai că nu ştia unde. Avea să discute cu Kostik, că pegasul trebuia să cunoască ceva sau pe cineva...

Între timp, balaurul ajunsese în apropierea lor, iar zâmbetul acestuia se tot lăţea, de parcă ar fi vrut să acopere tot universul.

– Azi-dimineaţă, zeul mi-a spus să încerc să zbor. Şi am plutit pe deasupra pustiului, până v-am văzut alergând de zor. În prima clipă am crezut că vă urmăreşte cineva şi am vrut să vă vin în ajutor. Apoi mi-am dat seama că aşa vă distraţi voi şi m-am liniştit. Am văzut că v-aţi oprit şi am aterizat în apropiere, astfel încât să nu mă vedeţi şi să nu ştiţi de prezenţa mea. Vă asigur că n-am făcut asta cu gânduri necurate, ci numai pentru că doream să vă aud discutând. Şi de ce deliciu am avut parte! Ce încântare a intelectului! Ca orice oaspete neinvitat, n-am venit cu mâna goală, am adus şi eu un dar modest, ca să vă asigur de respectul meu!

Şi, de îndată ce-şi termină şoapta, Mosolik scoase la iveală ceea ce ţinea în labele din faţă: o gazelă dolofană, pe care o aşeză ceremonios în faţa lui Taravik, şi un arbust de taromă smuls din rădăcină, arbust plin de frunze aromate şi de fructe roşii, bine coapte, pe care-l aşeză, la fel de ceremonios, în faţa lui Kostik.

Cei doi prieteni uitară instantaneu de legământul de a nu se îndopa. Kostik începu să mestece frunzele parfumate, una câte una, să nu se termine prea repede, întrerupându-se doar ca să strivească sub limbă câte un fruct zemos... în timp ce Taravik strânse în graba mare o mulţime de vreascuri şi făcu focul într-un cotlon ferit de vânt, apoi se apucă să jupoaie gazela.

Scoase inima şi ficatul animalului, le puse într-o frigare improvizată şi le aşeză deasupra jarului, apoi curăţă de piele o pulpă din spate, pe care o puse imediat la fript. După care aruncă o privire la cărnurile de deasupra jăraticului şi-şi spuse că îi ajungeau cu vârf şi îndesat. Oftă încântat şi-şi propuse să se odihnească un pic, până se frigea pulpa de gazelă. Ridică privirea şi-l văzu pe Mosolik uitându-se cu jind la animalul ciopârţit şi-şi dădu seama că nu se gândise şi la oaspetele său. Ruşinat – mare păcat săvârşise nedând dovadă de ospitalitate, dacă ar fi trăit tatăl lui, l-ar fi bătut cu biciul până la asfinţit! –, îl întrebă pe balaur:

– Să-ţi jupoi şi ţie cealaltă pulpă din spate, sau le vrei şi pe cele din faţă?

– Mulţumesc pentru ofertă, jupâne Taravik, şopti Mosolik, dar noi mâncăm animalele cu piele, cu copite şi cu coarne. Nici nu-ţi dai seama cât de gustoase sunt toate acestea! Aşa că, dacă vrei să fii cu adevărat amabil, ţi-aş propune să-ţi tai din gazelă ce carne mai pofteşti, iar mie să-mi dai restul animalului, cu corniţe şi copituţe cu tot!

Taravik îşi spuse că avea destulă hrană, aşa că puse restul gazelei în faţa balaurlătorului, care înghiţi animalul cu blană cu tot, apoi se linse pe buze şi râgâi încântat, ca orice oaspete bine-crescut care vrea să-i arate gazdei că s-a îndopat peste măsură.

După care zâmbetul îi înlemni pe bot... şi Mosolik începu să gâfâie şuierător, părând că respiră cu greu, ca şi cum s-ar fi sufocat. De-ar fi fost om, s-ar fi învineţit la faţă, îşi spuse Taravik, dar aşa, având pielea acoperită de solzi, era greu să-ţi dai seama dacă balaurul îşi schimbase sau nu culoarea feţei. Mosolik continua să se sufoce şi să gâfâie, Kosik fu cuprins de panică şi începu să necheze disperat către curier:

– Taravik, fă ceva! Nu vezi că moare? Mosolik, ce-i cu tine? Ce te doare? Spune ceva!

Numai că balaurlătorul nu era în stare decât să gâfâie, nici vorbă să spună ceva inteligibil, cu atât mai puţin să explice ce i se întâmplase.

În cele din urmă, lighioana cea imensă încercă să-şi deschidă aripile – ca şi cum ar fi vrut să-şi ia zborul către tărâmuri mai favorabile –, apoi se prăbuşi lată pe pământ, cu gura întredeschisă şi cu ochii daţi peste cap, de se vedea doar albul acestora. Zăcea pe-o parte, lăsând la vedere pieptul lui lat şi pântecul mare cât pivniţa unui templu.

– A murit! strigă pegasul. Ce ne facem? Că nu pot să-l car până în oraş, cântăreşte cât un elefant, iar până o să ne ducem la templu, să ne întoarcem însoţiţi de preoţii lui Khator, o să-l mănânce vulturii şi găile din deşert! Mosolik, drag prieten, ai fost întotdeauna o belea! Acum te-ai găsit să crăpi, nu puteai să mai aştepţi vreo jumătate de oră, să temin de mâncat tufişul de taromă! Şi tu, măi, Taravik, de ce

te lauzi că te pricepi la toate, dacă n-ai fost în stare să salvezi un biet balaur neajutorat?

– Mai taci din gură, gaiţă ce eşti, că m-ai zăpăcit la cap! răcni enervat Taravik. Ştiu ce-a păţit: a înghiţit gazela aia fără s-o mestece ca lumea şi animalul i-a rămas în gât. În mod normal, când un om se sufocă, îl iei în braţe şi-l zgudui bine, apăsându-i sub coşul pieptului, ca să-i împingi dopul afară din sarcofag...

– Esofag, îl corectă Kostik, doar din obişnuinţă.

– ...numai că, oricât de puternic aş fi, nu pot să salt în braţe ditamai balaurul. Uite, aici ar fi trebuit să-l apăs cu pumnul, în timp ce-l zguduiam de zor, îi explică el pegasului, împingând cu piciorul într-un loc în care pieptul lighioanei se îmbina cu pântecul lui uriaş. Numai că, după cum ţi-am spus, nu pot să salt în braţe ditamai balaurul!

Şi, cuprins de enervare, Taravik trase un şut, cu toată puterea, în locul pe care-l indicase ceva mai înainte. Şi pentru că nu-i trecuse spărarea, mai dădu cu piciorul de vreo două ori, în acelaşi loc.

Balaurul se zgudui, râgâi puternic, sughiţă, gemu, gâfâi, apoi scuipă o bucată zdravănă de gazelă. Cei doi prieteni nu stătură să privească scârboşenia pe jumătate digerată – le fu suficient să zărească o pereche de coarne ca să-şi dea seama că era vorba de ţeasta animalului. Mosolik mai sughiţă o dată, apoi începu să inspire şi să expire de zor, ca şi cum ar fi vrut să compenseze perioada în care nu respirase niciun pic.

– Eşti mare! exclamă Kostik. Chiar te pricepi la multe! Să ştii că sunt mult mai liniştit în ce mă priveşte, m-ai salvat tu şi în alte împrejurări, dar acum m-am convins că eşti în stare să mă salvezi oricând! Vino să te pup!

– Vino să te pup şi eu, gemu Mosolik. Ţi-am spus că zeul m-a sfătuit să-ţi fiu prieten, pentru că o să-mi salvezi viaţa...

– Păi, ţi-am salvat-o, nu mai ai de ce să-mi fii prieten, îi răspunse Taravik, pe care îl îngrozea ideea unei pupături din partea unui balaurlător.

– He, he, se înveseli Mosolik, zâmbind fermecător, aşa cum numai el ştia să zâmbească, iar Taravik se cutremură, în timp ce Kostik închise ochii şi începu să recite în gând tabla înmulţirii catagoneze. Păi, zeul mi-a spus că o să-mi salvezi viaţa de mai multe ori, dar nu mi-a explicat de câte ori o vei face, aşa că-i mai bine să mai zăbovesc ceva timp prin preajma ta... Dar, deocamdată, dacă nu vă supăraţi, aş mai sta un pic întins aici, la soare, să-mi revin cât de cât... Iar voi vedeţi-vă liniştiţi de mâncare. Şi, de e posibil, continuaţi-vă discuţia, ca să-mi faceţi şi mie o bucurie...

– O s-o continuăm, că n-o să amuţim subit, îl informă Kostik. Numai că eu vorbesc mai bine în timp ce merg, iar tu, prietene balaur, tocmai ţi-ai exprimat dorinţa să stai întins la soare...

– Nicio problemă, şopti încântat Mosolik, n-ai decât să ne dai târcoale, noi o să te auzim la fel de bine ca şi când ai sta pe loc...

Pegasul rămase cu gura căscată – i se întâmpla tot mai des chestia asta, în ultimul timp – apoi, după ce se gândi mai bine, ideea i se păru interesantă, aşa că îi spuse lui Taravik:

– Dragul meu, ia-ţi carnea de pe foc, înainte să se ardă de-a binelea, şi aşază-te lângă prietenul nostru comun. Cred că-i sunt dator cu un discurs, având în vedere că a renunţat să mă calce pe cap sau pe coadă...

Taravik se repezi la foc, luă frigările, se uită la carnea de gazelă şi oftă uşurat – se fripsese tocmai cât trebuia – aşeză mâncarea pe nişte foi de horetene şi îşi făcu un culcuş lângă Mosolik. Între timp, pegasul făcuse un ocol în jurul lor, la o distanţă de vreo zece paşi. Fără să spună nimic. Ceilalţi îl privirăcurioşi, apoi balaurlătorul, văzând că păstrează tăcerea, şopti nemulţumit:

– Ai făgăduit că ne ţii un discurs. Unde-i discursul? Vreau discursul făgăduit!

– Un piculeţ de răbdare, îi replică pegasul, continuând să meargă. Verificam dacă distanţa pe care urmează s-o parcurg e suficient de mare ca să vorbesc cu uşurinţă. E în regulă. Da... Deci, dragi prieteni şi ascultători, am discutat cu puţin timp înainte despre calităţile pe care trebuie să le aibă un general. Şi, în ciuda unor opinii

nejustificate, dar susţinute cu multă încăpăţânare – cum că orice gospodină este un general caree n-a apucat să-şi manifeste talentul militar – am dovedit că, totuşi, primează talentul şi cunoştinţele ostăşeşti, acumulate în cadrul unor instituţii de specialitate...

– Aiurea! îl întrerupse Taravik. Cunoaştem cu toţii cazurile unor ţărani care au condus la început armate populare, iar apoi au ajuns în fruntea unor imperii. Oamenii ăia n-au avut niciun fel de studii şi nu auziseră niciodată de instituţii de specialitate!

– Să nu exagerăm! îl puse la punct Kostik. Cele câteva excepţii nu fac decât să întărească regula. Însă intenţia mea nu a fost să continuăm o controversă inutilă...

– De acord, îl întrerupse Taravik, dar ţi-aş fi recunoscător dacă ne-ai explica nouă, neştiutorilor, ce-i aceea o controversă...

– Dar eu ştiu ce-i o controversă, mormăi jignit Mosolik. O controversă e atunci când solicit un discurs şi mi se răspunde că tocmai am ascultat unul, iar eu demonstrez că n-am auzit nimic, că bătea vântul prea tare, iar preopinentul îmi spune că nu-i vina lui că-s surd, iar eu îi replic că-i prost şi mitocan, iar el mă înjură de mamă şi eu încep să urlu, iar în jurul meu se face praf totul şi rămân singur în pustiu, fără niciun discurs... Asta înseamnă o controversă.

– Aha! exclamă Taravik. Bine, am înţeles şi eu despre ce-i vorba. Dar nu spuneai că zeul ţi-a interzis să ridici glasul?

– Ba da, dar eu ţi-am explicat la modul general, fără legătură cu cazul de faţă.

– Bine, să renunţăm la controversă, dacă tot n-ai voie să urli şi să ne transformi pe toţi în microfini. Însă am o nelămurire, şi vă rog să mă iertaţi că întreb, dar aşa sunt eu, mai prost: dacă n-ai voie să ţipi, ce-o să faci dacă prietenul nostru Kostik o să te mai calce o dată pe coadă?

Balaurul se schimbă la faţă, i se bulbucară ochii şi i se umflă o venă la gât. Reuşi totuşi să-şi păstreze manierele – ce înseamnă cei şapte ani de-acasă îşi spuse admirativ Taravik – şi răspunse politicos:

– N-o să ţip, nici n-o să urlu, din moment ce zeul mi-a interzis asemenea manifestări lipsite de maniere, dar am gheare şi colţi, adică n-o să vă transform în microfini, dar o să-l toc mărunt pe prietenul nostru pegas, aşa cum se toacă o bucată de carne pentru cârnaţi, cu toată pielea lui rezistentă la orice, pentru că furia unui balaurlător e cel mai periculos lucru din lume!

– Eu zic să terminăm cu adevărat controversele, dacă vreţi să-mi ascultaţi discursul, răcni Kostik. După cum se vede, mă învârt în jurul vostru la o distanţă suficient de mare ca să nu calc pe coada ăstui idiot, pentru că-l mănâncă undeva şi nu-i în stare să-şi ţină coada aia nenorocită lângă trup, de parcă m-ar ruga din suflet s-o mai strivesc o dată! De ce credeţi că am amânat începerea discursului? Ca să stabilesc distanţa la care trebuie să rămân ca să nu mă pomenesc cu coada lui Mosolik sub copite!

Urmă un moment de tăcere, în care cei doi care stăteau tolăniţi la soare încercară să priceapă complexitatea situaţiei, apoi exclamară într-un glas:

– Tare deştept eşti, măi, Kostik!

– Nu vă contrazic, în ciuda modestiei mele naturale, oftă pegasul. Acum putem continua discursul?

– Daaa!

– Bine. Deci, în ciuda opiniilor diferite, dar interesante, exprimate în cadrul discuţiilor anterioare, nu voi continua aceste discuţii, ci vă voi povesti câte ceva despre rolul propagandei în definirea rolului istoric al unui general.

– Ce-i aia propagandă? se grăbi să întrebe Mosolik, care, probabil, nu voia să-l lase pe Taravik să concureze singur la rolul de „cel mai tâmpit dintre cei de faţă“.

– Ştiu eu, se grăbi să intervină Taravik, spre surprinderea celorlalţi. Propagandă e atunci când mi-e foame, iar Marieţa nu recunoaşte că îi e lene să gătească şi-mi spune că trebuie să slăbesc pentru binele meu, că altfel o să mă lovească damblaua şi sunt prea gras ca să mă întoarcă de pe o parte pe alta, aşa că o să mă umplu de bube şi de

rosături; şi reuşeşte să mă sperie atât de bine, încât a doua zi, când i-a trecut lenea şi a făcut o mâncare minunată, eu refuz să mă ating de ea, de teama bubelor cu care m-a ameninţat.

– Bravo, Taravik!

– Aş fi zis şi eu bravo, mormăi atunci balaurul, dacă mi-ai fi explicat ce legătură are damblaua ta cu rolul istoric al unui general. Şi, între noi fie vorba, să ştii că eşti cu adevărat gras şi că te poate lovi oricând damblaua.

– Păi, dragă Mosolik, am înţeles că voiai să-ţi ţin un discurs. Dar dacă îţi place mai mult să-l asculţi pe Taravik, eu mă retrag şi-l las pe el să vorbească...

– Eu zic să nu-mi propui şi a doua oară, că mă simt în formă şi acuşi mă scol de aici şi încep să vorbesc! Lasă mofturile şi zi-ne odată ce-i cu rolul isteric al generalilor!

– He, he! Chiar că-i isteric, necheză înveselit pegasul. Bine, dragii mei, dacă insistaţi atât de mult, o să-mi folosesc talentul inegalabil ca să vă ridic nivelul cunoştinţelor.

– Ce frumos vorbeşte! exclamă fericit Mosolik. L-aş tot asculta!

– Păi, ascultă-l, bombăni invidios Taravik. Pentru că, dacă l-ai asculta ceva mai atent, ţi-ar trece admiraţia!

Mosolik rânji, încântat, fiind convins că replica lui Taravik făcea parte din spectacolul pus la cale de cei doi ca să-l amuze pe el. Numai că zâmbetul lui îl făcu pe curier să se cutremure profund şi să uite de faptul că-l invidia pe Kostik, iar această uitare se manifestă prin câteva secunde de tăcere. Pegasul profită de momentul acela de linişte şi-şi dădu drumul:

– După cum ne atrăgea atenţia Praxitagore, în manualul său *Propaganda ca mijloc de creştere a nivelului de trai*, fericirea cetăţeanului, adică sentimentul de mulţumire al individului în raport cu ceea ce îi este oferit de societate, este determinată nu de factori obiectivi, măsurabili, precum cantitatea de bunuri şi de bani pe care le posedă, nici de cantitatea de drepturi ce-i sunt recunoscute oficial de ceilalţi

membri ai societăţii, ci de propria-i convingere că deţine maximul posibil din toate bunurile şi drepturile pe care le-ar putea deţine. Evident, această convingere este determinată, în mare măsură, de comparaţia cu ceea ce deţin ceilalţi. Dacă proprietăţile sale sunt comparabile cu ceea ce posedă ceilalţi – şi dacă în societatea respectivă există şanse mici să-l întreacă cineva – atunci cetăţeanul respectiv se poate considera fericit. În acest caz, fericirea sa este determinată, în primul rând, de lipsa invidiei. Adică societăţile în care toţi sunt la fel de bogaţi – sau, dacă vreţi, de săraci – au mai multe motive de fericire decât acelea în care unii sunt foarte avuţi, iar alţii foarte lipsiţi. Fericirea este, deci, o stare subiectivă, determinată de împlinirea unor aşteptări, iar nefericirea este starea în care individul e conştient că alţii deţin, pe merit sau nu, bunuri pe care el nu le va deţine niciodată. Ca urmare, individul va aprecia că nivelul său de trai este măsurabil prin nivelul său de fericire. Un om sărac, după modul de apreciere al cuiva, poate să se considere mulţumit de viaţa sa şi să nu mai aibă alte cerinţe, dacă e fericit. Însă, fericirea fiind o stare subiectivă, individul poate fi convins că-i fericit, dacă i se explică într-un mod ce-i pe înţelesul lui că are toate motivele să fie fericit. Astfel, printr-o propagandă iscusită, cetăţenii pot fi determinaţi să se simtă fericiţi pentru moment, iar această stare a lor se va concretiza printr-o stare de fericire permanentă, obiectivizată prin constanţă şi perpetuare, indiferentă stimulilor externi...

– Mda, recunoscu Taravik, vorbeşte tare frumos! Asta nu înseamnă că înţeleg mai mult decât de obicei, dar sunt de acord cu el: poţi fi convins că eşti fericit, dacă ţi se explică lucrul ăsta cu talent...

– Ai perfectă dreptate, şopti Mosolik. Însă, dragă Kostik, cum e cu generalii?

– Aşa e, întrebă şi Taravik, parcă trezit din somn. Cum e cu generalii?

Kostik se uită urât la balaurlător şi mârâi:

– Cine ţine discursul? Eu sau voi? Dacă-l ţin eu, atunci ţineţi-vă fleanca!

Cei doi lăsară privirea în jos, iar pegasul îşi reluă goana în jurul lor

şi, odată cu ea, discursul:

– Deci ne-am lămurit că rolul propagandei este de a convinge cetăţenii de nişte adevăruri, reale sau nu, care, pătrunzând în mintea oamenilor, vor deveni curând adevăruri incontestabile.

– Cum? întrebă Mosolik, curios ca orice balaur tânăr (adică ce nu împlinise măcar o mie de ani).

– Prin sedimentare, se grăbi să-i răspundă Kostik, fără alte lămuriri. Deci, generalizând învăţăturile lui Praxitagore, putem ajunge uşor la concluzia că, printr-o propagandă iscusită şi bine direcţionată, putem convinge oamenii de orice.

– Adică oamenii sunt o turmă, pe care alţi oameni, care nu fac parte din turmă, o pot mâna în ce direcţie doresc ei, concluzionă mohorât Taravik.

– În principiu, observaţia ta este corectă, recunoscu pegasul. Din fericire pentru specia omenească, asupra individului se manifestă simultan efectul mai multor propagande – de obicei contradictorii, având deci tendinţa să se anuleze reciproc –, ceea ce face ca respectivul efect să fie nul. Ca atare, individul beneficiază, într-o mare măsură, de liberul-arbitru.

– Şi atunci, cum rămâne cu teoria lui Praxitagore? Mai e valabilă, sau acţionează doar din când în când, după cum bate vântul?

– Propagandele funcţionează tot timpul, ele fiind îndreptate asupra unor grupuri mici de indivizi. Scopul acestor propagande este unul local: de exemplu, cineva urmăreşte să-i convingă pe cetăţenii unui oraş sau pe supuşii unui rege că sunt bine conduşi, sau că, dimpotrivă, nu sunt bine conduşi. Sau că un spectacol e foarte reuşit. Sau că un artist a sculptat ceva minunat, care trebuie neapărat admirat şi că banii cheltuiţi de autorităţi au fost folosiţi într-un mod justificat. Sau că un general a obţinut o victorie măreaţă şi merită ales şeful statului. Sper că m-aţi priceput.

– Nu numai că te-am priceput, se grăbi să-l asigure Mosolik, dar se pare că, în sfârşit, ai ajuns şi la generali, dacă nu m-a înşelat auzul...

– Nu, nu te-a înşelat...

– Dacă tot discutăm, în afara discursului, nu s-ar putea să continui să ne vorbeşti, dar fără să te învârţi în jurul nostru? spuse implorator balaurul. Mă doare gâtul de cât l-am răsucit ca să te urmăresc...

Pegasul rămase uimit, apoi reuşi să găsească o replică:

– Discursul trebuie ascultat, nu privit. Ştiu că sunt o făptură arătoasă, dar îmi e suficient să-mi admiraţi spusele, n-am nevoie să vă zgâiţi la mine cu ochii bulbucaţi de adoraţie...

– Nu te admiră şi nu te adoră nimeni, încrezutule, interveni şi Taravik. Mosolik are dreptate: te învârţi în jurul nostru, dar nu-ţi ţii botul îndreptat către ascultătorii tăi, te holbezi în depărtări, căutând nu se ştie ce efecte artistice, aşa cum fac nişte actori de trei parale, probabil singurii pe care i-ai văzut vreodată. Ca urmare, spusele tale variază ca intensitate, uneori îţi sparg timpanele, alteori sunt un murmur abia inteligibil. De aceea trebuie să stăm cu ochii pe tine, să-ţi citim pe buze, ca să pricepem câte ceva din aiurelile pe care le înşiri şi care sunt, oricum, tare greu de înţeles!

– Văd că am parte de un auditoriu răuvoitor. În condiţiile acestea, cred că-i mai bine să-mi termin de urgenţă discursul!

– Nu te sfătuiesc să îndrăzneşti! şuieră ameninţător Mosolik. Mi-ai făgăduit un discurs, deci vreau să-l duci până la capăt! Sunt curios să ştiu ce-i cu generalii şi vai de pielea ta dacă mă dezamăgeşti!

– Fiecare lucru la timpul său! încercă pegasul să-l liniştească. Să luăm lucrurile pe rând. Ce te interesează mai mult: să-mi continui discursul sau să încetez să mă învârt în jurul vostru?

– Să-ţi continui discursul fără să te învârţi în jurul nostru! se grăbi să-i răspundă Mosolik, iar Taravik dădu din cap, rânjind cu gura până la urechi, ca şi cum ar fi zis: hai să vedem cum o să te descurci de data asta, deşteptule!

Kostik rămase un pic pe gânduri – nu prea mult, pentru că îşi dădea seama că o zăbovire prea îndelungată lăsa impresia că nu ştie ce să facă –, apoi, ca să abată atenţia celor doi ascultători, începu să se

plimbe prin faţa lor. Balaurlătorul, care credea că pegasul îi propunea o nouă manieră de a-şi ţine discursul, nu întârzie să-şi exprime acordul:

– Aşa e perfect! Aş îndrăzni să-ţi sugerez să lungeşti traseul cu vreo şapte paşi spre dreapta. Şi, bineînţeles, rămâne valabilă rugămintea de a vorbi cu faţa spre noi, că să-ţi putem urmări mai uşor spusele...

– Şi ca să ne distrăm mai bine când o să te împiedici de vreo piatră, pentru că o să vorbeşti uitându-te la noi, nu la terenul pe care o să calci. Să ştii, dragă Mosolik, că nu-i spectacol mai amuzant decât cel al unui pegas care se dă peste cap! Abia aşteptăm să te admirăm, dragă prietene, îl informă binevoitor Taravik, iar balaurul, încântat de-o asemenea idee, rânji din nou, făcându-l pe curier să-şi regrete gluma.

Pegasul se făcu că nu-l aude, dar ţinu seama de spusele lui: parcurse de câteva ori drumul pe care avea să-l străbată în timpul prelegerii şi avu grijă să îndepărteze orice obstacol de care s-ar fi putut împiedica, pe măsură ce se lăsa cuprins de ardoarea discursului.

Apoi, convins că nu i se poate întâmpla nimic, îşi reluă discursul:

– De obicei, propaganda este inutilă în cazul unui general victorios. Oamenii îl admiră şi se bucură de succesul lui, care se materializează în avantaje pentru toţi: sclavi mulţi şi ieftini, reducere de taxe, bunuri distribuite gratuit cetăţenilor... Însă, uneori, generalul învingător are ambiţii politice, vrea să ajungă într-un post important, poate chiar cel de şef al statului. Iar victoria pe câmpul de bătălie nu înseamnă, în mod obligatoriu, că are calităţile necesare pentru un asemenea post. În ciuda opiniei prietenului nostru Taravik, oamenii nu-s convinşi că un general este un bun gospodar. De aceea, trebuie să li se explice, trebuie să fie lămuriţi că numirea generalului într-o funcţie civilă va fi benefică pentru toată lumea. Adică, pricepeţi fără să fie nevoie să insist prea mult, că propaganda are un rol hotărâtor în crearea unei anumite convingeri. Lucrurile se complică mai mult atunci când nu-i vorba de un singur general. Imaginaţi-vă situaţia în care un stat este implicat într-un război complicat şi de mare amploare, purtând lupte împotriva mai multor duşmani, pe mai multe fronturi. Şi obţine victorii peste tot, iar generalii învingători au cu toţii ambiţii politice – în primul rând,

pentru că aşa e omenesc, să ai ambiţii, şi în al doilea rând, pentru că niciunul dintre generali nu doreşte să fie mai prejos decât ceilalţi.

– Mi se pare corect ceea ce spui, se vârî Taravik în vorbă, neinvitat, spre bucuria lui Mosolik şi spre enervarea evidentă a pegasului. Fiecare general are impresia că victoria sa a fost cea decisivă şi că ceilalţi încearcă să profite de succesul lui. Pe de altă parte, orice general are familie – nevastă, copii, amantă, tot felul de veri, verişoare, mătuşi, unchi şi nepoţi – şi orice familie speră să se aleagă cu cât mai mult de pe urma rubedeniilor sale. Deci, familia respectivă încearcă, prin orice mijloace, să-l convingă pe generalul respectiv că merită o răsplată cât mai mare şi o funcţie cât mai înaltă, gândind că în felul acesta familia va avea o pradă mai mare de împărţit.

– Foarte corectă opinie, exclamă uimit Kostik. Exact aşa spune Taraboskes, în tratatul său *De la victorie la tiranie, scurt îndrumar de anulare a drepturilor cetăţeneşti*. Sunt impresionat că ai reuşit să citeşti o operă atât de profundă şi de complicată şi că, mai mult, ai şi reuşit să-i înţelegi esenţa!

– Să citesc un tratat! exclamă dispreţuitor Taravik. Drept cine mă iei? Există moduri mult mai plăcute de a-ţi petrece timpul. Cititul, dragul meu, e pentru pegaşi şi pentru învăţaţii bătrâni şi bolnavi, care nu pot să bea, să mănânce şi să-şi facă de cap cu femei! Tot ce ţi-am povestit este rezultatul observaţiilor făcute de mine în perioada tinereţii mele aventuroase, când am slujit în diferite armate şi am cunoscut o mulţime de generali. Majoritatea erau oameni cumsecade. Dacă mă gândesc bine, şi nevestele lor erau cumsecade. N-aş putea spune acelaşi lucru despre amantele celor care aveau amante – parcă ar fi dorit neapărat să compenseze cumsecădenia nevestelor încurcându-se cu nişte scorpii lipsite de maniere şi de inteligenţă – şi, uneori, nici despre soacrele generalilor. Dacă mă gândesc bine, cred că generalii au ajuns să înveţe tactică şi strategie din cauza soacrelor, pentru că altfel n-ar fi supravieţuit...

– Mda, mormăi Kostik. Mă văd silit să recunosc că ai văzut multe în tinereţea ta, tinereţe care, se pare, a durat foarte mult şi a fost plină de evenimente instructive, iar după anumite opinii, durează şi astăzi, având în vedere că n-ai ajuns încă la maturitate din punct de vedere intelectual. Dar să revenim la discursul nostru. Ni se pare

logic şi uşor de înţeles scopul propagandei pozitive – ca să-i spunem aşa, adică ne referim la propaganda ce are ca scop scoaterea în evidenţă a meritelor unui anumit general victorios. În cazul în care avem de-a face cu un singur candidat, misiunea propagandei este simplă şi constă în sublinierea şi exagerarea unor lucruri cunoscute de toată lumea: că generalul este deştept şi talentat, având astfel un viitor măreţ. În cazul mai multor generali, propaganda e mai complicată şi foloseşte mijloace mai subtile. Pentru că toţi generalii sunt victorioşi şi pentru că toţi aparţin aceleiaşi tabere, nu poţi să spui că unul e bun şi ceilalţi sunt proşti. Nu, trebuie să spui că toţi sunt buni... dar că... în anumite împrejurări, unii dintre ei n-ar reuşi să dea dovadă de toate calităţile pe care le-ar manifesta unul anume...

– Corect, mormăi Mosolik. Adică toţi sunt buni, dar unul e mai bun decât ceilalţi. De fapt, nici măcar nu mi se pare neadevărat, pentru că oamenii, ca şi balaurii, de altfel, nu sunt identici.

– Aşa e, rânji Kostik. Chestia e că, uneori, propaganda îl prezintă pe unul dintre generali ca fiind cel mai bun, deşi, în realitate, nu-i cu nimic mai bun decât ceilalţi, ba, uneori, e cel mai nepriceput. Însă nu contează adevărul, propaganda nu face clasamente valorice, ci stabileşte ierarhii pentru vot, adică pe criterii politice.

– Da, aşa se întâmplă în viaţă, recunoscu Taravik. Dar asta e valabil doar dacă se ajunge la vot. De obicei, generalul cu armata mai mare, sau cu mai mult tupeu, pune pur şi simplu mâna pe putere.

– Iar propaganda convinge publicul că generalul respectiv a făcut foarte bine, că a acţionat în interesul patriei, îl completă pegasul.

– Ştii că ai dreptate? se minună curierul. Măi, Kostik, tu chiar eşti deştept!

– Mai am un subiect de dezbătut şi după aia vă las să vă odihniţi, îi avertiză Kostik. Deci, până acum am vorbit despre generalii victorioşi. V-aţi închipuit că propaganda acţionează şi în cazul generalilor înfrânţi?

– Asta nu mi-a trecut prin minte! se grăbi să-l informeze Mosolik. Vrei să fii un pic mai explicit?

– Abia aştept să fiu! îi răspunse pegasul. Uneori, propaganda încearcă să explice că un general a fost învins din cauze obiective, că a luptat cu un inamic prea puternic, a fost trădat sau au intervenit forţe naturale cărora nu avea cum să le facă faţă. Scopul acestei propagande este de a demonstra că generalul respectiv merită păstrat în funcţie.

– Păi, uneori, chiar merită păstrat, mormăi Taravik, care nu se îndura să renunţe la rolul lui de expert militar.

– De acord. Dar ce ziceţi de situaţia în care tabăra învingătoare proclamă că generalul taberei duşmane, cel pe care tocmai l-a învins, este cel mai mare conducător militar al tuturor timpurilor?

Urmă o perioadă de tăcere, în care cei doi ascultători încercară să înţeleagă în totalitate spusele pegasului.

– Dacă am priceput ce-ai vrut să spui, nu găsesc decât o singură explicaţie a acestei situaţii, mormăi Mosolik, în timp ce Taravik îl privea cu invidie, pentru că lui nu-i venise nicio idee. Învingătorii vor să atragă atenţia că victoria lor a fost obţinută cu mare greutate şi că generalul învingător merită apreciat în mod deosebit, deoarece învinsul lui nu este un oarecare.

– Bravo! îl lăudă Kostik. Se pare că v-am expus foarte bine ceea ce am avut de spus şi, în acelaşi timp, se pare că am avut parte de ascultători atenţi şi inteligenţi. V-a plăcut discursul meu?

– Foarte mult! rostiră, într-un glas, Taravik şi Mosolik. Îţi mulţumim!

– Eu zic, dragă Taravik, că ar fi cazul să terminăm cu palavrele şi să ne apucăm să strângem surcele şi nutreţ, că acuşica se face seară şi riscăm să ne întoarcem acasă cu mâna goală...

– Şi nu avem niciun chef să verificăm dacă Marieţa are sau nu talent militar, îl completă Taravik. Bine, o să mă scol imediat de aici şi o să mă apuc de treabă, pentru că strânsul vreascurilor şi al fânului e treaba făpturilor înzestrate cu mâini, nu doar cu gură...

– Sper să vă fiu de folos, se grăbi să-l întrerupă balaurul. În timp ce zburam pe deasupra voastră, am zărit în apropiere o vale plină de

ierburi şi de tufărişuri, o vale ascunsă într-un defileu accidentat, în care se pătrunde greu. Sunt convins că o să găsiţi acolo tot ce aveţi nevoie...

După un scurt interogatoriu, curierul reuşi să obţină de la Mosolik o descriere amănunţită a zonei bogate în vegetaţie şi a modului în care se ajungea acolo. Apoi balaurul îşi luă zborul, făgăduind să-i încânte cu prezenţa sa şi a doua zi.

– Ştii, e cam greu să te ascunzi de lighioana asta care zboară pe deasupra ta şi vede totul, bombăni Taravik. Aşa că te rog să te gândeşti bine în noaptea asta şi să găseşti un subiect interesant pentru discursul de mâine. Sper că ţi-e limpede că nu scapi fără un discurs...

– Nu scap, mormăi pegasul. Hai să căutăm vâlceaua aia. Sper că are vegetaţie bogată, după cum a spus prietenul nostru. Măcar cu asta să ne fie şi el de folos...

Taravik se apucă să-i pună şaua şi coşurile în spinare şi, mai mult din obişnuinţă, se apucă să scotocească prin ele.

– Ia te uită! exclamă el. A mai rămas mâncare! Şi avem şi băutură! Că atunci când a apărut lăcomilă, nu m-am îndurat s-o scot la iveală. Pentru el n-ar fi ajuns nici pe o măsea, iar nouă nu ne-ar fi rămas nimic. Şi după aia ai început să vorbeşti atât de frumos, că am uitat de mâncare şi de băutură. Hai să o terminăm, că n-are rost s-o cărăm după noi.

Şi curierul împărţi lipiile rămase, hăpăi singur bucata de brânză uscată, apoi îi zise pegasului:

– Cască botul!

Kostik se uită cu mirare la el, dar se supuse cuminte, iar Taravik îi turnă în gură o duşcă zdravănă de vin de concodice.

– Aaa! exclamă pegasul. Asta da băutură! Gustoasă şi tare!

– Mai vrei?

– Nu, că o să mi se urce la cap şi o să alerg în zigzag spre casă, de-o

să mă împiedic de toţi bolovanii din drum.

– Atunci o să mă sacrific eu, ca întotdeauna, spuse resemnat Taravik şi sorbi din ploscă. Da, bună băutură! O să las restul pentru mai târziu. Hai, prietene, la drum, că am lenevit suficient!

Găsiră imediat vâlceaua şi descoperiră că era cu adevărat plină de vegetaţie. Taravik se apucă de treabă, umplu imediat coşurile şi apoi, în compensaţie, goli plosca de vinul rămas. După care aruncă o privire spre soarele care se pregătea să coboare spre apus, se urcă în şa şi spuse:

– Dragă Kostik, hai s-o luăm încetişor către şopronul cu fân înmiresmat, în care ne vom petrece noaptea. Dar s-o luăm încetişor cu adevărat, pentru că vinul ăsta, combinat cu soarele care m-a bătut în cap, m-a toropit complet şi cred că o să trag un pui de somn în timp ce tu o să alergi sârguincios prin pustietăţi...

Şi, acestea fiind spuse, Taravik nu mai pierdu vremea şi începu să sforăie.

– Ce păcat! mormăi Kostik. Tocmai îmi amintisem spusele lui Cotovinus despre formele de conducere a statului în care sunt implicaţi generali, cu cele două subcapitole principale, cazul generalilor victorioşi şi cazul generalilor înfrânţi... Nu-i nimic, o să tratez acest subiect foarte interesant mâine, când voi avea un auditoriu mai numeros şi mai atent. Într-un fel, pică bine, fiind o completare bine-venită a prelegerii de astăzi...

Şi, în timp ce Kostik mormăia fără să-l asculte nimeni, iar Taravik sforăia de răsuna deşertul, de parcă ar fi trecut un general victorios însoţit de fanfara sa, pegasul alerga de zor, cât mai lin cu putinţă, ca să nu-şi piardă călăreţul pe drum.

Însă nefiind antrenat în vreo discuţie – în contradictoriu sau nu – cu prietenul său, Kostik făcea ceea ce nu prea făcea de obicei, din lipsă de timp şi de atenţie: se zgâia în jur, descoperind frumuseţea peisajului din pustietate. După un timp, pegasul începu să se întrebe dacă nu cumva îşi făcuse apariţia Zâna Deşertului, pentru că i se părea că vede ceva... dar nu foarte clar, de parcă l-ar fi urmărit cineva care nu dorea să fie zărit... dar care nu se ascundea cu prea

multă grijă. Adică, îşi spuse pegasul, dacă definea mai bine termenii – pentru că asta reprezenta cauza principală a neînţelegerilor dintre oameni, nedefinirea corectă a termenilor –, ar fi spus că-l urmărea cineva care se ascundea doar atât cât să fie văzut un pic. Adică urmăritorul voia ca urmăritul să ştie că-l urmărea cineva, fără însă să aibă suficiente informaţii ca să-l identifice pe urmăritor. Asta reprezenta o premieră absolută în viaţa pegasului (pentru că, de obicei, urmăritorii cu care avea de-a face nu se ascundeau, ci năvăleau urlând şi trăgând cu arcurile în el) şi, drept urmare, fu foarte interesat de desfăşurarea evenimentelor. Avea impresia că trăia un episod din *Aventurile tragice şi înduioşătoare ale orfanei din Oratronto* şi decise să lase lucrurile să decurgă aşa cum le plănuise urmăritorul cel neidentificat. La urma urmei, era un pegas şi nimeni nu-i putea face nimic, nu putea fi străpuns de săgeţi, suliţe sau săbii. Deci, cât timp nu se găsea niciun crocodil prin vecinătate – şi nu se găsea, că era în mijlocul pustiului –, nu avea de ce să se teamă. Sigur, chestia asta nu era valabilă şi pentru Taravik, însă prietenul lui avea talentul neobişnuit de a scăpa cu bine din orice necaz, aşa că pegasul îşi propuse ca, deocamdată, să nu-şi facă griji pentru el. Continuă să alerge liniştit, fără să-şi zdruncine călăreţul prea zdravăn, şi se linişti şi mai mult când zări în depărtare zidurile oraşului. În timp ce-şi vedea de goana sa, Kostik se gândi, ca orice pegas inteligent, la cele pe care ar trebui să le facă. Însă nu apucă să se gândească prea mult, pentru că urmăritorii ieşiră brusc la iveală.

Erau treizeci, patruzeci de călăreţi îmbrăcaţi în negru. Caii lor erau şi ei negri, cu harnaşament negru. Nu păreau bandiţi din deşert, dar nici nu arătau a negustori. Aveau ceva milităros în ei, dar nu purtau uniforme de soldaţi. Acţionau însă la unison, ca o trupă bine instruită, aflată într-o misiune specială... Cu toate că renunţaseră să stea ascunşi în spatele dunelor, nu păreau dornici să se apropie.

Kostik era uimit de apariţia indivizilor şi de pasivitatea acestora. Deduse că tipii ieşiseră la iveală pentru a-i transmite un mesaj, numai că nu înţelegea mesajul...

Apoi, privind în faţa sa, îl înţelese. Era prea târziu să mai facă ceva, aşa că îl zgudui ceva mai puternic pe Taravik şi răcni în gura mare:

– Trezeşte-te! Avem oaspeţi!

– Ce-i? Ce s-a întâmplat? Şi ce dacă avem oaspeţi? bâigui somnoros Taravik.

Se uită la ceata de călăreţi care-i stătea în drum, privi în urmă, la şirul de indivizi în negru care-i tăia orice cale de retragere, şi se trezi brusc.

– Pe nasul lui Pomipath! Ăştia seamănă leit cu cei care au încercat să mă omoare în Calmeea, în şopronul obdinului ăluia zgârcit! Şi tocmai acum n-am nici coiful, nici salteaua de lână, oftă el. Bine, o să ne descurcăm şi aşa. Dragă Kostik, singura soluţie e să gonim din răsputeri către poarta oraşului. O să spintec tot ce-mi stă în cale şi, dacă ne ajută Khator cel negru, o să reuşim să ajungem dincolo de ziduri fără să fiu rănit prea grav.

Scoase din teacă săbioiul lui de bronz şi se aplecă în şa.

– Când îţi dau eu semnalul, să ţâşneşti ca fulgerul, îi şopti el pegasului. Fii gata...

– Să nu ne grăbim, îl sfătui Kostik. Se pare că o să avem parte de tratative, înainte de bătălie...

Dintre indivizii care stăteau între ei şi oraş se desprinsese unul – îmbrăcat în negru, ca toţi ceilalţi – care se apropia, cu mâinile ridicate şi cu palmele îndreptate spre ei, arătând că nu-i înarmat.

Pegasul continuă să meargă, dar încetişor, ca şi călăreţul cel singuratic, până când între ei rămase o distanţă de un stânjen. Atunci se opriră amândoi, iar bărbatul în veşminte negre zise:

– O zi bună, jupâne Taravik. Îmi cer iertare pentru apariţia asta spectaculoasă, dar trebuia să-ţi vorbim fără martori. Avem nevoie de un serviciu din partea dumitale. Un serviciu pe care doar dumneata poţi să ni-l faci.

– Şi de aceea aţi încercat să mă omorâţi? se răţoi Taravik.

– Să te omorâm? Când? Unde?

– Acum vreo două luni, în ţinuturile obdinilor. Şi în Ţara Hatti.

Bărbatul tresări puternic, apoi spuse, cu o sinceritate ce-l convinse pe curier:

– N-am fost noi. Dar bănuim cine sunt făptaşii şi te asigurăm că-s duşmanii noştri. Ajutându-ne pe noi, îi împiedici pe ei să-ţi mai facă vreun rău. Pentru că indivizii aceia au încercat să te ucidă tocmai ca să nu poţi să ne ajuţi.

– Să zicem că te cred. Ce vreţi de la mine?

– Am aflat – nu are rost să-ţi explicăm cum, important e că am aflat – că, în urmă cu ceva timp, ai descoperit mormântul unui rege din vechime. Nu cunoaştem motivul, dar se pare că, dintre toate bogăţiile aflate în mormântul acela, ai luat doar câteva monede de aur şi un inel.

– Le-am luat cu voia proprietarului, se grăbi Taravik să se justifice.

– Nu ne îndoim. Dar pe noi nu ne interesază dacă ai luat lucrurile respective având dreptul să le iei sau nu. Dorim doar să ne conduci în locul în care ai găsit mormântul. Te vom răsplăti aşa cum se cuvine, pentru osteneala dumitale.

Taravik se gândi o clipă, apoi îi explică individului în negru:

– Nu sunt convins că mai ţin minte locul exact. Era noapte şi am fost silit să fac nişte calcule complicate...

– Nu ne îndoim. Dar a fost de faţă şi jupânul pegas, a cărui ţinere de minte ne va fi de un real folos.

– ...şi, de fapt, am fost îndrumat către mormântul acela de cineva, al cărui nume nu sunt împuternicit să vi-l spun...

Bărbatul în negru dădu din cap înţelegător.

– ...şi trebuie să-i cer învoirea, iar dacă persoana aceea îmi ordonă să nu vă spun nimic, atunci o să mă supun.

– Mi se pare corect. Iată cum propun eu să facem: dumneata o să discuţi cu... persoana aceea. Şi ne vei comunica decizia ei. Ne vom supune, pentru că asta-i soarta muritorilor, să se supună voinţei...

anumitor persoane. Ca să aflăm decizia... acelei persoane, vom lăsa un reprezentant al nostru care te va aştepta în apropierea zidurilor oraşului, de dimineaţă până la asfinţit, adică atât timp cât porţile vor fi deschise. Timp de o săptămână, că poate nu vei fi primit chiar în prima zi. Deci, de îndată ce vei afla ce spune... persoana aceea să faci, îl vei putea anunţa pe reprezentantul nostru şi, dacă va fi cazul să continuăm colaborarea – iar noi sperăm că va fi cazul –, vom stabili împreună ce vom face în continuare. Vă doresc o zi bună!

Şi, acestea fiind spuse, călăreţul în negru se îndreptă în goana calului spre tovarăşii săi, aflaţi în spatele prietenilor noştri. Fu urmat, de îndată, de camarazii săi care rămăseseră deoparte, ca să nu-l stânjenească în timpul discuţiei cu Taravik.

Peste câteva minute, călăreţii dispărură fără urmă.

– Trebuie să mergem de îndată la templul lui Khator, spuse Kostik, care fusese surprinzător de tăcut.

– Păi, trebuie, recunoscu Taravik. Nu sunt convins că avem voie să le spunem indivizilor unde se găsesc bogăţiile alea... şi, chiar dacă aş vrea să le spun, nu-mi aduc aminte unde se găsea mormântul ăla... ştiu doar că am fost silit să număr o mie de paşi, de mai multe ori... dar în ce direcţie... şi toată chestia s-a petrecut noaptea... Hai la templu, să vedem ce zice Khator, că e mai înţelept decât noi.

– O să-ţi spun o chestie ciudată, spuse Kostik, destul de îngrijorat. Eram convins că pot să-mi amintesc tot ce am făcut în noaptea aceea, adică să refac fără nicio dificultate drumul până la mormânt. Şi, spre surprinderea mea, nu-mi mai amintesc nimic! Ştiu doar că am alergat împreună prin pustiu şi că, la un moment dat, ploua... Aşa că e clar că trebuie să-l anunţăm pe Khator.

Când ajunseră în faţa templului, îl văzură pe Rosarik, care-i luă repede, înainte să apuce vreunul dintre ei să deschidă gura:

– Ce-i cu voi aici? Nu v-a spus Mosolik că zeul vă aşteaptă mâine? Să nu veniţi din zori, că zeului îi place să doarmă până târziu. Aaaa... mai e ceva. Nu prea am priceput eu bine, spuse el, adresându-se curierului, dar Khator a spus să vii cu botic.

– Adică cum? exclamă zăpăcit Taravik.

– Nu ştiu, recunoscu sincer Rosarik. Tu crezi că îndrăznesc să-i cer explicaţii zeului? Vrei să mă creadă tâmpit?

– Tu chiar crezi că poţi să-l fraiereşti pe Khator în privinţa inteligenţei tale? se hlizi pegasul. Ştie el prea bine cu cine are de-a face!

– Sunt convins, recunoscu prelatul. Însă oricât de tâmpit aş fi, Khator nu vă primeşte până mâine, aşa că n-aveţi decât să vă descurcaţi singuri şi să descoperiţi cu ajutorul minţilor voastre inteligente ce-a vrut să spună! Hai, pa!

Şi le întoarse spatele, intrând în templu.

Taravik se scărpină în creştet şi oftă:

– Speram să fim primiţi de zeu în seara asta şi să scăpăm de orice grijă. Îţi dai seama ce ne aşteaptă? Spălat, ras, parfumat, haine noi, curate... niciun pic de mâncare usturoiată, nici băutură, să nu-mi miroasă gura în niciun fel... fără să mai pomenim că Marieţa o să mă pună să mestec rădăcină de mândricică...

– Fără să mai pomenim de chestia cu boticul, îi turnă sare pe rană Kostik. Ce-o însemna asta? întrebă el, cu acea curiozitate specifică pegaşilor. Să te duci la zeu botos? Adică bosumflat? Sau cu botul umflat? Că dacă-i pe aşa, pot să-ţi trag o copită în bot, să-ţi crească imediat un rât adevărat!

– Vezi să nu-ţi trag eu o bleandă, să nu-ţi dai seama ce-ai păţit, îl ameninţă Taravik, care era atât de supărat, încât nu mai înţelegea de glumă.

Şi, fără să mai spună nimic, o luă spre casă, urmat de pegas, şi acesta tăcut. Intrară morocănoşi în curte şi rămaseră locului, uluiţi.

Curtea suferise modificări importante, însă nici Taravik, nici Kostik nu-şi dădură seama, în prima clipă, ce se întâmplase în lipsa lor. Apoi, privind cu atenţie şi ignorând vorbele Marieţei şi ale slujnicelor ei, se lămuriră că terenul se mărise considerabil şi, undeva, în fundul curţii (adică acolo unde era acum fundul curţii)

apăruse o casă nouă, nu mai mare decât cea veche (dar nici mai mică), o casă cu toate acareturile necesare în jur. Apăruse şi o fântână nouă, cu cumpănă.

– Acum ai de scos mai multă apă, spuse pegasul, cu o intonaţie pe care Taravik n-o pricepu (ironie? invidie? cine îşi dădea seama ce era în mintea unui pegas zglobiu...).

În cele din urmă, după un efort intelectual considerabil, Taravik îşi dădu seama ce se întâmplase: dispăruse gardul ce despărţea curtea lor de proprietatea vecină! Ca urmare, terenul cultivat se dublase, apăruseră câţiva pomi noi, iar casa ce se vedea în depărtare arăta foarte comodă...

– Da, mormăi el către Marieţa, care-l privea încordată, aşteptând o vorbă din partea lui. Te-ai hotărât, în sfârşit, şi ai cumpărat proprietatea lui Lombargik. Bravo ţie! exclamă el, fericit că-şi adusese aminte de o chestie cu care soaţa lui îl bătuse la cap cu ceva timp în urmă, chestie căreia nu-i acordase atunci mai multă atenţie decât credea el că i se cuvenea.

Dar, de data asta, făcuse bine că-şi amintise, pentru că Marieţa se lumină la faţă şi începu să sporovăiască, gureşă ca de obicei:

– M-am tot gândit... era pomană curată, Lombargik voia neapărat să vândă, că avea de gând să se mute la fata lui din Tanatia, care are o gospodărie bogată, iar el oricum nu mai poate să muncească în grădină, că-l dor şalele, aşa că a lăsat zdravăn din preţ, iar noi aveam nevoie de spaţiu, că acum avem şi copiii pe cap, trebuie să le asigurăm un adăpost, că nu putem să-i culcăm cu noi în pat, că tu sforăi ca un buhai, fără să mai pomenim că umbli gol puşcă prin casă, fără să-ţi pese dacă te vede cineva, deşi acum eşti o persoană importantă, nu mai eşti un caftangiu de mahala, şi dacă tot aveam nişte bani – că afacerile merg minunat, nici nu-ţi închipui cât am câştigat de pe urma terenului din afara oraşului, că măslinele s-au vândut foarte bine –, ar fi fost păcat să nu-i folosim, mai ales că nu aveai cum să ştii cu ce vecin puteai să te pricopseşti, iar terenul e bun, casa e încăpătoare, are şi grajd alături, să tot stai la palavre cu Kostik şi noaptea, dacă ai chef să bei şi tu ceva, fără să deranjezi pe cineva... aşa că m-am hotărât, de aia v-am trimis la plimbare şi o să îţi cer să mai stai prin alte părţi câteva zile, că trebuie să reorganizăm

totul, să mutăm lucruri de colo-colo, să schimbăm nişte straturi şi răzoare, adică avem multe treburi de făcut... Văd că şi voi aţi făcut treabă bună, aţi strâns o grămadă de vreascuri. V-a ajuns mâncarea? Vă e foame? Hai, că nici noi n-am apucat să stăm la masă, fetelor, aveţi grijă de Kostik, daţi-i de băut, umpleţi-i ieslea cu grăunţe, iar tu treci şi te spală, că eşti plin de praf... Şi ce te uiţi aşa la mine? Nu-ţi place ce-am făcut?

Taravik îşi spuse că n-ar fi îndrăznit să-i mărturisească aşa ceva, nici de-ar fi fost cazul, dar nu era cazul, pentru că totul arăta foarte frumos şi se vedea că o să arate şi mai frumos, aşa că-şi luă inima în dinţi şi mărturisi adevărul. Adică povesti, în câteva cuvinte, în ciuda întreruperilor şi completărilor numeroase din partea pegasului, ce i se întâmplase în ziua aceea şi sfârşi prin a-i pune şi Marieţei întrebarea care îl rodea:

– Cum adică să mă duc la zeu cu botic? Ştie cineva?

– Ştim noi, răspunseră într-un glas Amira şi Argira, care stătuseră până atunci ascunse în spatele Marieţei.

– Ia spuneţi, deşteptele mele, le îndemnă plină de mândrie Marieţa, umflându-se în pene ca o mamă adevărată.

Fetiţele aveau rochiţe noi, curate şi frumoase – nu era vorba de veşminte elegante, ci de haine de lucru, pentru cineva care avea să dea o mână de ajutor în gospodărie, dar erau unele decente, cu un pic de podoabe şi potrivite vârstei copilelor. Mai mult, pe buzele fetiţelor apăruse o urmă de zâmbet, dovedind că darul Marieţei le făcuse plăcere şi că începuseră să uite de necazurile trecute.

– Mama Marieţa ne-a dat voie să dăm nume pisoilor, începu să povestească grăbită Amira, în timp ce mulţimea de femei şi de bătrâni o privea încântată. Avem două fetiţe şi un băieţel.

– De unde ştiţi? întrebă hlizindu-se Taravik.

– Ne-a spus mama Marieţa! răspunse scandalizată fetiţa, uluită că exista cineva care nu ştia atâta lucru.

Ca şi cum ar fi bănuit că se discuta despre ei, pisoii se iviră din

spatele fetiţelor şi se aşezară în faţa lui Taravik, ca şi cum ar fi spus „despre noi e vorba“.

– Cei doi pisoi dungaţi sunt fetiţe, explică plină de seriozitate Amira. Pe cea cu dungi cenuşii o cheamă Tarene, iar cea cu dungi portocalii se numeşte Karene. Pisicelul cel negru, cu bot alb, cu burtică şi cu lăbuţe tot albe e băiat şi i-am spus Botik.

– Şi noi credem, o completă surioara ei, că el este acel botic pe care vrea să-l cunoască zeul.

Ca şi cum ar fi vrut să arate că pricepuse totul, pisoiul proaspăt botezat Botik se căţără în braţele lui Taravik şi începu să toarcă.

– Interesant! exclamă pegasul. Dar de ce ar vrea Khator să cunoască un cotoiaş?

– Asta numai zeul poate şti! se grăbi să-i răspundă unul dintre moşnegi – poate Avelik, poate Aravik, cine putea să-i deosebească – şi cu ce interes?

– Bine! spuse Marieţa, cu glas poruncitor. Acum, că am lămurit toate treburile, strângeţi uneltele, că am muncit destul pe ziua de azi! Treceţi la spălat şi puneţi masa! Iar tu, dragule, spală-te mai cu spor, nu te lăsa pe tânjeală, că oricum, mâine dimineaţă o să am eu grijă să arăţi aşa cum se cuvine unui om serios care se duce să întâlnească un zeu!

Taravik oftă. Era sigur că soaţa va avea grijă de asta. Şi nu se înşelă, pentru că Marieţa chiar avu grijă să arate cum se cuvine (sau cum credea ea că se cuvine să arate).

Aşa că a doua zi, pe la jumătatea dimineţii – oricât s-ar fi străduit, n-ar fi ajuns mai devreme, pentru că se deşteptase în zori, odată cu toţi ceilalţi, apoi fusese supus spălatului şi dichisitului timp îndelungat şi fără o clipă de zăbavă, iar de îndată ce Marieţa fusese mulţumită de înfăţişarea sa, plecase spre templu –, Taravik bătu în poarta lăcaşului lui Khator. Kostik stătea cuminte în urma lui, iar motănelul torcea liniştit pe umărul său (adică al lui Taravik).

Poarta se deschise imediat, ca şi cum Rosarik l-ar fi aşteptat în

spatele ei.

– Hai, intraţi, îi invită el, nervos. Zeul vă aşteaptă. Nu s-a trezit complet, că s-a culcat târziu...

– Dar ce-a făcut azi-noapte? se interesă Kostik, curios ca întotdeauna.

– Ce fac zeii noaptea! îi răspunse Rosarik, şi mai nervos. Crezi că-mi dă raportul? Zeii fac ce vor, că de aia sunt zei, bombăni el. Dar dacă te preocupă chestia asta atât de mult, n-ai decât să-l întrebi. S-ar putea să-ţi răspundă...

Taravik se simţea emoţionat, cum nu se simţise niciodată. Şi nu înţelegea de ce. Se mai întâlnise cu Khator, se bucurase de bunăvoinţa acestuia, deci nu avea niciun motiv să fie îngrijorat. Şi totuşi...

Ajunseră imediat în sala ascunsă de draperii, în semiîntunericul căreia se afla statuia sculptată în granit negru. Zeul se uită la ei, cu ochii întredeschişi, şi căscă din greu.

Rosarik se grăbi să-i înghiontească, iar Taravik făcu o plecăciune, după toate regulile artei. În timp ce-şi îndrepta spinarea, regretă că Marieţa nu fusese prezentă, ca să-l admire şi să se convingă că exerciţiile la care îl supusese din zori nu fuseseră inutile. Zeul căsca în continuare, aşa că Taravik începu să-i spună ce voia. Nu apucă să spună decât:

– Mărite zeu...

Pentru că zeul îl întrerupse, plictisit:

– Ştiu că sunt mărit.

– Am venit ca să...

– Ştiu de ce ai venit.

– Atunci, poate că...

– Ai răbdare. Aşteaptă să mă trezesc ca lumea. Că azi-noapte, spuse Khator, iar pe figura lui săpată în piatra dură apăru un zâmbet

încântător, am cam exagerat. Stai să-ţi povestesc, se însufleţi el. Mai întâi...

Apoi zeul văzu figurile pline de aşteptări ale lui Rosarik şi Kostik şi se opri:

– Astea nu-s lucruri pentru copii... iar voi sunteţi copii faţă de mine... trebuie să mai creşteţi. Oricum, rânji el, încântat de-a binelea, a fost o noapte minunată. Şi nu credeam că sunt în stare de toate chestiile alea, cât sunt eu de zeu!

Trezit de-a binelea, Khator se uită atent la vizitatorii săi şi exclamă:

– Botik! Dragul meu Botik! Eşti chiar mai frumos decât mi s-a povestit! Ia vino mai aproape, să te văd mai bine!

Pisoiul sări de pe umărul lui Taravik şi, ca orice pisică ce se respectă, ateriză în picioare. Apoi se duse, dând din codiţă, lângă statuie. Iar acolo, făcu el ce făcu – ceva ce numai pisicile ştiu să facă – şi ajunse în braţele lui Khator, care-şi puse membrele din piatră grea în funcţiune, mângâind şi smotocind motănelul. Poate că zeul nu era obişnuit să aibă de-a face cu o făptură atât de gingaşă, poate că pisoiul nu gusta modul violent al alinturilor, oricum, rezultatul fu că Botik scoase un mieunat indignat. Khator râse şi-l trase de coadă, cu oarecare răutate.

În clipa următoare, cotoiul îl zgârie puternic pe zeu, apoi sări din braţele acestuia şi rămase pe podea, în faţa statuii, cu coada zburlită, arătându-şi colţii.

Mutra lui Khator, surprins de reacţia pisoiului, era caraghioasă, exprimând o neîncredere făţişă în faptele la care asistase. Adică, altfel spus, nu-i venea să creadă că păţise ceea ce păţise. Apoi îşi privi mâna şi văzu zgârieturile adânci ce-i dungau braţul de granit, văzu stropii de sânge negru, din piatră, ce picurau pe podea, şi strigă, supărat la culme:

– Lighioană afurisită! Ai un pic de răbdare, că te învăţ eu minte!

La care motănelul răspunse scuipând, pufăind şi zburlindu-se şi mai mult. Chestia asta împreună cu tot ce se întâmplase de câteva

secunde îl făcură pe Kostik să izbucnească într-un nechezat de râs nervos. Asta i se păru lui Khator o obrăznicie mai mare decât cea a cotoiaşului, aşa că uită de Botik şi se răţoi la pegas:

– Te-a apucat râsul, tâmpitule! Nu-ţi dai seama că gheruţele alea mici, care au fost în stare să sfâşie piatra dură din care a fost făcută statuia unui zeu, pot să sfâşie şi pielea unui pegas? Nu-ţi dai seama că, în timp ce vei dormi liniştit, în şopronul tău plin cu fân înmiresmat, pisoiul ăsta pufos şi cu înfăţişare nevinovată se va strecura neobservat lângă tine şi, cu o mişcare iute a lăbuţei sale, îţi va spinteca jugulara şi te va lăsa să-ţi dai duhul? Nu-ţi dai seama că, în timp ce râzi ca un prost, moartea se apropie tiptil de tine? Apoi zeul îşi îndreptă atenţia către pisoi şi strigă: Botik! Muşcă-l!

Ca şi cum ar fi aşteptat un asemenea îndemn, motănelul scoase un mieunat fioros (MIAUUU!) şi, în acelaşi timp, sări către gâtul lui Kostik, cu ghearele scoase din teacă.

Pegasul fu atât de surprins şi de speriat, încât scoase un nechezat panicat, vru să fugă, dar i se înmuiaseră picioarele şi nu reuşi să se mişte din loc, şi, îngrozit, îşi pierdu controlul asupra sfincterelor şi făcu pe el.

Spectacolul acesta îl făcu pe zeu să râdă în hohote, atât de tare, că statuia sa se zgudui puternic – şi, odată cu ea, soclul pe care era aşezată. Râdea şi Taravik, râdea şi Rosarik, până şi cotoiaşul râdea, aşa cum numai pisoiaşii ştiu să râdă.

– Rosarik, îngăimă Khator printre hohote, strânge, te rog, darul pe care ni l-a făcut oaspetele nostru!

Prelatul scoase de undeva un făraş din aur şi o mătură tot din aur, strânse cu îndemânare mizeria, apoi îi şopti la ureche lui Kostik, suficient de tare ca să fie auzit de toţi cei din sală:

– V-o împachetez pentru acasă sau o consumaţi aici?

Comentariul ăla idiot împreună cu mutra ultragiată a pegasului provocară un nou acces de râs.

– Vai, dragă Botik, de mult nu m-am mai distrat atât de bine! reuşi

zeul să spună, printre hohote. Vino să te pup!

Motănelul atâta aştepta, pentru că fugi iute până la statuie şi făcu un salt până în braţele lui Khator. Acolo, linse cu limba lui mică şi roz rana pe care i-o făcuse statuii, iar sângele cel negru se opri şi spintecătura se închise. Zeul zâmbi, ca şi cum n-ar fi fost surprins de ceea ce vedea, sărută pisoiul pe bot şi-l lăsă să plece. Mai zâmbi o dată, după care spuse:

– Bine. Acum puteţi să vă duceţi la casa voastră.

– Păi, eu... îngăimă zăpăcit Taravik.

– Ah, da. Răspunsul este, da, poţi să le arăţi unde e mormântul.

– Mulţumesc, bâigui Taravik. Numai că...

– Da, ştiu. Nu-ţi aminteşti unde e. Nici n-ai cum să-ţi aminteşti, nici tu, nici Kostik, pentru că am avut eu grijă să nu vă amintiţi. Dar acum o să vă amintiţi totul. Mai vreţi ceva?

– Nu, mărite zeu, exclamă recunoscător Taravik.

– Să mai vii pe la mine cu Botik, zise Khator, apoi închise ochii şi începu să sforăie.

În timp ce ieşeau, pegasul, care începuse să-şi revină după spaimă şi umilinţă, mormăi:

– Marieţa ar trebui să-l audă pe Khator, înainte să vorbească despre sforăitul tău...

– O clipă, spuse Rosarik, când ajunseră în curtea templului. Zeul, spuse el adresându-se lui Kostik, îşi cere scuze pentru gluma nepotrivită pe care a făcut-o şi îţi dăruieşte ceva, sperând să-l ierţi.

Şi prelatul îi întinse lui Taravik făraşul şi mătura din aur. Pe făraş era o balegă, făurită din aurul cel mai fin.

– Zeul ştie că n-ai nevoie de aur, adăugă prelatul, dar poţi să vinzi lucrurile astea şi să-ţi cumperi ceva care să-ţi facă plăcere. Sau să le păstrezi, ca o amintire a acestui moment.

Şi le trânti uşa în nas.

– Ce facem cu cadoul zeului? întrebă Taravik, rânjind cu gura până la urechi.

– Ce să facem? Facem ce-am făcut întotdeauna când nu ştim ce să facem, mormăi Kostik. Adică o întrebăm pe Marieţa. Şi sunt convins că o să aibă o idee.

– Că bine zici, măi, Kostik! exclamă uşurat Taravik. Acum, că am scăpat de o grijă, ce facem? Ne întoarcem acasă sau îi anunţăm pe prietenii noştri că zeul ne-a dat voie să le arătăm locul mormântului din vechime?

– Eu cred că drumul până la poarta oraşului e mai scurt decât cel până acasă. Hai să ducem treaba până la capăt şi să ne întâlnim cu... cum au zis că-i cheamă?

– Păi, nu cred că au zis...

– Şi noi ne-am angajat să facem o treabă, am discutat cu un zeu ca să căpătăm învoire ca să facem treaba aia... fără să ştim cum îl cheamă pe angajatorul nostru? Măcar preţul serviciilor noastre l-ai stabilit?

Taravik clătină uimit din cap, apoi ridică din umeri şi zise:

– Cred că mă bătuse soarele în cap, că altă explicaţie nu găsesc... Nu, nu numai că nu l-am întrebat pe angajatorul nostru cum îl cheamă, dar nici despre bani n-am discutat... Dar astea vor fi primele lucruri pe care le vom lămuri. Hai să mergem la poartă şi să vedem dacă ne aşteaptă cineva. Şi în felul ăsta o să ne lămurim dacă avem de-a face cu un partener serios sau nu.

Nu mai stătură la taclale şi se îndreptară spre poartă, Taravik mergând în frunte, ţanţoş, cu pisoiul pe umăr, iar pegasul în urma lui, bombănind de zor, aşa cum fac întotdeauna pegaşii, atunci când nu ţin vreun discurs. Obiectele din aur fuseseră înfăşurate într-o cârpă şi ascunse într-unul din sacii ce atârnau de şaua lui Kostik.

În ciuda faptului că mergeau fără să se grăbească, nu avură nevoie decât de câteva minute ca să ajungă la ieşirea din oraş. Taravik îl salută pe comandantul gărzii – pe care-l cunoştea bine, având în

vedere că folosea mai des decât alţii poarta Terimeei – şi păşi hotărât în câmpul bătut de soare de dincolo de ziduri.

– Aici sunt, jupâne, spuse un bărbat ce stătuse ghemuit lângă ziduri, încercând să profite de umbra acestora. Ce a spus zeul?

– Mi-a dat voie să vă arăt locul în care am găsit mormântul, îi răspunse Taravik. Aş vrea însă să aflu...

– Vei afla tot ce te interesează poimâine dis-de-dimineaţă, îl întrerupse bărbatul. Îmi pare rău, n-am timp de taclale. Trebuie să mă grăbesc să-i transmit şefului clanului nostru vestea cea bună. Iar el şi oamenii lui te vor aştepta în acest loc poimâine, de îndată ce se vor deschide porţile. Şi presupun că, înainte de a trece la treabă, veţi discuta toate lucrurile rămase nelămurite. Oricum, eu nu-s decât un curier, nu-s împuternicit să dau explicaţii sau să închei înţelegeri.

4

Fiecare pas însemna o durere cumplită, care pornea din talpă sau din degete şi se întindea cu viteza fulgerului până în creştet. Fiecare pas însemna un efort cumplit de a înfrânge durerea, de a o ţine sub control suficient de mult încât să reuşească să facă pasul următor.

Tălpile îi erau pline de răni, trupul îi era secătuit de energie, foamea şi setea se străduiau să-l anunţe că organismul lui era gata să cedeze. Tribunul Faber ştia că organismul ăla blestemat nu avea să cedeze, că era obligat de darul căpătat de la nişte zei sadici să reziste veşnic, dar asta nu însemna că nu avea să-l chinuie atât de mult şi atât de rău încât să rişte să-şi piardă minţile. Şi, îşi spuse Faber, rânjind în sinea sa, ce putea să fie mai minunat decât nemurirea însoţită de nebunie? O ţicneală veşnică, însoţită de o durere pe măsură...

Simţea acum, mai mult ca niciodată, cât de nedrept şi de înşelător era darul pe care-l căpătase. Pentru că nemurirea era doar un chin îngrozitor, atât timp cât nu era însoţită de puteri superioare celor omeneşti. Zeii, îşi spunea tribunul Faber printre fulgerăturile durerii, erau ceea ce erau nu din cauză că fuseseră înzestraţi cu nemurire, ci pentru că, în afară de aceasta, erau înţelepţi, puteau zbura, aveau o forţă fizică uimitoare, puteau domina spaţiul şi timpul, cunoşteau trecutul şi viitorul. Pentru ei, nemurirea era completarea naturală a unor daruri căpătate odată cu naşterea. Pentru Faber, nemurirea era un dar incredibil – trebuia să recunoască acest lucru –, dar a cărui utilizare trebuia învăţată, fără să uite nicio clipă că darul acela uimitor şi nemeritat era singurul pe

care îl primise.

Omul, fiind muritor, îşi folosise mortalitatea ca imbold în viaţă. Ştiind că nu dispunea decât de o cantitate limitată de timp, era obligat să se străduiască din greu să facă ceea ce considera că are de făcut. În acelaşi timp, moartea era soluţia de rezervă în cazul în care soarta îi era potrivnică. Puteai lupta mai îndrăzneţ, puteai munci din greu, puteai risca şi puteai să te aventurezi în necunoscut, ştiind că, atunci când totul se prăbuşea în jurul tău, exista o cale de salvare, exista o metodă care te scutea de chinuri, de ruşine, de dispreţ. Puteai oricând să pui capăt existenţei. Adică, îşi spunea tribunul Faber, moartea era biciul care te mâna din urmă, dar era şi prăjitura care te momea cu speranţa odihnei şi a uitării.

Numai că lui îi fusese refuzată prăjitura.

El nu putea să abandoneze, era obligat să meargă înainte, oricât de mare ar fi fost chinul.

Şi mergea, strângând din dinţi, blestemându-şi soarta, blestemându-i pe zei şi pe oameni.

Fiecare pas însemna o durere străpungătoare, care-i străbătea trupul din tălpi şi până-n creştet.

Se simţea părăsit de semeni şi, mai ales, de zei. Pentru că durerea ar fi fost mai uşor de îndurat dacă ar fi simţit prezenţa zeului, dacă ar fi auzit glasul acestuia (sau ar fi primit vreun semn oarecare) care să-l convingă că era pe drumul cel bun şi că toate chinurile îndurate aveau un rost, chiar dacă el nu pricepea care era rostul lor.

Însă nu auzea niciun glas, nu primea niciun semn, şi continua să meargă doar pentru că ştia că ar fi fost mai rău dacă stătea pe loc, în arşiţa insuportabilă.

Greşise, de la bun început. Se grăbise să se îndepărteze de graniţă şi mersese zi şi noapte, fără să se odihnească nici măcar o clipă. Ar fi fost mai bine dacă ar fi mers doar noaptea, iar în timpul zilei ar fi stat în vreun cotlon, ferit de dogoarea soarelui. Însă acum era prea târziu să mai regrete, nu-i rămânea decât să meargă cât mai departe către asfinţit, în speranţa că deşertul va lăsa loc unor terenuri mai

rodnice, în care să găsească apă şi mâncare. În primul rând apă...

Simţi, cumva, un miros vag de verdeaţă, de pământ umed... şi se lăsă condus de nas. După un timp, infinit de lung, infinit de chinuitor, îşi dădu seama că simţul olfactiv îi funcţionase fără greş: ajunse într-un defileu îngust şi adânc. Drumul cobora fără încetare printre stânci, strecurându-se printre acestea cu o tenacitate incredibilă.

Acolo, în adâncul văii înguste de câţiva paşi, era umbră şi un pic de răcoare. Adică era mai răcoare decât în câmpul neted, bătut fără milă de razele soarelui. La poalele stâncilor crescuseră tufişuri mărunte, cu ramurile aproape lipsite de frunze, dar pline de bobiţe roşii.

Tribunul Faber culese câteva şi le vârî în gură. Erau, în acelaşi timp, acre, amare şi dulci. Îi provocară o salivaţie abundentă, chestie care se dovedi greu de suportat, pentru că trupul lui nu dispunea de lichid în exces, disponibil pentru salivă.

Se aşeză – mai bine zis, se lăsă să cadă – la umbra stâncilor şi-şi trase sufletul. Stând jos, fără să se mai sprijine pe tălpile pline de răni, durerea deveni suportabilă. Tribunul Faber îşi privi picioarele şi văzu ceea ce se aşteptase să vadă: sandalele vechi, pe care le furase împreună cu veşmântul, de la beţivul poln, se rupseseră, fuseseră sfâşiate de pietrele deşertului, iar tălpile lui nu fuseseră apărate de tăişul ascuţit şi încins de soare al acestora.

Din moment ce durerea se redusese, mintea începu să-i funcţioneze ceva mai bine. Aşa că tribunul Faber privi în jur, încercând să vadă dacă putea să găsească, în defileul acela îngust, vreun lucru folositor.

Mai zări câteva tufişuri cu bobiţe roşii şi-şi spuse că, dacă ar avea de ales, ar prefera să nu mai simtă gustul lor ciudat, de fiere presărată cu miere. Apoi băgă de seamă că între tufişurile acelea crescuseră nişte plante ciudate, cu frunze late, cărnoase, de-un verde-închis, acoperite cu ţepi lungi şi deşi. Frunzele acelea păreau a fi pline de sevă, iar tribunul Faber îşi spuse că, în mod normal, seva aceea trebuia să fie amară, pentru ca planta să se apere cu ajutorul gustului scârbos de animalele ce ar fi vrut s-o mănânce. Însă exista o şansă – una mică, ce-i drept – ca seva respectivă să fie gustoasă (sau măcar insipidă). Nu l-ar fi deranjat cu nimic un gust fad, cu condiţia ca gustul acela (sau lipsa de gust) să fie însoţit de o cantitate

oarecare de lichid. Pentru că tribunul tânjea atât de mult după apă, îi era atât de sete, încât ar fi dat orice pentru o înghiţitură de apă rece, de izvor, aşa cum se găsea din belşug în satul în care copilărise. Se ridică cu greu, iar durerea îi străbătu din nou trupul, pornind din tălpi. Trebuia să facă ceva, s-o domolească un pic. Îşi spintecă poalele veşmântului şi desprinse din acesta două fâşii lungi de pânză, cu care îşi înfăşură picioarele, apărându-le cât de cât de arsura şi de duritatea pietrelor. Apoi se târî până la una dintre plantele cu frunze cărnoase, tăie o bucată şi o curăţă de ţepi. O duse la nas, o adulmecă prudent: nu mirosea ciudat, ci doar a apă şi a verdeaţă. Muşcă o bucăţică şi o zdrobi între dinţi. Simţi în gură gust de apă, un pic sălcie, dar apă bună de băut. Gustul plantei era slab, iar substanţa verde, cărnoasă, aflată sub pojghiţa tare, lucioasă şi plină de mărăcini, mustea de sevă. Stoarse şi supse bucata de plantă până o goli complet de lichid. Gura începu să i se umezească, deveni ceva mai elastică, deveni în mare parte carne simţitoare, rămânând doar în zona buzelor piatră uscată, încinsă de soare şi lipsită de sensibilitate.

Apoi, căpătând din ce în ce mai multă încredere, curaj şi putere, tribunul Faber tăie câteva frunze late, le îndepărtă ţepii şi începu să le mănânce. În felul ăsta îşi umplea stomacul gol cu ceva de digerat şi oferea lichid organismului secătuit de dogoare şi de efort.

După un timp, îşi dădu seama că trupul lui profitase din plin de hrana pe care i-o oferise. Simţea că îi reveniseră puterile, că mintea îi funcţiona mai bine...

În timp ce mânca, se uita în jur, căutând orice lucru care i-ar fi putut fi de folos. Văzu nişte bălării uscate, se strădui să le strângă într-un cotlon adăpostit de soare şi îşi făcu un culcuş comod. Apoi mai curăţă câteva frunze pline de sevă, se ghemui în cotlonul lui şi, în timp ce zdrobea carnea plantei între dinţi, extrăgând lichidul preţios din ea, se lăsă copleşit de oboseală şi îi permise somnului să-l cuprindă.

În timp ce plutea pe aripile adierii ce-l purta către lumea visului, îşi spuse (ca un ultim reflex al raţiunii) că nu mai dormise de câteva zile şi că avea nevoie de odihnă, de multă odihnă...

La început dormi fără să-şi dea seama dacă visează sau nu. Era prea

obosit ca să fie atent la asemenea amănunte. Apoi, întunericul din jurul său prinse a se lumina, fiind străbătut de raze gălbui. Fulgerările acelea fură mai întâi lipsite de putere, nişte dungi fără pic de importanţă care străbăteau bezna... dar, după un timp, deveniră tot mai puternice, tot mai luminoase. Treptat, dungile se lăţiră, se uniră, se transformară în imaginea plină de lumină şi culoare a unei lumi de vis. Adică era o lume asemănătoare celei pe care o cunoştea, îşi spuse tribunul Faber, dar anumite trăsături ale sale păreau artificiale. De exemplu, lumea aceea nu avea profunzime, nu avea adâncime, tot ce se vedea în ea se afla în apropiere, dacă întindeai braţul atingeai munţii (care ar fi trebuit să fie în depărtare) sau puteai să pipăi luna...

Dar de ce ar pipăi cineva luna? La urma urmei, luna era un astru, iar unii învăţaţi susţineau că astrele erau pietre uriaşe care pluteau pe cer. Sigur că asta era o prostie. Cum să plutească o piatră pe cer? Cum să plutească o piatră oriunde, în aer sau pe apă? Cu atât mai puţin pe cer, pentru că cerul este o pânză întinsă între lumea oamenilor şi cea a zeilor. Deci, cum să plutească o piatră pe o pânză?

Tribunul Faber fu surprins de ciudăţenia gândurilor ce-i treceau prin cap. Nu se mai gândise niciodată la alcătuirea lumii, nici la astre şi la structura cerului.

Nu cumva asemenea gânduri apăruseră în mintea sa din cauza faptului că-şi schimbase starea, adică nu mai era un om simplu, muritor, ci un om înzestrat cu nemurire, deci ceva intermediar între zeu şi om?

– Vezi, îi spuse atunci o voce, ce uşor uiţi cine eşti şi ce uşor te crezi mai mult decât eşti în realitate?

– Bine că ai reapărut, oftă uşurat tribunul Faber. Aveam nevoie de tine. Aveam nevoie de sfatul şi de îndrumările tale.

– Pentru ce? N-ai avut nevoie niciodată de sfaturile mele şi n-ai ţinut seama de ele decât atunci când ele au corespuns cu interesele tale. Între noi fie vorba, de unde ştii că-ţi vorbeşte un zeu? Poate că-i doar o închipuire, poate că auzi doar gândurile tale... Dar, presupunând că-i vorba, totuşi, de un zeu, care-i zeul ce te sfătuieşte şi te îndrumă? I-ai văzut vreodată chipul? Ţi-a spus vreodată cine este şi

ce vrea de la tine?

Tribunul Faber rămase cu gura căscată. Nu se îndoise niciodată că era protejatul unui zeu, nu-i trecuse niciodată prin cap că viziunile de care avusese parte nu erau de origine divină.

Îşi spuse că, în vreun fel de care nu-şi dădea seama, îl supărase pe zeu, iar acesta voia să-i atragă atenţia că putea să-l părăsească oricând şi să-l lase să se descurce singur.

Într-o revoltă de-o clipă, Primus Concordius Faber îşi spuse că nu-i păsa, că exista o soartă, că totul fusese hotărât cu multă vreme în urmă, iar dacă soarta lui era să piară, părăsit de zeu (sau de zei, în general), nu putea să facă nimic ca să schimbe lucrurile.

În timp ce-şi spunea acest lucru, lumea din jurul lui se schimbă în mod dramatic, culorile peisajului păliră, apoi deveniră şi mai puternice, munţii se îndepărtară spre zări, iar astrele de pe cer fugiră la o distanţă uriaşă.

– Acum eu o să plec şi o să-mi văd de treburi.

– N-ai nimic să-mi spui?

– Nu.

– Atunci, de ce ai apărut?

– Ca să nu te vaiţi că te-am părăsit. Zeii nu-i părăsesc niciodată pe oameni. Numai că, uneori, n-au nimic de spus muritorilor. Primus Concordius Faber, ce-ar fi să te obişnuieşti să te descurci singur?

Peisajul din jurul tribunului luă foc, fu cuprins de flăcări; munţii se prăbuşeau, zgâlţâindu-l şi lovindu-l pe largan.

– Doarme atât de profund sau e mort? întrebă cineva de lângă el, iar tribunul Faber îşi spuse că o asemenea frază nu putea aparţine cuiva din visul său, aşa că se trezi şi deschise ochii.

În jurul văgăunii în care se ghemuise se strânseseră vreo opt, nouă indivizi, zdrenţuroşi şi jegoşi, dar înarmaţi cu săbii şi cu arcuri. Râneau cu un soi de veselie sălbatică şi păreau binevoitori, dar

tribunul întâlnise deseori asemenea oameni şi ştia că-s răi şi periculoşi, prefăcuţi şi fără cuvânt, laşi în faţa celor puternici şi nemiloşi cu cei slabi. Îşi propuse să fie prudent, să încerce să nu-i supere inutil, dar să nu se lase călcat pe bătături.

Se ridică oftând în picioare, iar cei din jurul lui îi simţiră duhoarea de sudoare, jeg şi alcool ieftin.

– Cine eşti? întrebă cu prefăcută bunăvoinţă unul dintre indivizi, îmbrăcat cu veşminte albastre, ce păreau croite pentru cineva mai înalt (şi, dacă te uitai mai atent, vedeai câteva cârpeli ce păreau să ascundă tăieturi de sabie ce arătau fără urmă de îndoială că, într-adevăr, hainele acelea fuseseră făcute pentru altcineva decât cel ce la purta în momentul acela).

Tribunul Faber era obişnuit să gândească repede, aşa că nu întârzie să răspundă:

– Mă numesc Razelmun şi sunt din Galbira.

Îşi spusese că, oricât de bine cunoştea dialectul local, nu putea să se dea drept băştinaş. Nu avea tocmai accentul potrivit şi, mai mult ca sigur, nu cunoştea tot ce ar fi cunoscut cineva născut şi crescut în zona aceea.

– Galbira? se miră individul cu straie albastre, ce părea a fi şeful bandei. Eşti cam departe de casă...

– Păi, am lucrat într-un atelier de făcut şei, îi explică Faber. Însă în ultimul timp afacerile au mers tare prost, iar meşterul nostru a hotărât să oprească un timp activitatea atelierului. Aşa că mi-am căutat de lucru şi am găsit o slujbă la o caravană ce se îndrepta spre Ierihoon. Însă acum două nopţi am adormit pe cămilă şi am căzut din şa. Eram atât de obosit încât nu m-am trezit – asta probabil şi pentru că am căzut pe o movilă moale de nisip. Iar când, în cele din urmă, m-am trezit, caravana se îndepărtase... Am încercat s-o ajung din urmă, dar la un moment dat s-a pornit vântul, iar urmele după care mă ţinusem au dispărut... şi m-am rătăcit în pustiu. Umblu de nebun de două zile, sunt flămând, însetat şi obosit.

– Păi, drăgălaşule, după cum puţi, cred că erai beat mort când ai

căzut de pe cămilă! rânji individul în veşminte albastre. Probabil că te-ai trezit după multe ore, când caravana ajunsese departe... Îţi cred povestea, dragă Razelmun din Galbira. Şi mi-ar plăcea să te luăm în ceata noastră. Numai că, vezi tu, noi suntem nouă inşi şi avem doar nouă cai. Adică nu avem niciun animal în plus. Iar după cum arată picioarele tale, nu cred că eşti în stare să te ţii după noi...

– Atunci lăsaţi-mă aici, mormăi tribunul Faber. Daţi-mi nişte apă şi o bucată de pâine şi vedeţi-vă de drum...

– De ce să irosim apă şi mâncare pentru cineva care nu-i în stare să plătească pentru ele? se minună individul în albastru, ce se comporta din ce în ce în ce mai mult ca un şef al bandei. Mă gândesc să-ţi dăm, totuşi, o şansă...

– Şi ce vreţi să fac? se grăbiFaber să joace rolul omului disperat că se îneacă, ce se agaţă de orice pai.

– Să te lupţi cu unul dintre oamenii mei. Dacă o să-l omori, calul lui îţi va aparţine şi vei putea să mergi împreună cu noi. Dacă o să te omoare el, atunci n-o să mai ai nevoie nici de cal, nici de apă. Ai priceput?

– Da. Am de ales?

– Nu. Ori o să lupţi, ori o să fii ucis.

– Şi cu ce arme o să luptăm?

– Cu ce aveţi fiecare. Văd că tu ai un pumnal.

– Dar oamenii tăi au săbii. Ce şansă are un om înarmat cu un pumnal în faţa unuia care are o sabie? Nu-i cinstit!

– Serios? În loc să-mi mulţumeşti că-ţi dau o şansă... Balima, taie-i capul! Am pierdut destulă vreme aici, cu amărâtul ăsta îmbrăcat în zdrenţe atât de împuţite, că nici măcar un cerşetor nu le-ar vrea!

Unul dintre ciracii individului în albastru – un bărbat solid, urât, cu o cicatrice ce-i dunga obrazul – îşi scoase sabia şi se apropie de tribun, gata să-l descăpăţâneze. Faber nu aşteptă să vadă ce intenţii avea cu adevărat: se ridică şi prinse pumnalul în mâna dreaptă.

Individul urât, căruia şeful lui îi spusese Balima, ridică săbioiul, pregătindu-se să-l despice de latgan.

În clipa aceea, în care banditul era dezechilibrat, tribunul Faber aruncă pumnalul, cu toată puterea. Arma zbură prin aer, parcurse distanţa destul de scurtă dintre cei doi şi se înfipse în inima tâlharului cu cicatrice. Tovarăşii lui rămaseră atât de uimiţi – se vedea clar că mintea lor nu concepuse o asemenea rezolvare a situaţiei –, încât, pentru moment, nu scoaseră niciun sunet. Primus Concordius Faber profită de înmărmurirea lor de-o clipă şi se mişcă fulgerător: smulse pumnalul din pieptul banditului, îl şterse de sânge pe hainele mortului, apoi ridică de pe nisip sabia scăpată din mână de răposatul Balima.

– N-a fost o luptă cinstită! bombăni zgomotos unul dintre tâlhari. A fost vorba de o luptă cu sabia şi cu pumnalul! N-a spus nimeni că vagabondul ăsta avea voie să arunce cu pumnalul lui caraghios!

– Aşa am crezut şi eu, spuse rânjind sinistru şeful în veşminte albastre. Nu-i nicio problemă. Reluăm lupta de la început. Numai că, de data asta, eu o să fiu arbitru şi o să stau cu arcul pregătit. Deci, străine, dacă o să mai faci vreo figură cum a fost aia cu aruncatul pumnalului – chestie care ni s-a părut tuturor necinstită –, o să te alegi cu o săgeată între ochi. Ai priceput?

– Adică vouă vi se pare necinstit să arunc pumnalul de la distanţă, dar vi se pare corect ca un om secătuit de puteri şi plin de răni să lupte înarmat cu un pumnal împotriva unuia care are o sabie?

– Bineînţeles! îl asigură plin de-o veselie cruntă şeful bandiţilor. La urma urmei, ţi-am dat o şansă. Nu-ţi ajunge? Puteam să te omorâm, pur şi simplu, fără să-ţi dăm posibilitatea să te aperi. Oricum, în momentul ăsta ai şi tu o sabie. Îţi dăm voie să o foloseşti. Cine dorește să lupte cu străinul ăsta încăpăţânat?

– Eu! se oferi unul dintre indivizi.

– Ba eu! se grăbi un altul să-l contrazică.

Şeful privea cu mândrie elanul ucigaş al oamenilor săi – pentru că se grăbiseră toţi să se ofere să-l căsăpească pe vagabondul găsit în

pustiu – şi, în cele din urmă, decise:

– Sigard! Hai să vedem ce-ţi poate pielea!

Numitul Sigard păşi lângă şef, încântat că fusese ales. Era un individ de statură medie, cu o figură cam tâmpă.

– Fă-l bucăţi, Sigard. Şi termină-l repede, că am pierdut destulă vreme în văgăuna asta.

Tribunul Faber se întreba cum să procedeze. După modul în care se mişca Sigard, era clar că individul nu avea habar nici măcar de noţiunile elementare ale luptei cu sabia. Şi, în general, nu avea nici cea mai vagă idee despre nobila artă a războiului. Adică orice recrut latgan cu o instruire sumară putea să-l omoare de vreo douăzeci de ori, înainte ca tipul să-şi dea seama ce i se întâmplă. Deci nu adversarul reprezenta problema de luat în calcul, ci şeful bandiţilor, care-şi potrivise săgeata în coarda arcului cu gesturi menite să atragă atenţia asupra sa.

Tribunul se gândise că n-ar fi nicio tragedie dacă s-ar alege cu o săgeată în spate, iar apoi ar fi părăsit acolo, în vâlceaua aceea unde găsise de mâncare şi plante a căror sevă îi potolea setea. Însă, după câte bănuia el, canaliile alea nu s-ar fi mulţumit să-l omoare, ci, mai mult ca sigur, s-ar fi apucat să-i spintece trupul, făcându-i dificilă reînvierea.

Adică era mai bine să supravieţuiască luptei...

Deocamdată, îşi propuse să lungească înfruntarea cât mai mult şi să stea cu ochii în patru, gata să profite de orice ocazie favorabilă.

Sigard era atât de convins de propria-i superioritate, încât în momentul în care şeful lui dădu semnalul începerii luptei, nu stătu pe gânduri şi se repezi să-l atace pe străin, cu o lovitură atât de puternică, încât, de l-ar fi nimerit, l-ar fi despicat în două.

Numai că străinul se aplecă un pic, ca şi cum ar fi glumit, iar lovitura cea nimicitoare trecu pe lângă el.

– Hai, Sigard, fă-l bucăţi! îl îndemnară tovarăşii săi, care nu remarcaseră nimic deosebit.

Sigard le făcu semn să stea liniştiţi, că o să rezolve imediat problema, apoi se năpusti din nou asupra vagabondului.

De data aceasta, tribunul Faber nu se mulţumi să se ferească de sabia banditului. O lovi cu propria sabie, într-un mod ciudat, abia atingând-o, dar atât de puternic, încât arma zbură din mâna lui Sigard şi se duse, învârtindu-se, să se înfigă într-o movilă de nisip.

Banditul rămase holbându-se uluit la mâna sa, nevenindu-i să creadă că era goală. Expresia de pe figura sa era mai tâmpă decât de obicei.

Faber profită de situaţie şi-şi propti vârful sabiei în gâtul adversarului său.

– Stai! răcni şeful bandiţilor. Să nu cumva să îndrăzneşti să omori un om dezarmat printr-o întâmplare stupidă! Iar tu, Sigard, ţine sabia ca lumea şi luptă-te cum se cuvine, nu o arunca după vrăbii! Hai, du-te şi ia-ţi arma şi luaţi-o de la început!

Tribunul Faber înjură în gând. Ideea sa – de a-l dezarma pe Sigard şi de a pune capăt luptei fără să-şi omoare adversarul – părea sortită eşecului.

Rămânea valabilă cealaltă variantă: să-l omoare pe Sigard cât mai iute.

Însă, după cum merseseră lucrurile până atunci, indivizii erau fie prea proşti, fie prea ticăloşi ca să accepte un asemenea rezultat al luptei. În cazul cel mai bun, aveau să-i propună un alt adversar. Tribunului Faber i-ar fi convenit o asemenea soluţie: chiar şi în halul de epuizare în care era, ar fi putut să-i învingă pe bandiţi, indiferent dacă ar fi luptat cu toţi deodată sau cu fiecare în parte. Însă nu avea nicio şansă dacă indivizii ar fi început să tragă cu arcurile în el...

Deocamdată, se decise să revină la tactica iniţială: să prelungească lupta cât mai mult timp cu putinţă, sperând într-o intervenţie miraculoasă a zeilor...

Sigard se duse bombănind, îşi recuperă arma şi se întoarse furios, decis să termine lupta cât mai iute. Faber se feri cu uşurinţă de

loviturile lui, pară câteva doar de dragul artei, îl înţepă uşor în piept şi în burtă pe individ (având grijă să nu-l rănească grav, căci nu ştia cum avea să reacţioneze arbitrul cu veşminte albastre), apoi lansă o succesiune de atacuri furioase, care vârâră groaza în Sigard şi-l făcură să o ia la goană, încât numai urletele furioase ale şefului său îl făcură să se întoarcă să lupte. Numai că, din momentul în care se convinsese că străinul cel jegos era un luptător redutabil, Sigard era preocupat doar de un singur lucru: cum să stea cât mai departe de acesta, în aşa fel încât să nu-şi supere şeful prea tare.

După un timp, banditul obosi de atâta alergătură şi se retrase într-un cotlon, cu spatele apărat de o stâncă, aruncând priviri ce se doreau fioroase, dar care nu reuşeau decât să fie îngrozite.

Tribunul Faber nu împinse lucrurile mai departe. Se fâţâi un pic prin faţa adversarului său, scoţând tot felul de urlete şi ameninţări, care se părea că plăceau spectatorilor, având în vedere că asta era cam tot ce pricepeau ei dintr-o luptă cu săbiile, şi trăgând de timp.

Numai că socoteala lui nu ţinuse seama de planurile şefului bandei, care se plictisi şi răcni:

– Gata, încetaţi cu circul ăsta! Sigard, eşti un prost şi jumătate! Nu mi-am închipuit că nu eşti în stare să omori un beţiv mort de foame şi de oboseală! Este cineva care crede că poate să-i vină de hac ăstui răpciugos în doi timpi şi trei mişcări?

De data aceasta, nu se oferi nimeni. Or fi fost bandiţii proşti de felul lor, dar nu chiar atât de proşti încât să nu-şi dea seama că golanul acela rătăcit prin deşert cunoştea mai multe despre lupta cu sabia decât oricare dintre ei.

– Aşa gândeam şi eu, mormăi cu o veselie sumbră şeful bandei. Bine. Să punem capăt distracţiei chiar acum şi să ne vedem de treburi, că am pierdut prea mult timp de pomană!

Şi individul în straie albastre ridică arcul, gata să-şi trimită săgeata în trupul tribunului Faber. Ceilalţi bandiţi, inclusiv Sigard, se grăbiră să-şi înhaţe arcurile, ca să-şi ajute şeful.

Însă niciunul dintre ei nu apucă să tragă.

Se auziră nişte şuierături uşoare, şi din vârful dunelor înconjurătoare zburară săgeţi colorate în roşu, cu pene galbene, săgeţi care se înfipseră cu precizie în piepturile şi în gâturile bandiţilor. Apoi, în clipele următoare, de pe movilele de nisip coborâră în grabă, dar într-o tăcere înspăimântătoare, un grup de războinici în veşminte galbene şi cu legături de cap roşii. Aceştia avură grijă să se asigure că bandiţii muriseră şi făcură acest lucru în cel mai simplu mod cu putinţă: tăindu-le capetele.

Tribunul Faber rămase locului, strângând în mână mânerul sabiei (fiind însă convins că nu avea mari şanse în faţa nou-veniţilor, ce păreau a fi războinici mult mai pricepuţi decât adversarii lui de până atunci).

Unul dintre războinicii în galben, care după armele mai împodobite şi veşmintele mai bogate părea a fi şeful cetei, se uită la tribun şi-i spuse:

– Lasă sabia aia, că nu-ţi foloseşte la nimic. Am văzut că te pricepi să lupţi. Şi am văzut că nu eşti de prin partea locului. Nu ştiu ce gânduri ai şi ce urmăreşti, dar deocamdată îţi propun să ne ajuţi într-o bătălie ce s-ar putea să fie importantă şi pentru tine: vrem să ucidem un nemuritor!

Tribunul Faber avu impresia, la început, că nu auzise bine. Apoi că străinul ştia cine era şi-şi bătea joc de el. După aceea îşi spuse că războinicul îmbrăcat în galben nu avea cum să-l cunoască. Aşa că decise să accepte oferta străinului, cu condiţia ca acesta să-o suplimenteze cu câteva lămuriri.

Ca urmare, se strădui să facă pe miratul:

– Cum să ucideţi un nemuritor? Dacă e nemuritor, înseamnă cu nu moare, deci nu poate fi ucis! Şi voi, cine sunteţi? Zei care aţi luat înfăţişare de oameni? Căci numai zeii pot îndrăzni să-şi propună să ucidă un zeu!

Individul în galben râse şi-i spuse, binevoitor:

– Străine, o să-ţi dăm toate explicaţiile necesare. Dar, pentru început, ce-ar fi să facem cunoştinţă? Eu sunt Zabadela, conducătorul ales al

tribului pamborilor, cândva o seminţie măreaţă şi importantă în partea asta a lumii, iar acum doar o amintire a măreţiei trecute.

– Sunt bucuros şi surprins să-l cunosc pe conducătorul pamborilor, răspunse uimit tribunul Faber. Bineînţeles că am auzit de voi, dar, ca majoritatea oamenilor acestor vremuri, am crezut că-i vorba doar de o legendă ce nu are legătură cu viaţa cea adevărată. Eu sunt doar un om umil, mult mai prejos decât cel în faţa căruia mă aflu...

– Străine, râse Zabadela, dacă aş fi crezut că eşti un oarecare Razelmun din Galbira nu m-aş fi ostenit să-ţi salvez viaţa. Îngrijitori de cămile se găsesc pe toate drumurile. Aşa că-ţi propun să ne spui cine eşti cu adevărat. Pentru că mânuieşti sabia mult mai bine decât ar putea s-o facă un ucenic dintr-un atelier de făurit şei, dintr-un orăşel pârlit precum Galbira. În plus, accentul tău nu seamănă niciun pic cu cel al galbirenilor. Aş zice, fără să mă tem că mă înşel, că pare, mai degrabă, ca fiind cel al unui latgan care încearcă să imite (dar fără mult succes) vorbirea băştinaşilor galbireni. După halul în care arăţi, mă îndoiesc că eşti vreun spion latgan. Latganii au grijă de oamenii lor, te-ar fi strecurat în mijlocul unui grup în care să treci neobservat şi în care să fii protejat. Aşa că presupun că eşti un dezertor. Adică un om fără ţară, fără neam şi fără zei. Iar noi vrem să-ţi oferim ocazia să-ţi găseşti o patrie sau, dacă doreşti, să faci rost de nişte argumente cu ajutorul cărora să reuşeşti să fii primit înapoi în rândul latganilor. Asta depinde numai de tine şi de ceea ce îţi doreşti. Deci, pentru început, ce-ar fi să răspunzi încrederii pe care ţi-o arăt cu o încredere pe măsură şi să ne povesteşti cine eşti cu adevărat?

Tribunul Faber gândea în mare viteză, aşa cum făcea întotdeauna în momentele de pericol. Nu putea să recunoască cine era, nici nu putea să ignore spusele lui Zabadela, pentru că pamborul dăduse dovadă de un simţ deosebit al observaţiei. Aşa că decise să spună doar atât cât se putea, fără să-şi pună misiunea în pericol:

– Mărite Zabadela, ai mare dreptate. Sunt latgan de felul meu şi mă numesc Decimus Terentius Asinus. Am fost soldat în legiunea Maragita, iar acum doi ani m-am certat cu centurionul meu pentru o târfă ordinară, recunosc. Ne-am bătut şi l-am rănit destul de grav. Bineînţeles că pentru o asemenea ispravă am fost condamnat la moarte. Însă am reuşit să evadez şi să fug peste graniţă. M-am

înrolat în armata lui Zerophirus, iar după înfrângerea acestei oştiri de către trupele irochepete, am rătăcit de colo colo, încercând să-mi găsesc un rost. Nu are sens să vă plictisesc cu povestea jalnicelor mele aventuri. Important e că mi-am pierdut toţi banii, am fost jefuit şi părăsit în deşert, să ajung hrană vulturilor pustiei. Spre norocul sau ghinionul meu am fost găsit de bandiţii aceia, care voiau să mă omoare doar de dragul de a mă omorî, pentru că nu aveau ce pradă să ia de la mine...

– Bine, prietene Asinus, râse conducătorul pambor. Sunt convins că ne vei povesti în curând mai multe, după ce te vei convinge că avem intenţii bune. Însă, până una, alta, leapădă zdrenţele alea de pe tine, că puţi înfiorător! Qorime, caută-i nişte haine mai potrivite noului nostru prieten! Iar tu, Pakin, vezi ce poţi să faci cu picioarele lui!

Tribunul Faber să grăbi să dezbrace veşmântul murdar, iar Qorime, un bărbat între două vârste, cu figură tristă, îi aduse nişte haine luate de la bandiţii morţi. Nu erau nici foarte elegante, nici foarte curate, dar arătau (şi miroseau) mult mai bine decât cele pe care le purtase până atunci.

Pakin era un individ cu barbă lungă, albă, dar cu ochi foarte tineri şi plini de viaţă. Îi făcu semn latganului să se aşeze pe o piatră, apoi, cu degete pricepute şi blânde, îi desfăcu bandajele improvizate.

– Tare ciudată treabă! exclamă el. Rănile astea par să se vindece singure, cu o viteză pe care n-am mai întâlnit-o! Cred că n-am mare lucru de făcut, decât să dau o mână de ajutor lecuirii acesteia atât de miraculoase.

Şi vraciul – sau ce va fi fost – îi spălă tăieturile de pe tălpi cu un lichid albicios, apoi le unse cu o alifie verzuie. După care înfăşură picioarele tribunului cu nişte feşe improvizate, rupte din veşmintele bandiţilor morţi.

– Deocamdată, asta-i tot ce pot să fac! exclamă el. O să examinez din nou rănile, după ce o să ajungem în tabără, pentru că acolo am alifii mai bune şi feşe mai curate.

Tribunul se simţea mult mai bine, doctoriile vraciului îi potoliseră durerea, aşa că acceptă cu bucurie calul oferit de Zabadela şi călări

alături de acesta către tabăra noilor săi prieteni, dornic să afle în ce belea nimerise de data asta. De cum urcase în şa, Pakin îi dăduse să soarbă dintr-o ploscă în care era apă călâie, în care turnase câteva picături dintr-un lichid violet (pe care îl ţinea într-un flacon cioplit în piatră verzuie). Băutura îi înlăturase senzaţia arzătoare de sete şi-i muiase buzele şi cerul gurii, transformându-le, ca prin minune, în bucăţi de carne capabile de senzaţii. Apoi vraciul îi întinsese o bucată de lipie şi o mână de curmale, îndemnându-l să le mănânce.

– Deocamdată, după cât ai suferit de sete, nu-i bine să pui în gură pastramă sau brânză uscată, că sarea din ele o să-ţi jupoaie cerul gurii. Mănâncă nişte pâine şi câteva curmale, iar după ce o să ajungem acasă, o să te ospătăm aşa cum se cuvine.

Tribunul Faber îl ascultase, dornic să-şi revină cât mai iute în puteri. Ronţăise lipia, ce începuse să se usuce, însă asta nu însemna că era mai puţin gustoasă, şi scuipase sâmburii curmalelor în nisip. Nu ştia ce conţineau picăturile acelea violet (foarte aromate şi plăcute la gust, de altfel...) că-l cuprinse de îndată o semnolenţă năucitoare şi adormi în şa. Poate că picăturile vraciului nu aveau nicio vină şi somnul era doar efectul oboselii indescriptibile ce-l copleşise după atâtea zile de alergat fără încetare prin deşert...

Oricum, adormi, dar rămase în şa ca prin minune, într-o oarecare măsură datorită calului, ce avea un pas liniştit şi egal, dar şi datorită lui Pakin, care avea grijă să-l sprijine de fiecare dată când avea nevoie.

Grupul de călăreţi merse fără grabă, dar şi fără să piardă vremea, de-a lungul unor cărări invizibile pentru străini. Tribunul Faber se trezea din când în când şi descoperea că se înserase sau că era miez de noapte, sau că răsăriseră zorii, sau că soarele ardea cu ură şi înverşunare... De fiecare dată, vraciul de lângă el îi dădea să mănânce (de obicei, pâine şi curmale, sau smochine) şi să bea apa călâie pe care o avea în ploscă.

Apoi, după un timp, tribunul nu mai simţi nevoia să doarmă. Probabil că organismul său agonisise cantitatea de odihnă de care avea nevoie. Ca urmare, Faber rămase drept în şa, privind curios în jur.

Erau în miezul zilei, soarele îi bătea drept în creştet, iar convoiul lor (mulţi cai, câteva cămile şi vreo trei catâri, încărcaţi cu provizii) înainta pe un câmp neted şi pustiu, ce părea că se întinde către toate marginile zării.

La un moment dat, călăreţul ce mergea înaintea tuturor, ca un soi de cercetaş, scoase un şuierat, iar cavalerii traseră de dârlogi şi opriră animalele. Cercetaşul le făcu semn să aştepte, dispăru după nişte stânci, dar reapăru peste câteva minute, făcând semn că totul era în regulă. Convoiul se puse din nou în mişcare şi pătrunse într-o vale îngustă, ce se întindea dincolo de stâncile în spatele cărora pătrunsese omul din fruntea sa.

Tribunul Faber descoperi, surprins, că valea aceea se transformă curând într-un canion atât de strâmt, încât caii erau siliţi să meargă unul în spatele altuia. Apoi trecătoarea deveni întunecoasă – lumina soarelui nu mai pătrundea până jos – şi, în cele din urmă, partea de deasupra fu acoperită de o placă groasă din piatră, iar valea se transformă într-un tunel. La capătul acestuia se afla o poartă grea, din zăbrele din metal groase, împletite. În spatele ei stăteau gărzi înarmate cu lănci lungi şi cu arcuri. Santinelele îi cercetară pe nou-veniţi la lumina unor facle şi, după ce se asigurară că totul era în regulă, îi lăsară să treacă. Aceştia merseră un timp prin bezna tunelului, apoi în faţa lor apăru o geană de lumină, care deveni tot mai puternică... până când se pomeniră într-o piaţă întinsă, mărginită de clădiri de tot felul (unele mari şi impresionante, temple şi palate, altele obişnuite, adică magazii, prăvălii şi locuinţe). Clădirile acelea aveau ceva comun: fuseseră săpate în stâncile ce înconjurau piaţa. De fapt, piaţa în sine era o groapă imensă săpată (de oameni sau de vremuri) în piatra deşertului. Iar cei care folosiseră adâncitura aceea drept locuinţă şi ascunzătoare îşi ciopliseră casele în piatra din jur. În centrul pieţei se găsea un bazin dreptunghiular, plin cu apă limpede. Probabil că bazinul acela era alimentat de izvoare subterane, pentru că apa mirosea a prospeţime şi sănătate. În jurul lui existau o serie de albii cioplite în piatră, care erau folosite pentru adăpatul animalelor, spălatul rufelor şi diferite alte activităţi, astfel încât apa din bazinul central rămânea întotdeauna curată şi sănătoasă.

Odată ajunşi în piaţă, călăreţii descălecară şi-şi predară animalele

unor tineri – probabil grăjdarii tribului –, care le îngrijiră, le şterseră de năduşeală, le adăpară, le duseră în grajdurile săpate undeva, în nişte străduţe laterale, şi le hrăniră. Între timp, cei abia întorşi fură ajutaţi de localnici să se spele şi să-şi schimbe hainele murdare de praf şi de transpiraţie.

Abia după aceea, tribunul Faber fu invitat de gazda sa, Zabadela, conducătorul pamborilor, să-l urmeze în locuinţa sa, să mănânce şi să se odihnească. Îmbrăcat în straie curate, galbene, cu o legătură roşie de cap şi cu papuci stacojii, tribunul Faber nu se deosebea prea mult de cei din jur. Cei doi erau însoţiţi de vraciul Pakin şi de încă trei, patru pambori. Sala în care pătrunseră era răcoroasă şi destul de întunecoasă, pentru că lumina pătrundea doar prin spaţiul lăsat pentru intrare. În centrul ei se afla o masă joasă, largă, înconjurată de divane scunde şi perne înalte. Oaspeţii îşi găsiră locuri în care să stea comod, iar până să înceapă să fie aduse bucatele, Pakin profită de ocazie ca să facă o ultimă verificare a rănilor de la picioarele tribunului.

– Ciudat! exclamă el. Se pare că efectul alifiilor mele a fost mai puternic ca niciodată, pentru că rănile sunt vindecate complet!

Pentru orice eventualitate, vraciul unse tălpile tribunului cu o alifie albă, ce mirosea a ceară de albine şi a flori de zambilă, fără a le mai înfăşura în feşe, sfătuindu-l doar să ţină picioarele ridicate până se zvântă.

Între timp, câteva fete zvelte, înveşmântate în rochii galbene, lungi şi largi şi cu capetele înfăşurate în marame roşii, începuseră să umple masa cu farfurii şi tacâmuri.

Primele feluri erau alcătuite din nişte legume coapte sau fierte, frecate cu untdelemn sau pastă uleioasă, condimentate uşor cu ceapă proaspătă, usturoi sau ierburi aromate. Plantele acelea – necunoscute în lumea latganilor – erau deosebit de gustoase (sau modul în care fuseseră gătite le făcea astfel), iar tribunul Faber se înfruptă cu plăcere. Abia acum începea să simtă cu adevărat cât de foame îi era.

Apoi fetele aduseră nişte platouri mari, din faianţă, pline cu tot felul de tocane, amestecuri îmbietoare de cărnuri fierte îndelung, până

când se frăgeziseră îndeajuns, aşezate pe un pat de legume gustoase şi aspectuoase.

După ce comesenii se îndopară cu cărnuri bine aromate, fu adus un miel la proţap, pe care mesenii îl onorară după cum se cuvenea. Spre mirarea lui Faber, la masă se bău moderat, un vin acrişor şi aromat, ce se potrivea de minune cu cărnurile grase de vită sau oaie.

Apoi, când toată lumea se îndopase şi începuse să picotească (spre deosebire de ospeţele latganilor, la care lumea pălăvrăgea de zor, pamborii vorbeau puţin în timpul mesei, mâncatul fiind considerat un lucru care merită să i se acorde toată atenţia), fetele aduseră câteva tăvi cu plăcinte dulci, cu miere, nuci şi curmale, sau creme cu lapte şi brânză proaspătă, bine însiropate cu sucuri dulci de plante sau cu zeamă de curmale.

După un timp, nimeni nu mai era în stare să guste măcar o îmbucătură, iar Zabadela oftă plin de regret şi decise să pună capăt ospăţului.

– Prietene Asinus, avem multe de discutat, vreau să-ţi explic anumite lucruri şi să îţi las libertatea de a alege dacă vrei să lupţi alături de noi sau să-ţi urmezi un drum propriu. Însă pentru asta trebuie să fii cu mintea limpede şi bine odihnit. Aşa că acum vei fi condus în camera ce ţi-a fost rezervată, ca să dormi pe săturate. Iar apoi, vom discuta, ne vom sfătui şi vom decide împreună.

Cu acestea, conducătorul pamborilor se ridică, iar ceilalţi îl imitară îndată. Faber fu condus într-un iatac plin de-un semiîntuneric răcoros şi liniştitor, unde îl aştepta un culcuş moale, alcătuit dintr-un cearşaf curat, întins peste un maldăr de ierburi aromate. Se întinse şi adormi, înainte să-şi dea seama că-şi aşezase capul pe pernă.

Se trezi, după un timp, şi-şi dădu seama că somnul îi fusese îndelungat şi netulburat, pentru că afară începuse să se însereze. Se ridică din culcuş şi ieşi din încăpere. Descoperi că Zabadela era în piaţă, înconjurat de sfetnicii săi, cu care discuta diferite treburi. Văzându-l pe latgan, le făcu semn celorlalţi să amâne discuţiile pentru mai târziu.

– Prietene Asinus, vreau să-ţi povestesc câte ceva despre tribul meu.

– Şi, sper, şi despre nemuritorul care trebuie ucis, îşi manifestă curiozitatea tribunul Faber.

– Cele două poveşti sunt strâns legate între ele, râse Zabadela. Hai, vino, să stăm undeva, mai retraşi, ca să nu ne întrerupă nimeni povestea.

Şi, spunând acestea, conducătorul pambor îl conduse într-un umbrar izolat, aşezat într-un coridor săpat între două clădiri monumentale. Acolo erau perne comode şi o măsuţă cu dulciuri de toate felurile, precum şi vase pline de infuzii din plante aromate. După ce se aşezară şi-şi clătiră un pic gurile cu lichidele îndulcite şi, după ce gustară din prăjituri, mai mult ca să poată lăuda priceperea bucătarilor, Zabadela îşi drese glasul şi începu:

– Povestea mea începe cu multe mii de ani în urmă, cam pe vremea când în Ţara Hatti începuse construcţia primelor piramide. Într-un mod ciudat, în acelaşi timp se iviseră independent şi fără o explicaţie plauzibilă – doar poate că aşa fusese voia zeilor – şi alte civilizaţii. Poate nu toate aveau puterea economică şi statală a hattienilor, dar reprezentau un mare pas înainte faţă de lumea haotică şi sălbatică de dinainte. Oamenii descoperiseră legile, ordinea şi solidaritatea, descoperiseră bincuvântările civilizaţiei şi, mai încet sau mai repede, după cum îi ţineau puterile şi înţelepciunea, se străduiau să le fie bine. Sigur, oftă pamborul, bogăţia şi puterea atrag lăcomia şi dorinţa de a-i asupri pe cei mai slabi... şi astfel, înţelepciunea învăţaţilor şi regilor s-a materializat şi în cunoştinţe oculte, care să permită folosirea puterilor lumii subterane pentru a-i subjuga pe vecini... Şi astfel, s-au ridicat imperii ce s-au luptat între ele, până când toate s-au prăbuşit, iar în urma lor n-au rămas decât legende aproape de neînţeles despre state incredibile. Cu excepţia Ţării Hatti, care a reuşit să supravieţuiască în jurul piramidelor construite în perioada sa de glorie, celelalte imperii au fost acoperite de pulberea uitării... Noi, pamborii, am fost la începuturi una dintre civilizaţiile întemeietoare. Am conceput sisteme de legi care stau la baza tuturor sistemelor din lumea modernă. Am creat epopei şi tratate, am avut înţelepţi şi filozofi – adică, în ciuda faptului că astăzi suntem doar un trib minuscul din pustiu, care trăieşte retras, încercând să-şi păstreze fiinţa –, am avut rostul nostru în existenţa lumii. Însă atunci când înţelepciunea şi moderaţia au fost înlocuite

de violenţă şi de împilare, noi ne-am retras în ascunzătorile construite în adâncul pustiului, dornici să supravieţuim şi să aşteptăm vremuri mai bune. Şi, după cum au evoluat lucrurile, credem că am făcut bine. Existăm ca popor după atâtea mii de ani, deşi nu mai avem rolul fruntaş avut cândva...

Conducătorul pambor oftă şi tăcu, îngândurat, iar tribunul Faber nu găsi niciun cuvânt care să i se pară potrivit acelui moment. Aşa că tăcu şi el.

După o tăcere îndelungată ce devenise, cumva, stânjenitoare, Zabadela îşi drese glasul şi continuă:

– În decursul timpului, poporul meu s-a obişnuit cu ideea că-i un popor mărunt, care şi-a avut rolul lui în mersul lumii şi şi-a îndeplinit acel rol în mod onorabil, adică nu are de ce să se ruşineze cu faptele sale. Însă, într-un mod foarte bizar, în decursul vremurilor a apărut un soi de teorie care susţine că lumea este ameninţată de un pericol îngrozitor şi că singurii care o pot salva suntem noi. Ceea ce este mai interesant... este... cum să-ţi explic, prietene Asinus... este că noi vom salva omenirea, însă nimeni sau aproape nimeni nu va cunoaşte acest lucru şi nu ne vor fi recunoscute meritele, nu ni se va mulţumi şi nu vom fi răsplătiţi în vreun fel.

– Adică veţi avea satisfacţia că aţi făcut o faptă bună şi dezinteresată, concluzionă latganul.

– Exact, dragă prietene, oftă Zabadela. Totuşi, înainte să-ţi explic ce vreau de la tine, să-ţi povestesc despre legenda care ne bântuie de atâtea mii de ani. În vremurile acelea îndepărtate, când deşertul din jurul nostru era plin de viaţă, fiind străbătut de fluvii bogate, pe care timpul le-a secat, şi populat de neamuri întreprinzătoare şi iubitoare de pace, au apărut o serie de state ce s-au întins către zări, devenind imperii bogate, puternice şi dornice să-şi impună stăpânirea asupra vecinilor. Unul dintre aceste imperii a fost Regatul Takumeh, care-şi ridicase o capitală mândră într-un loc numit Zaaroba, pe valea cea bogată a fluviului Zaarob. Regatul Takumeh a fost un stat puternic, cu meşteşugari şi negustori iscusiţi, iar produsele sale se vindeau în toate ţările din jur. Locuitorii lui erau respectaţi şi admiraţi. Însă atunci când pe tron a urcat regele Inutomeh, vecinii au început să se teamă. Pentru că Inutomeh nu era doar un rege înţelept, bogat şi cu

o armată puternică. El era şi un vrăjitor extrem de priceput. Era cel mai puternic dintre vrăjitorii din acea lume şi, după cum se spunea, descoperise modul în care se putea întoarce din lumea morţilor, mult mai puternic decât fusese în timpul vieţii. În acest fel, urma să devină stăpânul întregii omeniri. Puterea sa ar fi fost egală celei a zeilor, pentru că, întorcându-se din moarte, ar fi devenit nemuritor şi nu l-ar fi putut ucide nimeni. Şi, înzestrat cu asemenea puteri, ar fi adus asupra întregii lumi nenorociri incomensurabile şi indescriptibile.

Pamborul se opri, îşi clăti gura cu o infuzie parfumată, înghiţi câteva prăjituri mustind de miere, oftă satisfăcut, apoi îşi continuă povestea:

– Legenda a circulat în rândurile noastre mii de ani, aproape neschimbată. Sincer vorbind, credeam cu toţii că-i doar o poveste din bătrâni, care trebuie tratată cu un dram de respect, ca toate lucrurile din vechime, dar fără să-i acordăm o atenţie deosebită. Însă în ultima vreme s-au auzit nişte zvonuri atât de ciudate, încât am considerat că trebuie să le verificăm. Trebuie să-ţi spun că, printre altele, supravegheam cu multă grijă activitatea barobarilor. În primul rând pentru că e un trib prădalnic, alcătuit din jefuitori mişei, cu care nu s-ar însoţi oamenii onorabili. Adică e bine să ştii ce au de gând şi încotro se îndreaptă, ca să poţi să iei măsuri de apărare. Dar, în afară de aceasta, sunt cuprinşi şi ei în sistemul de legende şi datini care împânzesc pustiul ăsta puţin locuit, că ajungi să crezi că în deşert sunt mai multe tradiţii şi obiceiuri bizare decât oameni vii. Şi, n-o să-ţi vină să crezi, barobarii se consideră păstrătorii tainelor care îl vor ajuta pe Inutomeh să devină stăpânitorul nemuritor al lumii. Însă niciunul dintre triburile ce se trag din vremurile îndepărtate nu a acordat o importanţă prea mare aiurelilor cu care barobarii îşi susţineau pretenţiile la un rol de seamă în viitorul omenirii. Dar, cu toate astea, cercetaşii noştri au descoperit cu uimire că războinicii barobari s-au strâns într-o armată puternică şi incredibil de bine organizată, lăsând împreună cu femeile, bătrânii şi copiii doar un număr redus de luptători. Undeva, în străfundurile pustiului, s-a întâmplat ceva teribil, pentru că războinicii barobari au pierit cu toţii, iar familiile lor s-au retras în fortăreţele lor ascunse, pregătindu-se să se apere de un duşman necunoscut sau să aştepte vremuri mai bune, când tinerii din trib

vor deveni războinici de temut. Am încercat să aflăm ce s-a întâmplat şi, în primul rând, dacă ce se întâmplase ne privea în vreun fel sau era doar o problemă a barobarilor. Am pus cap la cap informaţii disparate, adunate din diferite surse, care de obicei nu aveau niciun fel de legătură între ele, deci nu se puteau influenţa reciproc... şi concluzia a fost că trebuie să acţionăm fără întârziere. Am descoperit că un sclav mut – numit Tarabilus – căpătase glas din senin şi că, lucru demn de mirare, credea că fusese, pentru un timp, întruparea regelui Inutomeh! Nu ştim din ce motive regele părăsise acel trup, dar sclavul încerca să găsească mormântul lui Inutomeh, deoarece, se pare, sufletul regelui-vrăjitor putea să pătrundă în trupul sclavului dacă acest Tarabilus ar fi atins vreun os al scheletului regesc sau un obiect ce fusese înmormântat alături de acesta şi se impregnase de esenţa sa sufletească. Însă sclavul, care fusese nebun atunci când trupul lui fusese preluat de Inutomeh, nu-şi aducea aminte unde se găsea mormântul acela... Atunci, într-un mod bizar, am aflat că un individ oarecare, un hoinar al deşertului, curier şi caftangiu, un oarecare Taravik, oferise la vânzare, prin intermediul unui bancher onorabil şi cunoscut, un inel străvechi (pe care cunoscătorii l-au identificat ca provenind din vremea regelui-vrăjitor). Deci existau mari şanse ca adevăratul descoperitor al rămăşiţelor lui Inutomeh să fie acest Taravik. Şi, ca să păstrăm secretul mormântului – măcar cât timp aveam nevoie să-l distrugem şi să facem imposibilă revenirea la viaţă a lui Inutomeh –, am decis să-l ucidem pe Taravik, înainte să apuce să destăinuie taina sa altcuiva. L-am urmărit în străinătăţuri, iar oamenii noştri cei mai buni s-au străduit să-l omoare. Au dat greş ca prin minune şi am înţeles că individul e protejat de puteri înalte. Asta nu înseamnă că nu ne vom strădui în continuare...

Zabadela tăcu din nou, muşcă dintr-o prăjitură scăldată în miere, sorbi din infuzia de mentă, oftă şi-şi continuă istorisirea.

– Deci ştim, în acest moment, că regele-vrăjitor a încercat să se întoarcă din morţi şi că a reuşit. Nu cunoaştem ce motiv l-a împiedicat să obţină puterea deplină. Ştim însă că, pentru moment, întoarcerea sa va fi destul de dificilă, pentru că nu se va bucura de sprijinul competent al barobarilor. De va reveni la viaţă, va trebui să explice unui grup de adepţi ce ritualuri trebuie să săvârşească, pentru a obţine puterea pe care şi-o doreşte. Asta înseamnă că, după

ce a reînviat, va fi vulnerabil ca orice om obişnuit şi va putea fi ucis. Însă uciderea sa trebuie să se petreacă iute, înainte să apuce să se transforme într-un monstru periculos.

– Păi, spuse tribunul Faber, deschizând în cele din urmă gura, lucrul ăsta nu mi se pare prea greu, din moment ce regele se va întrupa într-un trup obişnuit, poate chiar în cel al sclavului nebun, în care a mai locuit. Adică vrăjitorul va fi singur, fără niciun ajutor, fără nimeni care să-l păzească şi să-i fie alături...

– Ah, ce bine ar fi să fie aşa, zâmbi cu tristeţe conducătorul pamborilor. Dar, după cum ţi-am povestit, deşertul e înţesat cu legende, care au supravieţuit mii de ani în mijlocul nisipului şi al pietrelor... N-am apucat să-ţi povestesc nimic despre tiritei...

– Ăştia cine mai sunt?

– Tiriteii? Nişte neica nimeni! Nişte amărâţi, care trăiesc făcând negoţ mărunt, păzind caravane şi crescând capre! Idioţii ăştia au legenda lor, care, n-o să-ţi vină să crezi, e legată de reînvierea lui Inutomeh! Numai că, din punctul lor de vedere, regele-vrăjitor e un erou, care o să-i ajute să urce printre neamurile de soi ale lumii! Vezi tu, prietene Asinus, barobarii, oricât de bandiţi sunt ei acum, au o anumită măreţie, au fost neam de conducători şi e normal să dorească să fie din nou alături de stăpânul lor. Însă tiriteii sunt neamuri de slugi, fără niciun soi de merit, care vor să profite de o conjunctură favorabilă...

Pamborul tăcu brusc, ca şi cum i-ar fi trecut prin minte o idee şocantă, la care trebuia să mediteze un timp. Se gândi, apoi spuse, oarecum uimit de ceea ce gândise:

– Ce chestie ciudată! N-am crezut niciodată că lucrurile curg într-o direcţie care arată că tiriteii au şi ei dreptatea lor! Căci acum, încercând să-mi fac ordine în gânduri, mi-am dat seama că nemernicii ăia mărunţi au acţionat, pe furiş şi fără să-i bage cineva de seamă, conform intereselor lor ascunse! Am ştiut anumite lucruri, dar nu le-am acordat atenţia cuvenită şi așa am pus în pericol moştenirea neamului nostru. Fiindcă spionii noştri din Terimeea – Terimeea e peticul răpciugos de pământ în care trăieşte nefericitul numit Taravik – ne-au anunţat că un grup de tiritei se tot învârte în

jurul porţilor oraşului, ca şi cum ar aştepta informaţii din partea vreunui locuitor al urbei! Este posibil – da, este posibil, nu spun că-i obligatoriu să fie aşa, dar e posibil – ca ticăloşii ăia minusculi să fi încheiat vreo înţelegere cu acel Taravik, în vederea identificării mormântului regelui Inutomeh. Nu mă aştept ca un curier fără multă educaţie să fi priceput ceva din misterele lumii, nici să fi aflat secrete ale ţinutului de dincolo, aşa că sărmanul curier poate să fi fost atras pe calea pierzaniei fără să-şi dea seama în ce s-a implicat. Oricum, e clar că trebuie să intervenim de urgenţă şi să trimitem un grup bine înarmat care să-i surprindă pe tiritei şi să-i ucidă, înainte să-l readucă la viaţă pe regele-vrăjitor.

– Bine, spuse tribunul Faber, se pare că ajungem, în sfârşit, la rolul pe care urmează să-l joc eu în toată această poveste.

– Exact, prietene Asinus. Rolul tău care, aparent, nu e foarte important, este mult mai subtil decât crezi. Nu-i vorba doar de faptul că eşti un luptător priceput, care ne vei ajuta în bătălia cu tiriteii (şi cu cine ştie cine se va găsi să le dea o mână de ajutor). Nu, importanţa ta este legată de faptul că aparţii unui anume neam, iar noi avem nevoie de reprezentanţi ai unor popoare care au motive să lupte alături de noi ca să se salveze de ameninţarea regelui-vrăjitor. Trebuie să-ţi arăt ceva, care să te convingă că-ţi spun adevărul.

Şi conducătorul pambor se ridică, porni pe un coridor săpat în stâncă şi-i făcu semn latganului să-l urmeze. După vreo douăzeci de paşi, pătrunseră într-o sală imensă, cu pereţii acoperiţi de sculpturi. În ea lucrau mai mulţi meşteri, care scoteau la iveală, cu multă grijă, basoreliefuri şi plăci cu inscripţii, ce fuseseră acoperite de praf ce se pietrificase în decursul timpului.

– Acesta este altarul zeului cu multe nume, îi explică în şoaptă Zabadela. A fost ridicat la începuturile istoriei noastre, apoi vremurile grele şi aspre ce s-au abătut asupra noastră au făcut ca templul să fie ascuns sub pietre. Apoi poporul nostru a uitat de această fortăreaţă şi de templul din ea... până când le-am redescoperit pe amândouă cu câteva zeci de ani în urmă. Iar inscripţia la care lucrează meşterii noştri ne-a reamintit de obligaţiile pe care le avem faţă de zei şi faţă de oameni. O să încerc să-ţi traduc fragmentul care a fost scos deja la iveală. După cum vezi, inscripţia e autentică şi foarte, foarte veche, deci putem avea încredere măcar în

faptul că provine din alte vremuri, adică nu-i o născocire modernă.

Meşterii îşi încetară activitatea, lăsându-l pe conducătorul lor să-i arate inscripţia străinului care-l însoţea. Zabadela începu să citească destul de cursiv, semn că parcursese textul de multe ori şi că îl cunoştea destul de bine. În principiu, inscripţia spunea lucruri care-i erau, de acum, cunoscute tribunului Faber. Anunţa reînvierea lui Inutomeh şi înşira o listă de popoare ce aveau să piară, în urma vrăjilor regelui reînviat din morţi. Printre popoarele acelea erau multe străvechi, precum hattienii sau boromeii, dar şi unele apărute mai de curând în lume, precum latganii.

– De unele neamuri nu am auzit, mărturisi Zabadela. De exemplu, nu ştim cine sunt gotolanii...

– Gotolanii sunt un trib barbar, alcătuit din oameni înalţi, cu părul bălai, care au apărut aşa, din senin, în partea de nord a imperiului latgan, îi explică tribunul Faber. Sunt un trib nou, alcătuit doar de vreo douăzeci–treizeci de ani, aşa că nu-mi explic cum de ştia de existenţa lor autorul inscripţiei...

– Păi, nici latganii nu apăruseră în lume atunci, căci inscripţia asta are vreo două mii de ani, iar Civis-ul a fost întemeiat acum şapte sute de ani, spuse gânditor Zabadela. Adică textul ăsta, ascuns în piatră, dezvăluie o taină ce merită luată în serios. Oricum, în partea finală a textului – cea la care lucrează încă meşterii noştri – se spune că putem lupta cu mai mult succes împotriva lui Inutomeh, dacă vom avea alături de noi reprezentanţi din cât mai multe popoare a căror existenţă e ameninţată de regele-vrăjitor...

În clipa aceea, semiîntunericul din grotă se lumină subit și tribunul Faber auzi un glas cunoscut:

– Dacă ţi-aş fi spus toate astea direct, m-ai fi crezut? Nu, sunt convins că nu m-ai fi crezut şi că mi-ai fi cerut tot felul de dovezi. Acum n-ai decât să faci ce crezi că-i mai bine, pentru tine şi pentru patria ta.

Tribunul Faber oftă şi-i spuse pamborului, care, bineînţeles, nu auzise nimic din scurta conversaţie cu zeul a latganului:

– Am priceput şi accept să lupt alături de voi. Spuneţi-mi doar cu ce vă pot ajuta...

5

– Bine că am scăpat de grijile pe ziua de azi, oftă Taravik. O să ne ducem acasă şi o să ne odihnim, pentru că mâine pornim la drum şi nu se ştie când şi cum vom ajunge din nou înapoi... Dar, bunul meu prieten, de ce eşti atât de gânditor? Că nu ţi s-a întâmplat nimic mai rău sau mai penibil decât de obicei. Trebuie să recunoşti şi tu că în privinţa situaţiilor penibile în care reuşeşti să ajungi baţi orice record, eşti campionul caraghioslâcului! Cine altul ar fi reuşit să se cace pe el, speriat de un pisoiaş mai mic decât pumnul meu? se hlizi Taravik, încercând să ajungă cu gura până la cele două urechi.

Kostik se uită urât la el şi încercă să se plaseze într-o poziţie care să-i permită să-i tragă lui Taravik o lovitură zdravănă de copită, însă acesta avea un simţ al supravieţuirii ieşit din comun şi reuşi, fără să facă vreun efort deosebit, să evite poziţia periculoasă, fără măcar să-şi dea seama că trecuse printr-un moment de cumpănă. Ca urmare, Kostik decise să-l ţină de vorbă şi să pândească în continuare momentul potrivit în care să se răzbune.

– Nu ştiu dacă ai remarcat, începu el cu un ton filozofic, care-l făcu pe Taravik să-şi dea seama că urmează o expunere îndelungată, despre un subiect mai mult decât interesant, dar civilizaţia omenească are un adevărat cult al fecalelor...

Nici nu era nevoie de mai mult ca să-l facă pe Taravik să uite de toate cele din jur şi să-şi dedice toată atenţia spuselor pegasului.

– Păi, n-am remarcat, mormăi el, dar asta poate să se întâmple din cauză că în ultimul timp am colindat prin locuri puţin populate, în care am avut de-a face cu puţini oameni, deci nu prea am simţit miros de fecale. Aşa că nu m-ar deranja dacă mi-ai explica în ce fel se manifestă acest cult al fecalelor, pentru că eu, un biet curier tâmpit şi fără prea multă educaţie, nu-mi aduc aminte de niciun templu dedicat dejecţiilor, fie ele omeneşti sau ale altor făpturi.

– Dacă tu nu-ţi aminteşti, nu înseamnă că nu există, se răţoi pegasul, care ajunsese într-un impas.

Din cauza faptului că era pegas, deci beneficia de o memorie cu o capacitate mult mai extinsă decât cea a oamenilor, Kostik nu avea imaginaţie şi nu-şi putea închipui lucruri pe care nu le aflase de undeva. Putea să înşire zi şi noapte lucruri auzite sau despre care citise, dar nu era în stare să-şi închipuie o poveste nouă. Şi, de data asta, se lansase pe un teren periculos: ca să-i distragă atenţia lui Taravik, mormăise ceva despre un subiect inventat ad hoc, iar acum nu ştia cum să continue povestea, ca să-l facă pe curier să fie atent la vorbele, şi nu la copitele sale!

– Sunt convins că există şi abia aştept să-mi explici depre ce-i vorba, îl linişti Taravik. Nu te grăbi. Eu am răbdare. Şi nu trebuie să te apuce năbădăile, că-ţi tremură piciorul drept, de parcă te-ai pregăti să-mi tragi o copită... Vezi să nu te lovească damblaua...

De data asta, pe Kostik chiar îl apucară năbădăile, mai ales că Botik ieşi din sânul lui Taravik şi începu să se strâmbe la el, ca şi cum i-ar fi spus:

– Poate că-i prosteşti tu pe alţii, dar cu mine n-ai nicio şansă, marţafoiule!

Furios, Kostik se uită în jur şi descoperi că ajunseseră pe străduţa pe care locuiau. Iar ceea ce văzu îl făcu să uite şi de copita pe care voia să i-o tragă lui Taravik, şi de cultul fecalelor. Pentru că strada era plină de o mulţime tăcută, strânsă în faţa porţii gospodăriei Marieţei.

O mulţime ce părea că aşteaptă ceva.

Aşa că pegasul şopti, destul de mirat, sau poate chiar speriat:

– Dragă Taravik, am un sentiment ciudat... de parcă s-ar fi întâmplat ceva rău sau urmează să se întâmple ceva rău...

Curierul nu păruse, până atunci, să se aştepte la ceva îngrijorător, dar îngrijorarea sinceră din glasul pegasului îl făcu să privească bănuitor mulţimea. O văzu pe Marieţa stând în faţa porţii, însoţită de fetiţe şi de calfele ei (ca şi cum ar fi vrut să opreacă o năvală o curioşilor în propria-i curte) şi se mai linişti un pic. Îi rânji soaţei sale cu gura până dincolo de urechi, dar râsul îi trecu de îndată când văzu că Marieţei nu-i ardea de zâmbit. Mai mult, femeia se grăbi să-i iasă iute în cale şi, aflată la o oarecare distanţă de mulţime, îi şopti printre dinţi soţului ei iubit:

– Taravik, dragule, arată-le comoara şi după aia cară-te cu ea unde vrei, dar să n-o aduci în casa noastră, că trebuie să ne gândim la viitorul copiilor noştri, care s-ar putea să nu mai aibă niciun viitor dacă o să continui să te ţii de tâmpenii!

– Femeie, potoleşte-te un pic şi explică-mi despre ce-i vorba, că nu î eleg nimic!

– Că nu înţelege el, nu-i de mirare, se vârî în vorbă şi Kostik, dar nici eu, cât sunt de deştept, n-am reuşit să pricep care-i motivul îngrijorării tale, dragă jupânească!

– Se vede că v-a bătut soarele în cap, bezmeticilor! Hai să vă explic, că gânditul şi înţelesul sunt treburi tare grele în ziua de azi! Tot oraşul ştie că zeul cel negru i-a dăruit lui Kostik, adică, după drepturile oamenilor şi animalelor inteligente, aşa cum sunt ele stabilite în pravila lui Thoedrakis, i-a dăruit lui Kostik şi stăpânului său asociat, în părţi egale, pentru că unui pegas nu-i este îngăduită averea personală, fiind un animal care nu poate semna documente şi înţelegeri bancare, dar, fiind o fiinţă inteligentă, nu poate fi lipsit în totalitate de gestiunea bunurilor câştigate prin munca şi inteligenţa sa...

– Ce frumos vorbeşti, jupânească, îşi exprimă admiraţia Kostik.

– Şi ce-i de mirare, prostule? Tu ce-ţi închipui, minte de berbec, că

afacerile se fac fără să cunoşti legile? Deci tot oraşul ştie că voi doi aţi căpătat un cadou tare preţios şi a venit să-l vadă.

– Şi ştiu toată povestea? se îngrijoră Kostik.

– Chestia cu băligatul? Păi, asta e atracţia principală! rânji Marieţa. Dar pe mine nu mă îngrijorează faptul că lumea vrea să vadă cadoul preţios. Pe mine mă îngrijorează faptul că printre cei care s-au strâns în faţa porţii mele sunt indivizi pe care nu i-am văzut niciodată şi despre care aş putea să jur că nu-s locuitori ai urbei noastre. Taravik, dragule, te rog din suflet: arată-le comoara şi în văzul tuturor du-te cu ea la Morbik şi roagă-l să depună aurul într-unul din depozitele pe care le are el într-un templu, într-un loc aflat în siguranţă, iar cu prima ocazie să vândă bălegarul de aur şi toate celelalte, că noi suntem oameni modeşti şi nu trebuie să stăm cu sufletul la gură că putem fi jefuiţi şi ucişi de bandiţi, pentru că zeului cel negru îi arde de glume!

Taravik se uită la Kostik, Kostik se uită la Taravik, apoi răspunseră într-un glas:

– Am înţeles, să trăiţi!

După care se apropiară de mulţime, iar Taravik scoase din sacul prins de şaua lui Kostik bucata de pânză în care înfăşuraseră obiectele căpătate de la zeu. Le scoase la iveală şi, ţinându-le în palme, se apropie de mulţime, ca să fie văzute. Bineînţeles că avu grijă să le arate în primul rând fetiţelor şi ajutoarelor Marieţei, apoi se plimbă printre cei strânşi în faţa curţii sale, lăsându-i pe toţi să se holbeze în linişte.

Botik îşi zărise surioarele (care, ca de obicei, stăteau lângă cele două fetiţe, Amira şi Argira) și sărise fără teamă de pe umărul lui Taravik şi se refugiase alături de pisicuţe, apoi se apucase să le miorlăie ceva, ca şi cum le-ar fi dat un raport amănunţit al celor petrecute.

Marieţa stătea cu ochii în patru, gata să sară ca o cloşcă în ajutorul acelui membru al familiei ce s-ar fi aflat în pericol, dar nu fu nevoie de intervenţia ei. Lumea se mulţumea să privească şi, lucru ciudat, să miroasă balega din aur, ca şi cum ar fi dorit să se asigure că nu era bălegar adevărat, ca şi cum n-ar fi crezut că putea exista o

reproducere atât de amănunţită şi de perfectă a unui bălegar. Cât despre mătura şi făraşul de aur, acestea erau admirate şi ele, dar nu la fel de mult ca bălegarul.

Oricum, privitorii încercau să aprecieze cantitatea de aur a darului şi majoritatea considerau că-i vorba de cel puţin două ocale, adică o cantitate foarte mare de metal preţios.

În cele din urmă, Taravik anunţă:

– Dragi prieteni, ne bucurăm că aţi admirat împreună cu noi darul zeului, slăvit fie numele său!

– Slăvit fie numele său! repetară cu toţii, într-un singur glas.

– ...dar locul unor asemenea obiecte este într-un templu, aşa că le vom duce de îndată la bancherul Morbik, cunoscător al locurilor sfinte în care pot fi depozitate asemenea comori. Dacă vă face plăcere, vă invităm să ne însoţiţi până la bancher. Veţi putea admira obiectele pe drum şi, poate, şi în timp ce vor fi depuse în templul pe care-l va alege prietenul nostru Morbik!

Bineînţeles, propunerea fu primită cu urale şi, spre liniştirea Marieţei, lumea se luă după Taravik şi Kostik, părăsind străduţa (ce redeveni liniştită, ca de obicei).

Taravik merse încetişor, ţinând pe palme cârpa în care fuseseră înfăşurate obiectele din aur, iar pe cârpa aceea, curată, de altfel, erau expuse, ca într-o procesiune organizată de un templu, darurile lui Khator. Oamenii stăteau înşiraţi de-a lungul drumului, liniştiţi şi discutând între ei în şoaptă, mulţumindu-se să privească şi, eventual, să miroasă minunăţiile.

Când ajunseră în apropiere de locuinţa bancherului, Taravik descoperi, cu uimire, că Morbik îi aştepta în faţa casei, însoţit de vreo douăzeci de vlăjgani, înarmaţi până-n dinţi şi purtând uniformele de gardieni ai templului lui Pararik. Curierul îşi dădu seama că averea sa avea să fie în siguranţă, pentru că nimeni nu îndrăznise vreodată să jefuiască templul lui Pararik. Nu numai pentru că acest zeu avea o mulţime de paznici răi şi nemiloşi, ci îndeosebi pentru că zeul însuşi era rău, ranchiunos şi răzbunător,

care abătea blesteme crunte asupra celor care îl supărau în vreun fel.

Când ajunse în faţa bancherului, Taravik se opri, iar Morbik începu să cuvânteze cu glas puternic, ca să fie auzit cât mai bine de cei prezenţi.

– Dragi concetăţeni, sunteţi martori ai momentului în care prietenii noştri, Kostik şi Taravik, făpturi inteligente, atât de inteligente încât nu ştii care-i mai inteligent, omul sau pegasul...

– Păi, nu-i nicio îndoială în privinţa asta, rânji cineva dintre cei care asistau, toată lumea ştie că singura care e inteligentă din familie e jupâneasa Marieţa!

Taravik se grăbi să zâmbească, încântat, şi să-l vâre undeva (într-o şoaptă pe care a auzit-o tot cartierul) pe glumeţ, chestie care provocă o îndelungă ilaritate printre cei prezenţi.

– După cum cere obiceiul, vom cântări de faţă cu martori, adică în faţa domniilor voastre, darul ce ni se oferă spre păstrare.

De îndată, din clădire ieşiră patru calfe ale bancherului, care purtau o balanţă foarte fină. Puseră pe un talger obiectele pe care le ţinuse pe palme Taravik, iar pe celălalt talger aşezară cu grijă greutăţi oficiale, cu simbolurile tezaurului municipal.

După ce verificară de mai multe ori, Morbik anunţă rezultatul:

– Greutatea totală a obiectelor este de două ocale şi douăzeci şi patru de dramuri, adică patru dramuri peste două ocale şi jumătate!

În clipa aceea, unii dintre privitori începură să ţopăie de bucurie, iar alţii să înjure de zor, cât mai spurcat cu putinţă. Abia atunci Taravik îşi dădu seama că mulţi dintre cei din jur pariaseră în legătură cu greutatea darului zeiesc şi că unii câştigaseră o grămadă de bani, iar alţii pierduseră.

În clipa următoare, cei din stradă plecară să-şi vadă de treburile lor, ca şi cum singurul eveniment demn de interes avusese deja loc şi nu mai urma nimic ce merita urmărit.

– Dragă Kostik, să-mi spui ce vrei să fac cu banii ce ţi se vor cuveni,

după ce o să vând tot aurul ăsta... Dacă, bineînţeles, ai apucat să te gândeşti la aşa ceva...

Kostik se gândise, pentru că nu stătu pe gânduri şi începu să turuie:

– Banii vor fi împărţiţi în trei părţi egale. O parte vor fi folosiţi pentru a se alcătui o zeste pentru fiicele bunului meu prieten, Taravik, adică pentru fetiţele Amira şi Argira.

– Fetele mele n-au nevoie de zestrea ta, se răţoi Taravik, că avem şi noi destui bani.

– Taci din gură, prostule! îl repezi Kostik. Fii şi tu deştept o dată în viaţă şi aşteaptă să vezi ce zice Marieţa. Şi dacă ea zice că nu-i bine, atunci aşa să fie!

Taravik mârâi ceva de neînţeles, dar o lăsă mai moale, pentru că era mai sigur să nu se certe cu Marieţa.

– Şi cu restul banilor, ce intenţii ai? se interesă Morbik.

– Cu a doua treime vreau să se alcătuiască un fond din care să fie îngrijite pisicile aduse de Taravik şi de mine din Ţara Hatti, adică Botik, Tarene şi Karene, şi urmaşii lor, astfel încât pisicile să fie întotdeauna bine îngrijite în urbea noastră. Ai ceva de zis? se întoarse Kostik către prietenul său.

– Bineînţeles că am, mârâi Taravik, dar am să aştept să mă sfătuiesc şi cu soaţa mea iubită.

– Bine, atunci să îţi spun, jupâne Morbik, ce doresc să faci cu ultima treime. Vreau să alcătuieşti o rezervă pusă bine la păstrare, care să fie folosită peste mulţi, mulţi ani, când un anumit pegas, pe care îl şti, va fi bătrân şi bolnav şi nu va mai reuşi să-şi câştige existenţa la fel de uşor ca în ziua de azi.

– Bravo, jupâne Kostik! exclamă bancherul. Înţelept şi generos, ca întotdeauna! O să dureze câteva zile până o să întocmesc toate actele, dar stai liniştit, o să fie fără cusur şi o să respecte întru totul dorinţele dumitale! Acum e rândul tău, jupâne Taravik.

– Eu n-am apucat să mă gândesc la bani. O să mă sfătuiesc cu

Marieţa, că ea se pricepe mai bine la afaceri şi, oricum, fiind soaţa mea, e mai bine şi mai cinstit să-i cer şi ei părerea...

– Păi, atunci o să ne întâlnim peste o zi, două, o să mai discut şi eu cu jupâneasa... Acum vă rog să mă iertaţi, dar vreau să depun comoara în tezaurul templului lui Pararik...

Şi, fără alte vorbe, Morbik le făcu semn calfelor sale să ia obiectele de aur şi porni, urmat de numitele calfe şi de soldaţii zeului, către locul în care urma să ascundă aurul.

– Bine că s-a terminat, oftă Taravik. Ce zi ciudată! Credeam că n-o să se întâmple mare lucru, că o să facem o vizită protocolară lui Khator şi cu asta basta... şi vezi şi tu: alergăm de colo până colo, de parcă ne-a lovit strechea!

– Hai spre casă, oftă şi Kostik. Mi-e foame, mi-e sete şi mai că-mi vine să mă trântesc în mijlocul străzii...

– Nu vrei să ne oprim în piaţă, să mâncăm ceva şi să bem o bere rece?

– Nici vorbă! se grăbi pegasul să refuze ispita, deşi se vedea că îl tentase propunerea. Nu-ţi dai seama că Marieţa ne aşteaptă cu nerăbdare, dornică să afle cum s-a încheiar toată povestea?

– Tare deştept eşti, măi, Kostik! Ce m-aş face fără tine? Sigur că ai dreptate, sigur că Marieţa ne aşteaptă cu masa pusă şi cu urechile ciulite! Abia aştept să ajung lângă ea!

Şi cei doi porniră la drum, cu gândul la masa întinsă ce-i aştepta. În timp ce mergeau, Taravik spuse, gânditor:

– Nu prea am avut răgaz să mă gândesc la spusele tale, în legătură cu cultul fecalelor...

– Da? mormăi bănuitor pegasul.

– Dar am avut aşa, o idee subită: poate că noi, oamenii, nu ne dăm seama că avem un cult pentru fecale, dar alte fiinţe inteligente, care au alte obiceiuri şi alte tradiţii, s-ar putea să ne judece altfel...

– Ideile tale subite sunt foarte interesante, zise Kostik, însă recunosc că nu le înţeleg aproape niciodată...

– Că să mă înţelegi, trebuie s-o iau de departe, de foarte departe...

– Cât de departe? rânji pegasul, convins că Taravik voia să spună că trebuia să înceapă cu lucruri petrecute cu multă vreme în urmă, dar că, aşa cum îi era obiceiul, nu-şi găsise cuvintele potrivite.

– Păi, zise Taravik, dacă mă gândesc bine, trebuie să fie cam vreo zece mii de leghe, adică dincolo de deşert, dincolo de munţii dinspre răsăritul deşertului, dincolo de pădurile fără de sfârşit de după munţii ăia... şi după păduri urmează un pustiu cum nici nu-ţi închipui că există... şi după toate astea, care s-ar putea să fie la o distanţă şi mai mare de zece mii de leghe – că eu doar am străbătut distanţa aia, n-am stat s-o măsor...

– Deci înţeleg că-i vorba de ceva din tinereţea ta aventuroasă, se hlizi pegasul.

– Mă bucur că ai priceput totul atât de iute, se bucură Taravik. De obicei înţelegi ceva mai greu, de-mi vine să-ţi dau un pumn în cap, să-ţi fac ordine în gânduri. Deci, după cum îţi spuneam, după atâtea obstacole, ajungi în împărăţia Botalang, cea mai mare împărăţie din lume şi cu atât de mulţi locuitori, încât nu există un număr care să exprime mulţimea lor şi, oricum, se spune că locuitorii din Botalang sunt mai mulţi decât cei din restul lumii. Şi, probabil că, dacă n-ar fi înconjuraţi de pustietăţi greu de străbătut, ar fi cotropit tot restul omenirii.

– Şi oamenii ăia au un cult al fecalelor? întrebă Kostik, lovit subit de boala pegaşilor, curiozitatea.

– Dacă or avea, eu nu am văzut nicio dovadă, îi strică bucuria Taravik. Însă mulţimea aceea de oameni are nevoie de mâncare, iar pământul e secătuit, pentru că nu-i lăsat să se odihnească. Aşa că locuitorii de acolo se străduiesc să îngraşe pământul, folosind fecale omeneşti, care-s foarte preţuite pentru că au un efect de nebănuit!

– Ce interesant! exclamă Kostik. Însă, dacă-mi dai voie, nu mi se pare un lucru foarte ciudat, pentru că găseşti locuri în care oamenii

îşi folosesc propriile fecale ca îngrăşământ mai aproape de noi, prin ţinuturile bazozoilor sau ale tareţinilor...

– Chiar aşa! exclamă Taravik. Şi mă mir că mi-am adus aminte de ceea ce am văzut cu foarte multă vreme în urmă, în ţinuturi îndepărtate, când, după cum bine ai spus, am văzut asemenea lucruri în vecinătatea noastră...

– Dar, dacă ne gândim şi mai bine, rânji încântat Kostik (fericit pentru că preluase controlul discuţiei, iar ideea aberantă cu care încercase să capteze atenţia lui Taravik se dovedise plină de succes), dovezi despre folosirea fecalelor putem să vedem, în fiecare zi, chiar şi în gospodăria jupânesei Marieţa!

– Ce spui tu acolo? mârâi Taravik, devenind brusc suspicios.

– Păi, nu strânge ea găinaţul de la păsări şi bălegarul de la mine şi de la celelalte animale şi transformă toate fecalele alea în compost, cu care îngraşă pământul straturilor cu flori şi cu legume?

Taravik rămase cu gura căscată – şi rămase aşa multă vreme. Era evident că spusele lui Kostik îl surprinseseră, adică adevărul acelor spuse era atât de evident, încât nu putea decât să-l recunoască, numai că nu se gândise niciodată că un asemenea adevăr putea fi posibil.

În cele din urmă, Taravik închise gura, se uită un moment spre cer, apoi mormăi:

– Măi, Kostik, chiar eşti deştept! Sincer vorbind, toată povestea asta cu fecalele mi se păruse o aiureală, o poveste ca să mă fraiereşti, însă acum m-ai convins că ai dreptate. Dacă mă gândesc bine, de când oamenii cultivă pământul (adică şi în cazul cerealelor, copacilor de tot felul, de la măslini la curmali, şi tot felul de legume şi zarzavaturi), au folosit întotdeauna balega tuturor animalelor ca să îngraşe pământul. Adică, dacă ne gândim bine, noi, oamenii – şi alături de noi animalele ce trăiesc lângă noi –, suntem nişte mâncători de rahat! Ştii, dragă Kostik, mă bucur că tu, în calitate de mâncător de iarbă, eşti un mâncător de fecale mai mare decât mine. Ceea ce mi se pare corect, pentru că de aia îţi merge gura mai bine decât mie, fiindcă mănânci mai mult rahat decât mine!

– Măi, Taravik, n-am înţeles niciodată de ce sunt prieten cu tine! Faci nişte glume mitocăneşti şi nu ştii să te porţi! Mă mir că Marieţa te mai îndură! Şi dacă mă gândesc bine...

În timp ce Kostik se pregătea să-i trântească o porcărie, iar Taravik îşi vârî mâna în sân, mângâindu-l pe frunte pe Botik, care răspunse încântat cu un tors subţirel, dar foarte melodios (gest care nu avea nimic inutil în sine, ci era menit să-i reamintească pegasului că nu trecuse mult timp de când se băligase în public), deci în timp ce cei doi buni prieteni se uitau încruntaţi unul la celălalt şi se pregăteau să-şi spună drăgălăşenii, se pomeniră că îi întâmpină o voce nerăbdătoare:

– În sfârşit! Bine că aţi terminat, că aveţi treabă! Urgentă!

Taravik, care era mort de foame, dar, mai ales, de sete, apucă să mormăie:

– Vreau o bere rece...

– Dragule, o să primeşti zece beri reci şi un urcior cu vin, plus un pui fript, dar acum avem treabă.

Botik fugi de la sânul lui Tarvik şi se duse lângă surorile lui (care, la rândul lor, stăteau în poala celor două fetiţe).

Taravik oftă, se aşeză pe-o brazdă şi întrebă:

– Unde vrei să ne ducem şi cui trebuie să-i luăm capul?

Marieţa se linişti văzându-şi soţul atât de ascultător, se aşeză şi ea pe brazda alăturată şi începu să povestească:

– Ţii minte că în primele zile de după venirea fiicelor noastre am încercat să le distrăm cu ce aveam prin casă?

– Sigur... răspunse Taravik, care nu avea o ţinere de minte prea grozavă...

De fapt, dacă se gândea bine, trăsese un pui de somn...

- Şi, la un moment dat, ne-am uitat prin cutia cu lucrurile aduse din

Ţara Hatti...

Kostik tresări şi exclamă:

– De chestia asta îmi aduc aminte foarte bine!

Jupâneasa Marieţa îl privi cercetător pe sub sprâncene:

– Ia spune, prietenul nostru cu o memorie perfectă, ce-ţi aduci aminte?

– Într-un plic făcut dintr-o bucată de pânză de in se găseau şapte seminţe negre, cu o formă ciudată, cumva răsucite, cumva rotunde...

– Bravo, pegasule!

– Însemnul de pe plic spunea că seminţele ar avea legătură cu zeiţa Amareiw...

– Într-adevăr, exclamară Marieţa şi slujitoarele ei, nimic nu se compară cu memoria unui pegas! Însă, continuă jupâneasa, un pegas nu poate să ştie decât ceea ce nu i-a fost ascuns. Aşa că, dragă Kostik, n-ai de unde să ştii ce s-a întâmplat cu seminţele acelea.

Pegasul se uită uimit la femei, descoperind o situaţie cu care nu se mai întâlnise până atunci.

– Da, recunoscu el, nu ştiu ce s-a întâmplat în continuare cu seminţele acelea ciudate. Dar asta nu înseamnă că nu mor de curiozitate să aflu.

– Povesteşte-i, Avarik, îl îndemnă Marieţa pe bătrânel, iar acesta abia aşteptase îndemnul (sau învoirea) pentru că începu să istorisească imediat, folosindu-şi glasul istovit de vremuri:

– Cu vreo şaptezeci de ani în urmă, adică pe vremea tinereţii mele, am fost trimis de maestrul meu din acele vremuri, ilustrul Bobulink, să învăţ anumite secrete din valea Hatti, în legătură cu cultivarea anumitor soiuri de ceapă aromată, care îi plăceau foarte mult stăpânului de atunci al oraşului nostru. Bineînţeles că am aflat tot ce doream, mai ales că hattienii nu aveau nimic de ascuns şi ne arătau tot ce doream să aflăm. Însă, dacă tot puteam să tragem cu ochiul la

toate celea, nu ne-am ferit să aflăm şi alte lucruri, nu numai despre ceapa aromată. Am descoperit că hattienii nu ţineau secrete modurile în care produceau flori, fructe sau diferite plante pentru uzul sau plăcerea zeilor. Fiecare grădinar era în stare să satisfacă orice cerinţă a oricărui zeu, iar asta ajuta la echilibrul şi armonia universului. Noi, cei veniţi din Terimeea, am tras cu ochiul, dar nu ne-am băgat unde nu ne fierbea oala, pentru că hattienii nu-şi ascundeau secretele, dar asta nu însemna că nu existau secrete şi că era mai bine să nu-ţi complici prea mult existenţa... Oricum, voiam să vă povestesc că, la un moment dat, am avut de-a face cu un grădinar mititel, care era preot al zeiţei Amareiw. Şi cu această ocazie am văzut cum arată florile dedicate zeiţei. Mai mult, am aflat şi cum se cultivă aceste flori şi ce trebuie făcut când le cultivi. Seminţele se plantează şi se udă cu apă fierbinte, apoi sunt ţinute la umbră... e o poveste întreagă, complicată, dar mie mi-a plăcut la nebunie! Adică mă atrăsese ideea de a deveni şi eu un mic preot-grădinar al lui Amareiw. Însă, continuă bătrânul după un moment de gândire, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă are rost să continue şi ce efect va avea continuarea povestirii sale, lucrurile s-au complicat atunci când am descoperit că zeiţa hattiană exista şi în Terimeea! Aşa că am renunţat la ideea de a rămâne printre hattieni şi m-am întors în Terimeea. Oricum, când am descoperit seminţele din plic, mi-am amintit de vremurile tinereţii şi am decis să încerc să cultiv florile respective în ţara noastră. Pentru că am vrut ca gestul meu să fie un omagiu adus zeiţei care este echivalentul nostru al zeiţei hattiene! Căci această zeiţă este însăşi Pelina! încheie cu o expresie dramatică bătrânul, iar efectul vorbelor sale fu cutremurător.

– Adică, întrebă Kostik, cu o profundă neîncredere, vreţi să spuneţi că avem aici, în grădina asta obişnuită, o jertfă, un omagiu – sau ce va fi fiind, căci mintea mea nu poate concepe o definiţie corectă –, care trebuie înmânat de urgenţă zeiţei înţelepciunii, o zeiţă retrasă şi pe care puţină lume o cunoaşte şi o înţelege?

– Da, oftă Marieţa. Ştim doar că avem două flori ciudate, înflorite, dacă poate fi vorba de înflorire într-un asemenea caz, o a treia gata să înflorească şi două abia înmugurite. M-am trezit cu ciudăţeniile astea după ce-ţi plecat voi cu balega voastră, iar Avarik – lasă că o să plătească el pentru toate! – mi-a povestit abia după plecarea voastră în ce belea suntem cu toţii!

– Şi ştie cineva cum trebuie înmânate florile astea zeiţei? întrebă Taravik, de parcă ar fi căzut din cer.

– Dar cine din familia asta discută cu zeii? se miră Marieţa. Eu, o biată grădinăreasă? Cine-i toată ziua invitat la temple şi se îmbată cu preoţii?

– Şi ce vrei să fac? întrebă Taravik, convins că n-are ce să păţească din partea vreunei zeiţe. Zi, bătrâne, că tu ne-ai băgat în belea! Există un mod de a acţiona? Tu, Kostik, care eşti deşteptul deştepţilor, ce scrie în cărţile tale? Ce trebuie să fac? Ce trebuie să zic?

Nimeni nu spuse nimic.

Taravik se enervă.

– Daţi-mi florile alea nenorocite! răcni el, iar pisoii fugiră în fundul curţii.

– Din câte îmi aduc aminte, zeiţei nu i se oferă decât florile cu inflorescenţa completă, adică a treia trebuie să aştepte, îndrăzni să şoptească Avarik.

– Atunci înfăşoară-le într-o foaie de biganţ pe alea două şi dă-le încoace până nu încep să fac fărâme tot ce-i în jur!

Cele două flori arătau atât de bizar, încât Taravik se potoli imediat. Erau alcătuite, parcă, dintr-o împletitură de funigei şi cristal, cu o sclipire de culori pale, de-o minunăţie imposibil de descris şi care impresiona ochiul doar în trecere.

– Singurul obişnuit să discute cu zeii! mârâi încă o dată Taravik, dar Marieţa se liniştise, pentru că se convinsese că soţul ei avea să-şi ducă misiunea până la capăt. Ca de obicei. Tu ce faci acolo? se răţoi curierul spre bunul lui prieten. Tu nu eşti obişnuit să discuţi cu zeii? Că abia te-ai băligat în faţa unuia!

Kostik nu înţelegea ce era cu toate nevricalele alea. Trebuiau date nişte flori într-un templu. Mare lucru! Aşa că se ridică liniştit.

– Nu mai da din mâini, îl domoli el pe Taravik, că o să rupi florile. În locul tău le-aş pune într-un coşuleţ elegant, din crenguţe de

transbilk...

Marieţa prinse ideea din zbor, iar peste două minute Taravik mergea liniştit de stradă, cu coşuleţul în mână şi cu pegasul după el.

– Dacă ai scoate limba din gură, ai semăna cu un câine, se strădui Taravik să-i spună o amabilitate lui Kostik.

– Dragule, potoleşte-te că am ajuns în faţa templului, îi şopti pegasul.

Taravik îşi ridică privirea. Trei trepte înalte, cioplite în piatră albă, păreau a despărţi lumea pământească de cea a zeiţei. La capătul treptelor, acolo unde începea semiîntunericul încăperilor rezervate lumii divine, stăteau două preotese îmbrăcate în veşminte de-un alb luminiscent, care îl priveau de sus pe Taravik. Îl priveau de sus cu oarecare dispreţ, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă bărbatul ăla avea habar unde a nimerit.

Taravik nu era omul care să se sinchisească de-o privire, mai ales din partea unei femei, aşa că decise să-şi vadă de treabă, pentru că altfel avea să-i arunce Marieţa o privire...

– Prearespectate slujitoare ale zeiţei, îşi începu el discursul, punând un genuchi pe treapta de jos a templului, am adus un modest omagiu pe care dorim să-l oferim întrupării înţelepciunii...

Kostik îşi spuse, mustind de invidie:

– De unde găseşte individul ăsta fără educaţie şi fără minte formulele astea de adresare care îi permit să aibă de-a face cu persoane care-i sunt superioare?

– Omule, se pare că nu ştii unde ai nimerit! se răsti una dintre preotese. Aici nu au ce căuta bărbaţii! Strânge-ţi catrafusele şi şterge-o înainte să ne punem mintea cu tine!

Printre calităţile lui Taravik se numărau încăpăţânarea şi hotărârea de a duce lucrurile la bun sfârşit. Aşa că nu se grăbi să se ridice şi rămase locului, decis să se gândească un pic la ceea ce avea de făcut. Că dacă se întorcea acasă fără să-i dat florile zeiţei, numai bine nu avea să-i fie...

Între timp, cea de-a doua preotească îi făcuse semn primeia să se potolească, iar aceasta, botoasă cât se poate, încetase bombănelile.

Taravik rămas în genunchi, auzi, din senin, un soi de muzică bizară – muzica sferelor cereşti, ar fi spus cineva cu un alt nivel de cultură. Ridică privirea şi descoperi că între cele două preotese se deschisese un soi de culoar ce se prelungea spre interiorul templului, un coridor ce părea că se întinde spre infinit. Pereţii acelui coridor nu păreau alcătuiţi din materie, ci dintr-un soi de vibraţie ce îi deosebea de ceea ce era în jur...

La capătul acelui coridor ce exista fără a exista stătea zeiţa.

Nu putea fi altcineva.

Era o femeie ce impresiona nu atât prin dimensiuni, pentru că nu părea mai mare decât o femeie obişnuită. Dar cum puteai să-ţi dai seama de dimensiunile obişnuite ale unei femei aflate la capătul unui coridor ce se termina în alt univers?

Avea pielea de-o albeaţă celestă, iar trăsăturile, ce arătau mai degrabă maturitate decât tinereţe, radiau echilibru, linişte, seninătate, răbdare, meditaţie şi, în general, orice atribut care poate fi legat într-un fel de înţelepciune.

Zâmbetul ei convingea întregul univers că inteligenţa este izvorul vieţii şi că viaţa poate fi condusă cu bine numai de zeiţa care stăpâneşte inteligenţa.

Taravik, năpădit de senzaţii care îi erau străine, rămăsese pe treapta templului, neştiind prea bine ce să facă. Din spusele Marieţei, reţinuse un singur lucru: trebuia să-i dea zeiţei florile acelea ciudate. Aşa că ridică un pic capul, îndrăznind să se uite cu coada ochiului spre destinatara darului.

Zeiţa îi văzu gestul – ce fel de zeiţă ar fi fost de i-ar fi scăpat un asemenea amănunt –, zâmbi în felul ei fermecător, iar coridorul dintre cele două lumi se scurtă într-o fracţiune de secundă. Pelina ajunse în faţa lui Taravik, care continua să stea respectuos în genunchi, se aplecă şi-l sărută pe curier pe creştet.

Taravik simţi, în clipa aceea, un sentiment de fericire indescriptibil. Avu impresia că i se deschiseseră izvoare către secretele universului, fără ca prin asta să fi fost năpădit de ambiţii şi dorinţe. Aflase doar că în lume există lucruri minunate şi că-i suficient să ştii că există aşa ceva.

Zeiţa făcu un semn, iar preotesele ei luară coşul din mâinile lui Taravik, care oftă uşurat. Femeile desfăcură foile ce înfăşurau florile, Pelina luă câte una în fiecare mână, apoi se refugie imediat în capătul coridorului din alt univers. Acolo, florile se transformară în obiecte ce nu aveau nimic cu lumea pământeană, nişte capodopere de armonii, culori inimaginabile privirilor omeneşti şi, în acelaşi timp, generând muzici greu de identificat.

– Prietene Taravik, spuse zeiţa, tu şi cu soaţa ta mi-aţi făcut o mare, mare bucurie. Au trecut mulţi ani de când n-am primit în acest lăcaş simboluri ale zeităţii mele. Însă în templul meu nu pot pătrunde decât femeile. De aceea, corect ar fi fost ca darul să-mi fi fost înmânat de jupâneasa Marieţa. Dar florile erau pe cale să-şi răspândească puterile irosindu-le inutil în lume, aşa că intervenţia ta, prietene Taravik, a fost bine-venită, şi-ţi mulţumesc din suflet. Îţi rămân îndatorată.

Taravik, încântat că totul se terminase cu bine, atinse treapta templului cu fruntea.

– Să facem ordine deplină în lucruri, spuse Pelina cu voce calmă, plină de înţelepciune, iar apoi să ne vedem fiecare de treburile noastre. Dragă Taravik, după cum ţi-am spus, credinţa mea are de-a face numai cu femeile. N-ai de ce să te superi, dar o să te rog să te întorci acasă şi s-o trimiţi aici pe jupâneasa Marieţa. Grabnic. Am multe sarcini pentru ea. Să vină împreună cu pisicuţa numită Tarene. Mulţumesc pentru flori, jupâne Taravik. N-o să te uit!

Taravik mai atinse o dată treapta templului cu fruntea, dar când ridică privirea, cele două preotese dispăruseră, iar uşa cea veche a clădirii era închisă.

Se lămuri că-şi terminase treburile acolo, îi făcu semn lui Kostik s-o ia din loc şi fugiră amândoi spre casă. Pătrunseră pe poartă de parcă ar fi fost mânaţi de furtună, iar Taravik se grăbi să dea raportul:

– Găsit zeiţă, predat florile, Pelina mulţumit, pupat Taravik în creştet, ordonat jupâneasa Marieţa să se prezinte grabnic – atenţie, grabnic – în faţa ei, împreună cu pisicuţa Tarene. Nu cunosc motivul.

Marieţa rămase cu gura căscată – era prima dată când era convocată de o zeiţă –, dar nu apucă să spună ceva, pentru că pisicuţa îi sări în braţe, miorlăind nerăbdătoare.

Aşa că o luă spre poartă.

– Fusese vorba de nişte bere rece... gemu Taravik, căruia i se uscase nu numai gura, ci şi gâtlejul, după emoţiile unei zile pline de evenimente. Şi ni se făgăduise şi de mâncare...

Kostik nu aşteptă vreun răspuns şi făcu un gest pe care nu-l făcuse niciodată: luă pur şi simplu o varză din coşul cu mărfuri pregătite pentru a doua zi de dimineaţă şi începu s-o ronţăie. Servitoarele începură să mormăie, indignate, iar Taravik întrebă:

– Mi-e ce-mi daţi? Tot o varză sau doar un castravete?

Aflată în drum spre poartă, Marieţa făcu un semn cu mâna, iar servitoarele ei se puseră în mişcare.

Câteva se repeziră şi scoaseră din fântâni urcioare cu bere cufundate în apa rece. Iar după zăngănitul din fântână, se părea că acolo mai erau şi urcioare care-şi aşteptau rândul... Alte servitoare deschiseră în grabă capacul cuptorului, scoţând de acolo lipii fierbinţi şi, special pentru Taravik, un pui fript. Iar altele aduseră o iesle plină cu ierburi aromate şi frunze dulci, aşa cum le plac pegaşilor.

Cei doi nu pierdură vremea şi începură să se îndoape, că, vorba ceea, în zori plecau la drum şi nu se ştia dacă-i aştepta pe undeva vreo bere – caldă sau rece...

În timp ce bărbaţii făceau ceea ce le place lor cel mai mult, adică se îndopau şi se beţiveau (în ciuda opiniilor unor naivi necunoscători ai adevărurilor lumeşti), Marieţa fugea de zor, dornică să-i dovedească zeiţei că era demnă de încrederea acesteia.

Ajunse fără întârziere în faţa templului, care părea pustiu, ca de obicei. Se opri în faţa intrării, fără să ştie ce să facă mai departe, dar

în clipa aceea porţile se deschiseră, iar din spatele lor izbucni o lumină ciudată, de culoarea razelor de lună, dar de puterea soarelui de primăvară.

Marieţa se simţi atrasă de lumina aceea, care o chema fără cuvinte. Pisoiul ghemuit lângă gâtul ei, un ghemotoc de căldură moale, îi transmise o încredere neaşteptată şi o făcu să păşească fără teamă către izvorul de lumină. Pătrunse în ciudăţenia sidefie ce părea a avea o densitate materială, în ciuda faptului că puteai trece prin ea, făcându-şi loc cu trupul. Simţi că nişte braţe puternice, dar moi – braţe de femei obişnuite să trebăluiască, nu să lenevească –, o prinseră cu grijă şi o îndrumară prin sidefiul ce începuse să se dilueze într-o substanţă mai puţin materială...

...apoi, brusc, cu un pocnet bizar, lumina ciudată şi aspectul nepământean al celor din jur dispărură subit, iar Marieţa se pomeni într-o sală – ei, nu chiar una modestă, dar obişnuită.

Totul deveni de-un alb pur, iar Marieţa îşi dădu seama că doamna care stătea pe jilţul de alabastru, flancată de două preotese, era însăşi zeiţa. Se prăbuşi în genunchi, cuprinsă de adoraţie. Momentul acela, copleşit de religiozitate, fu risipit de Tarene, care sări de pe umărul stăpânei sale şi se duse, alergând şi săltând, către rochia zeiţei. Se căţără în poala acesteia, cu viteza şi îndemânarea tipice pisicilor, apoi se instală acolo şi începu să toarcă.

Pelina începu să râdă.

– Cred că-i cazul să renunţăm la formalităţi. Ştii cine sunt, iar eu ştiu cine eşti, jupânească Mariela. Soarta a făcut să nu se întâlnim până acum, deşi avem multe interese comune. În primul rând, am nevoie de florile mele – şi eşti singura care le-ai cultivat vreodată în partea asta a lumii.

– Porunceşte, puternică zeiţă, gemu Marieţa, care era convinsă că deliurează.

Zeiţa şi însoţitoarele chicotiră, iar Marieţa se pomeni aşezată pe o sofa comodă, aflată în faţa altor trei sofale la fel de comode. Asista la o reuniune a unor doamne din lumea bună, care o tratau ca pe o egală!

Şi, ca să fie convinsă de acest tratament, una dintre preotese îi întinse o farfurie plină cu dulciuri, invitând-o să se servească. Parcă într-un vis, Marieţa luă o bucată de aluat înmiresmat şi o vârî în gură. Vâltoarea copleşitoare a simţurilor care fu declanşată imediat îi umplu ochii de lacrimi.

Zeiţa întinse mâna, totul se potoli, iar cele patru femei pălăvrăgiră un timp, ca nişte vechi prietene.

– Deci din consiliul înţelepciunii fac parte, după cum este normal, numai femei, îi explica Pelina Marieţei. Totuşi, din considerente care ţin de organizarea administrativă a cetăţii, primarul este membru de drept al consiliului acestui oraş. Asta nu înseamnă că are drepturi depline, pur şi simplu ne informează despre ce se întâmplă, iar noi îl sfătuim cum e mai bine să acţioneze.

– Şi eu... ce caut în acest consiliu? întrebă speriată Marieţa. Nu-s deloc înţeleaptă şi nu mă pricep decât să cultiv nişte legume şi nişte flori...

– Păi, cu asta vei începe, o linişti zeiţa. Mi-ai adus cele două flori, care îmi sporesc puterile. Datoria ta e să ai grijă să primesc în fiecare săptămână câte două flori – nici nu-ţi dai seama ce efecte benefice vor avea asupra cetăţii!

Marieţa, biata de ea, nici nu îndrăznea să respire. Nu-i lucru simplu să te trezeşti amestecat în planurile nemuritorilor!

– În acest moment, în grădina ta există o plantă aproape gata să înflorească şi două abia îmbobocite. Vei lăsa planta aflată în faza mai avansată să înflorească şi veţi aduna, tu sau grădinarul tău, seminţele. Celelalte două plante vor fi lăsate să înflorească în linişte, iar florile îmi vor fi aduse mie. Adică trebuie să primesc în fiecare săptămână câte două flori. Din seminţele strânse, vei avea întotdeauna două plante gata să înflorească – aşa o să-mi primesc florile aducătoare de puteri şi cel puţin una pregătită să ne dea seminţe. Ai înţeles?

– Da, mărită Pelina. Două flori săptămânal, de înmânat chiar zeiţei, şi plante care să ne asigure oricând seminţe!

– Bravo, Marieţa! Mâine-dimineaţă, după ce-ţi termini treburile în grădină şi în piaţă, te aşteptăm aici. Nu ţinem şedinţe speciale. Ne adunăm pentru scurt timp, încercăm şi găsim soluţii folositoare tuturor... Vino alături de noi şi vei învăţa multe...

Zeiţa o sărută pe frunte, apoi lumina sidefie umplu din nou încăperea.

Marieţa se trezi în faţa templului, cu pisoiul torcându-i pe umăr.

Nu era convinsă că avusese de-a face cu ceva real.

Rămăsese cu ideea că avea de făcut ceva în legătură cu nişte flori – ceva foarte important.

Şi avea să facă exact aşa cum i se spusese.

6

Taravik dormea pe spate, cu braţele întinse în lateral, ca şi cum ar fi fost răstignit. Sforăia în stilul lui caracteristic, de se zguduia căsuţa. Însă locatarii bojdeucii erau atât de obosiţi, încât nu le păsa de trombonul lui Taravik.

Marieţa dormea cu capul pe umărul lui Taravik, iar sforăitul ei părea delicat şi muzical, în comparaţie cu intonaţiile războinice ale soţului ei.

Fetiţele stăteau întinse deasupra lor, cu capul pe pieptul Marieţei şi cu picioarele pe burta lui Taravik, respirând uşor, ca un început de adiere din zori.

Iar deasupra tuturor, întinşi peste piepturile subţirele ale copilelor, torceau încetişor şi liniştitor pisoii, ce păreau a aduce prin prezenţa lor linişte şi pace.

Totul se desfăşură un timp după acest canon ce părea imposibil de modificat, apoi avu loc o transformare pe cât de bruscă, pe atât de subită: Taravik se puse în mişcare!

Nu se ştie ce-l trezise, probabil mecanismul vreunui ceas intern pe care, probabil, nici el nu ştia să-l controleze.

Oricum, curierul se mişcă precum umbra unei umbre, se extrase de sub cei cătăraţi pe trupul său fără să-l deranjeze pe vreunul şi lăsându-i să-şi continue somnul netulburaţi.

Cu mişcări experte, Taravik îşi scoase de sub pernă şi de sub pat armele – fără de care nu-şi imagina existenţa – şi, simţindu-se un bărbat întreg, se strecură afară din căsuţă.

Acolo îl aştepta Kostik, care, trezit probabil de un ceas intern identic şi bine reglat după cel al lui Taravik, pregătindu-se de un drum lung, făcea ceea ce trebuia făcut într-o asemenea împrejurare: se adăpa din plin.

Cei doi, umbre printre umbre, se strecurară pe poartă, traseră zăvorul în urma lor şi porniră pe străduţele pustii, fără să facă niciun zgomot.

În timp ce mergeau, Taravik îşi puse noua sa cămaşă din zale, un cadou din partea Marieţei, atât de frumos încât nu se îndurase să-l refuze. Cămăşile din zale turibunde erau făcute dintr-un aliaj necunoscut în restul lumii, aliaj ce avea culoarea verde şi era foarte rezistent la orice fel de lovituri (cu lancea, săgeata, sabia sau alte arme tăioase sau ascuţite). Sigur că o asemenea cămaşă era foarte scumpă, iar Taravik, zgârcit de felul lui, făcuse un tărăboi cumplit (chiar dacă în sinea lui fusese încântat de cadou), însă Marieţa îi explicase că au bani suficienţi pentru o asemenea cheltuială, că oricum cămaşa din zale cea verde e o investiţie bună pentru că o să-l apere mult mai bine decât salteaua din lână (pe care oricum o dăruise unor cerşetori, pentru că era atât de hărtănită că nu mai putea fi cârpită) şi încheiase discuţia propunându-i să-i cumpere şi un coif potrivit, tot din metal verde, dar cu panaş roşu.

Bineînţeles că, așa cum se aşteptase jupâneasa, Taravik n-ar fi renunţat la coiful lui imens din bronz, în formă de găleată, pentru nimic în lume, iar ideea de a umbla prin pustiu cu un coif fistichiu şi cu panaş strident colorat i se părea o insultă adusă întregii bresle a curierilor.

Aşa că se mulţumiseră amândoi cu cămaşa din zale (mai ales că Taravik era foarte conştient de avantajele acesteia) şi acum prietenul nostru o trase peste cap, îşi prinse casca imensă din bronz în curele, aruncă peste cămaşa din zale o mantie neagră şi încălecă. Kostik îşi continuă drumul cu paşi de catifea şi, cât ai zice „butoiaş cu bere“, se pomeniră în faţa porţii, unde garda de noapte aprindea nişte făclii, dând semnalul că se apropia momentul în care se va permite

intrarea în cetate. Curierul se salută cu străjerii – erau cunoştinţe vechi, iar Taravik era unul dintre clienţii lor frecvenţi.

Cei doi prieteni trecură dincolo de ziduri, iar umbrele deşertului se întinseră după ei, ca şi cum ar fi vrut să-i cuprindă în îmbrăţişarea lor sau să le destăinuie ceea ce ascunseseră de ceilalţi.

Taravik era obişnuit cu o astfel de comportare a pustiului şi i se părea normală faţă de cei care, într-un fel, făceau parte din el.

Apoi, după sfârşitul efuziunilor iniţiale, umbrele pustiului redeveniră ceva mai discrete, se împărţiră în fragmente mai mult sau mai puţin distincte, cu înţelesuri aparte sau, pur şi simplu, fără niciun înţeles.

Kostik se opri, aşteptând îndrumare din partea călăreţului său. Însă nici Taravik nu ştia încotro s-o ia. Aşteptă, ascultând liniştea pustiului.

Apoi o umbră desprinsă dintre umbre, fără a înceta să rămână o umbră, şopti:

– Bună dimineaţa, jupâne Taravik. Ai fost punctual la întâlnire...

– Punctualitatea este caracteristica de bază a curierilor, zâmbi beznei Taravik. Ce fel de curier ar fi acela care n-ar duce coletele acolo şi în momentul în care le aşteaptă clienţii?

– Adevăr ai grăit, îi răspunse bezna, iar după glas se vedea că vorbitorul zâmbea. Eu sunt Tarebodin şi am fost însărcinat de mai-marii mei să conduc aspectele vizibile ale acestei expediţii, pentru că sunt convins că îţi dai seama că întreaga poveste e complicată şi implică forţe ce nu doresc să fie cunoscute.

– Da, da, răspunse cu glas înţelept Taravik. Oi fi eu doar un curier, dar sunt în stare să-mi dau seama de subtilităţile vieţii.

– Foarte bine. Am înţeles că nu s-a discutat tariful serviciilor ce ne vor fi aduse...

– Asta e cea mai simplă dintre probleme, râse Taravik. Eu am tarif fix: cincisprezece bănuţi pe zi.

Tarebodin râse cu un râs răguşit.

– Cincisprezece bănuţi pentru soarta lumii? Modest tarif, jupâne curier! Însă dacă planurile noastre vor reuşi, răsplata va fi pe măsură. Iar de nu vor reuşi, cincisprezece bănuţi chiar nu vor mai conta.

– Din punctul meu de vedere, spuse cu glas limpede Taravik, avem de-a face cu o misiune foarte simplă: trebuie să vă conduc într-un loc de lângă mormântul lui Blokan şi acolo să ascult anumite indicaţii – la care nu am acces acum – ca să vă îndrum spre un anumit mormânt al unui mare rege şi vrăjitor. Şi cu asta treaba mea se va încheia.

– Aţi auzit, se adresă Tarebodin umbrelor din jur. Locul pe care îl căutăm e în jurul unor ruine cunoscute drept mormântul lui Blokan. La momentul potrivit ne vom întâlni acolo.

Deasupra orizontului se ivise o geană de lumină şi Taravik văzu că umbrele ce se mişcaseră în jur erau călăreţi înveşmântaţi în pelerine de culoare închisă.

– Vedeţi? le spuse curierul. Ăla e drumul către mormântul lui Blokan. După cum puteţi observa foarte uşor, el e în stare bună, e circulat, deci se poate ajunge uşor la destinaţie...

– Ce bine ar fi dacă lucrurile ar fi atât de simple, râse Tarebodin. Nu, drumul nu mai e atât de simplu şi de lipsit de pericole pe cât crezi, prietene Taravik. Aşa că într-o primă fază ne vom împrăştia în diferite direcţii, conform unui plan în urma căruia ne vom întâlni cu toţi prietenii noştri şi, în acelaşi timp, vom evita orice confruntare cu duşmanii. Nu-ţi fie frică, pierderea de vreme îţi va fi plătită.

Taravik se mulţumi să ridice din umeri.

Tarebodin călărea în fruntea unei mici coloane de indivizi în pelerine negre. Taravik mergea alături de el, în stânga, fără să se amestece în discuţiile dintre angajatorul său şi subalternii care tot veneau din partea dreaptă, primeau ordine şi se grăbeau să le transmită diferitelor grupe de călăreţi ce se iveau în apropiere.

Între timp, pustiul nu mai era pustiu, devenise un vălmăşag de indivizi ce se agitau, dar care căutau să se organizeze, să se poziţioneze în cadrul unor ierarhii, în cadrul unor structuri, adică în deşert începea să apară o armată, nu o adunătură de aventurieri din pustietăţi.

Taravik se pomeni că în spatele său, de fapt, în spatele lui Tarebodin, călăreţii se grupau în escadroane sau centurii sau cum le vor fi zicând în limba sau în limbajul armatei din care făceau parte. În ciuda aparentului haos anterior, armata aceea îşi cunoştea rostul şi fiecare călăreţ îşi cunoştea locul. Nu fusese niciun moment vorba doar de o excursie până la mormântul lui Blokan. Nu, lucrurile nu erau atât de simple. În ce belea ai intrat de data asta, Taravik? Rămase gânditor şi tăcut, cu atât mai mult, cu cât şi călăreţul de lângă el părea cufundat în gânduri mai mult sau mai puţin sumbre.

Între timp, armata de călăreţi în pelerine negre se aliniase în spatele conducătorului ei.

O aliniere perfectă. Mai mult din spirit de frondă, Kostik rămăsese într-o parte, părând cam şleampăt şi lipsit de spirit militar.

Armata avea, probabil, un anumit plan de deplasare, pe care însă Taravik nu-l înţelegea. Curierul se mulţumea să rămână în apropierea angajatorului său, în timp ce trupele o luau prin văi înguste sau prin întinsuri largi. Călăreţii goneau sau făceau popasuri îndelungate, aşteptând doar ei ştiau ce.

Trecuseră vreo patru zile, iar armia nu se apropiase niciun pic de mormântul lui Blokan. Taravik se întreba ce avea să se întâmple în continuare, pentru că avea impresia că nu avea nimeni nevoie de el.

La un moment dat, Tarebodin începu să fredoneze o melodie. Fredonatul acela păruse un gest fără intenţii deosebite.

Dar atrase atenţia celor din urma sa.

Pentru că şi alţi călăreţi reluară melodia.

Se vedea că o cunoşteau cu toţii.

Se vedea că le plăcea.

Se vedea că le spunea ceva.

În câteva minute, întreaga armată cânta de zor melodia aceea simplă, exagerat de simplă chiar. O cânta cu entuziasm, cu patimă chiar.

Kostik observă, cu o mirare de nedescris, că şi Taravik (cu toată lipsa lui de simţ muzical) cânta de zor. Fiindcă melodia aceea era alcătuită doar din câteva note simple – era mai degrabă sublinierea unui ritm, nu a unei muzici – şi putea fi redată de oricine avea bunăvoinţă. Decise să nu-şi întrerupă prietenul şi să-i ceară explicaţii mai târziu.

Însă ceea ce îl uimi cel mai mult fu faptul că nu numai soldaţii păreau obişnuiţi cu muzica aceea – o muzică de luptă, bineînţeles, pentru că o muzică obişnuită, pentru oameni obişnuiţi, nu putea să aibă accentul acela nebunesc şi înspăimântător –, ci şi caii călăreţilor.

În prima fază, pegasul nu-şi dăduse seama ce i se păruse straniu.

Apoi înţelesese că, fără a fi conduşi în mod special, ci în baza unui dresaj bine făcut cu multă vreme înainte, poate cu mulţi ani în urmă, caii dansau singuri pe melodia aceea sălbatică ce părea instigatoare la crimă.

Caii făceau patru paşi înainte, un pas la dreapta, patru paşi înainte, un pas la stânga şi tot aşa, într-un ritm ce devenea tot mai nebunesc, odată cu răcnetul tot mai puţin muzical al cântăreţilor. Şi totul într-o potrivire perfectă a mişcărilor, a muzicii şi a atmosferei nebuneşti în sine.

Apoi, într-un moment de, să-i zicem extaz, Tarebodin scoase spada şi o ridică spre cer.

Întreaga armată, inclusiv Taravik, îi imită gestul.

Kostik înţelese că în starea aceea de delir, armata şi-ar fi urmat conducătorul şi ar fi atacat fără nicio reţinere orice duşman, indiferent de puterea, numărul şi armamentul acestuia.

Însă în faţa lui Tarebodin nu exista decât întinderea pustie, iar conducătorul armatei râse încântat de spectacolul pe care-l realizase.

Soldaţii săi îl urmară, iar ordinea aceea înspăimântătoare se spulberă de la sine, soldaţii începură să glumească, să mănânce, să-şi vadă de treburile obişnuite.

– Ce-a fost asta? întrebă pegasul, care reuşise să-şi revină cu multă greutate.

Văzuse multe în viaţa lui îndelungată şi petrecută mai mult pe drumuri, auzise multe în acest răstimp, dar în ultima vreme descoperea tot mai multe lucruri a căror existenţă n-o bănuise.

– Cântecul de luptă al doronilor, îi răspunse Taravik, zâmbind stânjenit.

– Şi ce treabă au oamenii ăştia cu cântecul de luptă al doronilor? întrebă exasperat Kostik. Ce treabă ai tu cu cântecul ăsta?

– Cum să-ţi explic... Ţi-am mai povestit despre tinereţea mea aventuroasă...

– Măi, Taravik, şi eu am avut o tinereţe aventuroasă, multă lume a avut o tinereţe aventuroasă, dar am impresia că tu ai cam exagerat!

– Dragule, asta mi-a fost viaţa. Dar acum te-ai convins că m-am potolit, că de-aia ne înţelegem noi atât de bine.

– N-am priceput nimic din ce-au cântat indivizii ăştia...

– Nici nu cred că aveai ceva de priceput. E un text preluat din vechime, de la un popor care a dispărut de mult timp. E folosit pentru că e simplu şi are un efect ciudat, te face să acţionezi fără să mai stai şi să judeci...

„Un efect hipnotic“, îşi spuse Kostik, care auzise cuvântul de curând şi-şi dorea să ştie cât mai multe despre înţelesul lui.

– Şi ce înseamnă cântecul ăsta, de-i face pe toţi s-o ia razna? continuă să întrebe pegasul.

– Aş putea să-ţi fac o traducere, răspunse stânjenit Taravik, dar înţelesul nu va fi prea exact. Cântecul ăsta nu are un înţeles precis, e mai mult o senzaţie... multe vorbe nu le înţeleg prea bine... nu ştiu

cum să-ţi explic asta, tu eşti specialistul, rânji el nesigur.

– Păi, nu-i nicio problemă, spune aşa cum pricepi tu şi o să vedem ce iese, că aşa, dacă nu-mi spui nimic, nu înţeleg nimic. Sper că, ajutat de tine, o să înţeleg câte ceva...

– Bine, mormăi Taravik, dar să nu mă pui să cânt. O să-ţi traduc versurile, atât cât o să pot, şi cu asta basta.

Kostik se cutremură. Nu se gândise să asculte un concert interpretat de Taravik.

– Hai, dă-i drumul, nu mă mai fierbe!

Taravik trase aer în piept şi începu:

Aşa facem noi
Mergem la război
Şi venim înapoi
Să facem copii noi
Care să meargă la război
Să lupte ca şi noi,
Să ucidă fără încetare
Cu multă îndemânare.
Neveste, faceţi copii!
Să-i învăţăm să lupte la război
La fel sau mai bine decât noi..
Ucideţi, ucideţi fără milă!

Versurile continuau în acelaşi fel, instigând la ucidere, iar Kostik se simţi copleşit, cât era el de erbivor, de un sentiment de agresivitate pe care nu-l mai experimentase niciodată. Se cutremură, încercând să se scuture de o asemenea senzaţie, şi-l întrebă pe Taravik:

– Şi cine sunt doronii ăştia, despre care eu n-am auzit niciodată nimic, dar o grămadă de războnici din tot felul de triburi din pustiu le cunosc cântecul de luptă şi le învaţă ritualul de pornit la bătălie?

– Din câte se spune, doronii ar fi apărut pe Pământurile Roşii: sincer vorbind, nimeni nu ştie cu precizie unde sunt Pământurile astea, dar

aşa se spune, că acolo ar fi apărut. N-au avut niciodată o ţară a lor şi au luptat întotdeauna pentru alţii. Au fost aliaţi credincioşi şi şi-au respectat cu stricteţe angajamentele. În schimbul ajutorului lor, cereau să li se împrumute terenuri – pentru o generaţie sau două, ca să-şi crească o nouă serie de luptători, apoi părăseau zona şi apăreau în cu totul alt colţ al lumii, unde o luau de la început. Nu refuzau niciodată înrolarea temporară în rândurile lor a celor care doreau să participe la războaiele lor, de aceea sunt atât de mulţi care ştiu câte ceva despre obiceiurile lor de luptă. Acum se zice că ar fi încheiat o alianţă importantă cu marele Imperiu Verde...

– Păi, ăsta e dincolo de Marea cea Mare...

– E posibil, dragul meu...

Şi, în timp ce vorbeau, se ţineau după Tarebodin, care discuta cu călăreţii ce-l secundau. În jurul lor era o vânzoleală teribilă, oamenii veneau şi plecau din toate părţile, fără niciun fel de logică aparentă, însă într-un soi de linişte naturală.

Apoi lucrurile se învârtejiră brusc şi, după cum se părea, fără explicaţie.

Călăreţii începură să fugă în toate părţile, să urle disperaţi, să tragă cu arcurile în toate direcţiile, inclusiv în sus, ca şi cum întreaga armată ar fi fost atacată din senin de un duşman necunoscut şi neaşteptat.

Kostik şi Taravik îşi încetară discuţia paşnică şi instructivă şi încercară să se lămurească. Văzură că pe deasupra călăreţilor plutea o umbră mare, neagră, în care cei de jos trăgeau de zor cu arcurile.

Se părea că o nimeriseră, pentru că umbra îşi frânse zborul planat şi se prăbuşi peste deşert, aruncând cai şi călăreţi în toate părţile. Oamenii se strânseră în jurul făpturii picate peste ei din cer, cu armele pregătite, gata să năvălească peste ea. Făptura respectivă– evident, o zburătoare imensă – dădea din aripi, din coadă şi din picioare, împrăştiind praf în jur şi făcând prăpăd printre oamenii şi animalele care se apropiaseră prea mult.

Lui Taravik îi fu suficientă o privire pentru a-şi da seama cu cine

avea de-a face, aşa că răcni din toate puterile:

– Ce faceţi, nenorociţilor? Vreţi să ucideţi animalul favorit al Negrului Khator?

Pentru că lighioana căzută dn cer era chiar Mosolik, balaurlătorul, favoritul zeului care urma să le spună secretului lui Inutomeh.

Toată lumea se opri, cu excepţia balaurului, care se zbătea de zor şi mugea de durere, având în vedere că se pricopsise cu o săgeată în cerul gurii.

– Tu eşhi, Taravik? Ahută-mă, că moh! Sunt rănith de moarte şi mă sufoc!

– După cum îi place să stea cu gura căscată după toate prostiile, nu-i de mirare că se pomeneşte cu săgeţi în cele mai nepotrivite locuri, mârâi Taravik. Stai locului, bezmeticule, până nu te mai calcă cineva pe coadă! Şi cască bine botul!

Mosolik se supuse, iar Taravik îşi propti sandaua de colţii din faţă ai balaurului, apucă săgeata lungă cu ambele mâini şi smuci din răsputeri.

Săgeata ieşi cu uşurinţă – nu pătrunsese prea adânc în ţesutul puţin cărnos al cerului gurii lui Mosolik –, balaurul îşi trecu limba peste rană şi, în conformitate cu alcătuirea trupească a acestor lighioane, rana se închise imediat.

– Ce căutai pe aici? se minună Kostik. Tu ai alte treburi acum, n-ai ce hoinări prin pustietăţi...

– Păi, vă căutam pe voi...

– De ce? deveniră brusc îngrijoraţi cei doi prieteni. S-a întâmplat ceva? Te-a trimis zeul după noi?

– Nu s-a întâmplat nimic, îi linişti Mosolik. Aveţi răbdare, vă povestesc îndată totul.

Apoi balaurul îşi îndreptă atenţia spre un cal mort din apropierea sa, un cal cu gâtul frânt din cauza prăbuşirii imensei fiare zburătoare

peste el.

– Pot să mănânc eu calul ăsta? îl întrebă el pe călăreţul care stătea alături, pe o dună de nisip.

– N-ai decât. Ce vrei să fac cu hoitul ăsta aici, în pustiu?

Mosolik nu aşteptă o a doua invitaţie. Deschise o gură imensă şi înghiţi calul cu totul.

– Aş fi preferat să-mi fi făsat şaua şi harnaşamentele, oftă proprietarul răposatului animal.

– Nicio problemă, replică Mosolik, care se zgudui un pic, apoi scuipă la picioarele soldatului şaua, frâiele, zurgălăii, podoabele şi restul obiectelor care, probabil, îi erau necesare acestuia.

Apoi scuipă şi nişte potcoave.

– Presupun că mai pot fi folosite. Copitele nu ţi le dau, că-s foarte gustoase. E în regulă?

– Da, oftă soldatul.

– Bine. Mulţumesc pentru cină.

– Acum ai de gând să ne spui ce cauţi aici? se răsti Taravik.

– Aşteaptă să-mi diger mâncarea... mormăi balaurul şi adormi de îndată.

Cum ordinea de marş se făcuse praf, Tarebodin dădu ordin să se întindă tabăra, iar armata să se pregătească de popas. Animalele rănite fură sacrificate, iar din cele moarte fură extrase bucăţile de carne ce puteau fi folosite acolo, în pustietatea cu slabe resurse de hrană. Resturile – o mulţime de picioare, copite, căpăţâni şi alte bucăţi puţin apetisante pentru oameni – fură îngrămădite lângă botul lui Mosolik.

Balaurul dormea într-un mod ciudat: nu scotea niciun sunet, de parcă ar fi fost făcut din lemn. Taravik nu-şi amintea dacă aşa dormea Mosolik de obicei sau dacă asta era o stare aparte. Oricum,

la un moment dat balaurul simţi mirosul resturilor de carne de lângă botul lui, se trezi brusc, hăpăi ca un disperat toate oasele şi pieile acelea, apoi dădu din aripi de trei ori, vârând spaima în cei din jur, după care şopti:

– E cazul să ne vedem de treburi...

– Ce cauţi aici? se răsti Taravik, exasperat şi îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic. M-a rugat jupâneasa Marieţa să văd ce-i cu voi. Şi, zburând pe deasupra armatei, v-am văzut şi am vrut să discut cu voi, ca să ştiu ce noutăţi să transmit acasă. Numai că fricoşii ăia au început să tragă în mine, iar unul m-a nimerit...

– De unde şi până unde te-a rugat pe tine Marieţa să ne urmăreşti prin pustiu şi să-i spui cum ne merge? Când a mai făcut ea asta?

– Păi, e o aventură întreagă şi, dacă aveţi răbdare, o să v-o povestesc pe îndelete, că nimeni n-are altă treabă...

– Spune, Mosolik, oftă pegasul, mai ales că povesteşti atât de frumos...

– Cred că v-am mai spus şi altă dată, zeul mă încurajează să fac exerciţii şi să mă pregătesc pentru momentul apropiat în care o să mă întorc în munţii mei...

Kostik şi Taravik schimbară priviri pline de interes.

– Aşa că părăsesc deseori templul zeului în timpul nopţii şi zbor pe deasupra pustiului, ca să-mi antrenez aripile pentru deplasări pe distanţe lungi...

Balaurul tăcu o vreme, apoi adăugă:

– Însă nu mă antrenez numai pentru zbor. Profit de orele în care oraşul este pustiu, orele în care toată lumea doarme, ca să străbat străzile fără să încurc pe nimeni. Oraşul în sine e încântător, dar ziua e aglomerat ca să te poţi plimba prin el. Noaptea e altceva...

Balaurul urlător se gândi un timp, căutându-şi cuvintele:

– Sunt multe diferenţe. Nu-i vorba numai de aglomeraţie şi de înghesuială. Cea mai mare deosebire constă în praf. Voi nu vă daţi seama ce înseamnă praful. În munţi şi în deşert, solul este pietros, mergi de pe o piatră pe alta, de pe o stâncă pe alta. În oraş, pe străzi se strânge praf, uliţele sunt acoperite de un strat moale, în care ţi se cufundă picioarele, gâdilându-ţi tălpile... E o plăcere să te plimbi prin moliciunea aceea...

Mosolik tăcu din nou, zâmbi şi-şi reluă povestea:

– După ce tot oraşul adoarme, zbor din vârful templului şi merg prin pieţele pustii, mă plimb pe străzile ce mi-au rămas numai mie... Ştiţi, e un oraş mare, în care o făptură mare ca mine se poate distra liniştită, fără să deranjeze pe nimeni. La ora aceea, lumea doarme, nu mă vede nimeni. Eu merg şi privesc peste garduri, mă uit în case şi în curţi şi rareori întâlnesc vreo privire uimită sau speriată, deoarece oamenii dorm, iar dacă văd ceva, îşi imaginează că visează. Eu le zâmbesc liniştitor şi, cu toate că-s urât de felul meu, după criteriile omeneşti, ştiu să mă comport astfel încât totul să fie bine şi să nu provoc panică în noapte... Da, e frumos să te plimbi noaptea prin Terimeea...

– Bine, mormăi Taravik, plictisit de dulcegăriile destăinuite de balaur. Am înţeles. Te-ai plimbat prin oraşul nostru. Şi ce legătură are asta cu Marieţa mea?

– Un pic de răbdare. Deci, după cum spuneam, mă plimbam ieri-noapte prin praful moale al oraşului... şi, la un moment dat, am auzit un zgomot...

– Ce fel de zgomot? se băgă în vorbă Kostik.

– Ca şi cum nişte animale mici ar fi încercat să se strecoare printre nişte scânduri ce astupau o intrare într-o clădire, răspunse balaurul cu un calm molipsitor.

– Ce fel de animale mici? întrebă Taravik, mai mult din instinct.

– Două fetiţe şi un pisoi.

În clipa următoare, Taravik îl înhăţase de gât pe Mosolik şi-l

strângea de zor.

– Ce fetiţe? Ce pisoi?

– Pui şi tu nişte întrebări cu adevărat prosteşti! gâfâi balaurul. Sigur că-i vorba de fetiţele Amira şi Argira şi de pisoiul Karene! Iar dacă vrei să ştii mai multe, potoleşte-te şi lasă-mă să vorbesc!

În cele din urmă, mai ales după intervenţia liniştitoare a lui Kostik, curierul reuşi să afle că balaurul descoperise că fetiţele pătrunseseră cumva într-o clădire veche, aparent pustie, deoarece fuseseră chemate acolo în timp ce dormeau de o entitate – o doamnă în vârstă cu pielea roşie, care le transmisese un mesaj în timpul visului, pentru că era prea istovită ca să fie auzită în timpul zilei. Puterile ei slăbite avuseseră efect doar asupra copilelor, pe care le chemase în vis şi le atrăsese către sine. Acolo, în templul în ruine, le dăduse o scrisoare pentru mama lor, scrisoare care trebuia neapărat să ajungă la aceasta.

Fetiţele, cu un curaj tipic inocenţei, nu se speriaseră de ruinele în care fuseseră chemate, nu se speriaseră nici de statuia femeii cu piele roşie care le vorbise, ascultaseră cu atenţie ce li se spusese, luaseră scrisoarea şi plecaseră spre casă, hotărâte să predea mesajul mămicii lor.

Mosolik le văzuse în timp ce îşi făceau loc să iasă printre scândurile care blocaseră intrarea în clădire. În prima fază crezuse că-i vreun şoarece sau vreun iepure, adică o pradă, după care văzuse fetiţele, pe care le mai întâlnise în câteva împrejurări. Aşa că intră în vorbă cu ele şi află ce căutau acolo. După ce le trase de limbă, în mod bizar, balaurii se înţeleg perfect cu fetiţele, Mosolik se gândi la prietenia sa cu Taravik, la faptul că acesta îi salvase viaţa de mai multe ori şi se oferi să le conducă copilele acasă, în siguranţă.

Evident, fetiţele, care se pare că obosiseră după cât hălăduiseră în noaptea aceea ca să ajungă în templu, abia aşteptară să profite de invitaţie.

Se căţărară împreună cu pisicuţa în capul balaurului, iar acesta le povesti o grămadă de aventuri ale sale, petrecute în locuri despre care fetele nu auziseră niciodată şi, probabil, nici nu aveau să mai

audă cândva sau de undeva.

Şi astfel, încet, încet, mergând prin praful moale, Mosolik şi fetiţele ajunseră acasă, tocmai când Marieţa era gata să facă o criză de isterie descoperind că fetele dispăruseră din pat.

În prima fază a întâlnirii dintre cele două forţe centripete, balaurul se alese cu o tigaie în cap. În a doua fază, fetele se pricopsiră cu câte o pereche de palme la fund. Apoi toţi se liniştiră, fetele înmânară scrisoarea, Marieţa află că era din partea Terimei (şi se mulţumi să păstreze pentru sine importanţa acelui nume, zeiesc sau nu) şi-şi dădură seama că nu se întâmplase nimic rău.

Abia după aceea mămica îngrijorată îi mulţumi cum se cuvine binefăcătorului care-i salvase copiii de pe drumuri, îi oferi o pulpă de miel şi un urcior cu vin... iar apoi stătură un pic de vorbă, nu prea mult, pentru că zorii se pregăteau să se ridice şi nimeni nu avea chef să vadă în drum o lighioană atât de frumoasă precum Mosolik.

În cele din urmă, musafirul decise să se întoarcă la templu, dar făgădui că atunci când va zbura pe deasupra pustietăţii, va mai arunca o privire să vadă dacă mai poate afla câte ceva despre soarta celor doi prieteni şi colaboratori.

Asta a fost tot, încheie Mosolik, cu aerul că nu istorisise nimic ieşit din comun.

– Acum nu-mi rămâne decât să mă întorc în templu, ca să nu se îngrijoreze prea mult preoţii şi zeul, concluzionă balaurul, iar Taravik şi Kostik nu putură decât să fie de acord cu el.

La urma urmei, din moment ce aflaseră ce doriseră, îşi călcară pe suflet şi rugară lighioana zburătoare să transmită acasă că totul era bine...

Mosolik se ridică în văzduh, izbind puternic cu aripile, apoi se îndepărtă către locul în care trebuia să se afle Terimeea.

În urma lor, tovarăşii de aventură ai lui Taravik deciseră să nu hălăduie mai departe şi să-şi întindă chiar în locul ăla tabăra pentru noapte, locul părând liniştit şi lipsit de pericolele obişnuite ale

deşerturilor semicâmpeneşti.

Aşa că fiecare începu să-şi pregătească merindele, să-şi aprindă focul, să facă rând la izvor, adică să se ocupe de mulţimea de activităţi mărunte care trebuie să meargă şnur într-o tabără de luptă.

De obicei, asemenea activităţi se desfăşoară instinctiv, fără să le controleze cineva de la cap la coadă, majoritatea lor fiind simple: cineva se ocupă de împărţit nişte lipii oamenilor, nişte grăunţe animalelor, activitate ce se desfăşoară iute şi fără multă bătaie de cap (spre deosebire de armatele numeroase de la câmpie).

Taravik şi Kostik îşi găsiseră un loc liniştit, lângă nişte stânci, un loc în care să fie feriţi de curentul nopţii. Mâncaseră şi se întrebaseră dacă aveau nevoie de foc sau dacă le era suficientă mantia mare, neagră, pe care s-o arunce peste amândoi, urmând să se încălzească unul pe celălalt. Până la urmă, mai mult din lene, renunţaseră la foc, mulţumindu-se să se înghesuie unul într-altul.

Se încălziseră destul de bine şi se părea că întreaga tabără fusese cuprinsă de toropeală şi de linişte, pentru că prietenii noştri moţăiau, împreună cu camarazii lor de arme...

...când, din senin, se făcură auzite urlete sălbatice, ameninţătoare, îngrozitoare şi care luau la goană nădejdile.

Taravik nu avu nevoie de alte informaţii ca să-şi dea seama că fuseseră atacaţi de un duşman care îi pândise îndelung, până când găsise momentul potrivit.

De pe înălţimile din jur zburau săgeţi ce îi loveau cu precizie pe camarazii lui Tarebodin, ba, mai mult, grupuri de călăreţi în haine de culoare deschisă şi cu legături galbene la cap năvăliră către grupurile strânse în vale, încercând să le dea lovitura de graţie.

Cei cu veşminte negre se străduiau să se organizeze în timp ce luptau să-şi apere vieţile. Călăreţii se grupau şi se regrupau, fugeau şi se strângeau după cum considerau că au şanse de a-şi salva viaţa. Se grupau, străduindu-se să-şi organizeze rezistenţa, iar din beznă soseau chiuind călăreţi îmbrăcaţi în culori deschise sau închise, care se aruncau în luptă cu înfocare...

Iar Taravik încerca să-şi dea seama alături de cine trebuia să lupte.

Dacă se lua numai după îmbrăcăminte, atunci echipa sa trebuia să fie cea care avea sarcina să interzică accesul la mormântul lui Blokan sau, cel puţin, să îngreuneze acel acces. Pe de altă parte, Taravik urma să-i îndrume pe fârtaţii săi astfel încât aceştia să găsească şi să identifice rămăşiţele materiale şi fizice (adică trupeşti, rămăşiţe de schelet, de sânge şi alte resturi care să conţină substanţa vitală a lui Inutomeh) care să pună capăt urmăririi de veacuri a fantomei, indiferent de păcatele ei.

Pe de altă parte, oamenii lui Tarabodin nu încercaseră niciodată să-şi mintă partenerul şi să ascundă că-l consideraseră cu puţin timp în urmă duşmanul lor. Aşa că taberele fuseseră definite într-un mod echitabil, după cum considerau cu toţii, fiecare ştia la ce putea să se aştepte şi, după începutul violent al luptei, declanşat probabil de căderea neaşteptată din cer a lui Mosolik şi de accidentele tragice provocate de acesta, lucrurile nu mai continuaseră cu aceeaşi intensitate. Dar, după un început cu adevărat vijelios al luptei, povestea părea a nu mai fi ceea ce fusese (sau păruse a fi începutul bătăliei).

Ca urmare, lupta se potolise şi, după toate aparenţele, urma să se potolească de tot.

Mai mult ca sigur că şefii aveau să se retragă în locuri de apărare cunoscute doar de ei, de unde să-şi reia acţiunile când avea să li se pară că a sosit momentul potrivit.

Unele grupuri de călăreţi, indiferent de culoarea veşmintelor, îşi strângeau bagajele fără pic de jenă, convinse că nu au niciun fel de motive de ruşine.

Ba chiar erau convinse că nu au motive să nu plece, din moment ce veneau în faţa conducătorului grupului şi-i explicau acestuia ce intenţii au şi făceau planuri împreună...

După un timp, fostul câmp de bătălie se transformă într-un teren pe care toată lumea se vânzolea de colo până colo.

Prietenii noştri considerară că-i mai loial să aştepte semnalul lui

Tarebodin, care lăsase cea mai mare parte a credincioşilor să plece, dar îi ţinuse pe cei mai apropiaţi lângă el. În spaţiul rărit, vorbele se auzeau mult mai limpede indiferent dacă erau rostite de oamenii lui Tarebodin sau de aventurierii din diferite triburi, ai lui Zabadela.

La un moment dat, Kostik, cu auzul lui fin, prinse o scurtă discuţie între Zabadela, şeful duşmanilor lor, şi unul dintre adjuncţii acestuia, un tip cu piele albă, ce părea a fi din vestul continentului – chiar semăna foarte mult cu un latgan.

– Eram convins că-l văzusem înainte, dar nu-mi aminteam în ce situaţie. Nu-mi dădeam seama că în înfăţişarea pe care o avea acum îi lipsea ceva – şi avea ceva nou, care înlocuia ceea ce îi lipsea acum.

– Zalele cele verzi şi elegante atrag atenţia asupra cuiva care deţine arme noi şi moderne. Nici nu te-ai gândi că individul a fost până de curând purtătorul unor resturi imunde, dar foarte eficiente. Probabil că a dat recent de bani sau a vrut să-şi schimbe înfăţişarea cam bătătoare la ochi sau i-a făcut cineva un cadou care să-l ajute în muncă...

– Oricum, zâmbi Zabadela, nimeni nu s-a gândit că sub purtătorul cămăşii de zale verzi se ascundea celebrul încasator de săgeţi al saltelei din Ţara Hatti. Şi totuşi, cum de ţi-ai dat seama, când noi ceilalţi nu am reuşit?

– După coif, răspunse calm latganul Asinus. În anumite împrejurări, care chiar nu vă privesc, am tras cu arcul în coiful individului, iar coiful lui de bronz are o lucrătură unică, foarte specială, foarte veche şi foarte solidă.

Râseră cu toţii, fără răutate, pentru că asta era soarta aventurierilor ca ei, să aibă arme mai bune sau mai improvizate. Important era că se foloseau de ele.

– Să revenim la treburile noastre şi să încercăm să le rezolvăm cât mai iute.

– Ce vrei să spui?

– Păi, individul e singurul care ştie secretul mormântului. Dacă îl

omorâţi, nu mai există nimeni care să cunoască secretul respectiv, care, astfel, va rămâne secret, după cum vă doreaţi...

Kostik şi Taravik se priviră îngrijoraţi.

– Cred că-i cazul s-o tulim de aici...

Între timp, latganul şi Zabadela chemară ajutoare, apoi îşi căutară de zor nişte arme pe măsura adversarilor pe care intenţionau să-i omoare. Latganul găsi într-un morman un ciocan imens din piatră, cu vârf triunghiular. Zabadela alesese o măciucă cu şapte laturi, din bronz alb. Şeful tribului chemase doi fraţi, Miks şi Niks, cu securi din piatră cioplită sumar. Mai veniseră Niconor, cu un ciocan dreptunghiular, şi vreo cinci, şase luptători de rând, cu arme rudimentare, dar obişnuite prin zonele deşertice.

Cei doi văzură preparativele duşmanilor, iar Kostik şopti fără să-i mai pese dacă era auzit sau nu:

– Hai să fugim!

Nu mai fu vorba de nicio fugă. Oamenii lui Zabadela tăbărâră pe ei, având ca ţintă principală coiful lui Taravik, pe care îl izbea fiecare cu ce avea.

La un moment dat, izbiturile se sincronizară, în ciuda loviturilor de sabie ale curierului şi ale celor de copită ale pegasului, ce se împotriveau din răsputeri, şi loviră cupola de bronz cu un zăngănit ce reuni întreaga putere de zdruncinare a forţei atacatoare.

Din când în când, Taravik, care era un luptător iscusit, dădea câte o lovitură fericită şi scotea din circulaţie luptători de mâna a doua.

Un timp, prietenii noştri se bucurară de ajutorul unor camarazi de-ai lor, care traseră cu arcurile în duşmani, o chestie destul de eficientă.

Apoi lucrurile începură să se încurce.

În luptă se năpusti cu avânt deosebit, Tabbar, un individ drăguţ şi incredibil de frumos pentru meseria pe care o avea şi care lupta cu o armă făurită dintr-un os din vechime, găsit într-un zăcământ de pietre foarte dure. Osul ăla se potrivise ca formă, căci altfel n-ar fi

putut să-l cioplească. Se potrivise şi-l luase ca atare, iar de atunci avusese o armă invincibilă!

Deci Tabbar izbise marginea coifului, iar marginea coifului se îndoise, ca şi cum toată lumea vede bronz gros îndoindu-se pe stradă!

Şi din îndoitură începuseră să iasă scântei...

Taravik realiză că se întâmpla ceva grav.

Se ridică în picioare.

În clipa aceea, latganul care părea că ştie prea multe îi dădu o lovitură groaznică în ţeastă cu ciocanul lui de piatră.

Taravik îl apucă de mâini, astfel încât să nu-l mai poată lovi încă o dată, şi-l trânti cu toată puterea de o stâncă zgrunţuroasă şi colţuroasă din apropiere.

Latganul fu strivit de stâncă, de sub trupul său începu să curgă sânge din belşug, dar toţi ceilalţi erau prea ocupaţi cu Taravik ca să se uite careva la camaradul lor.

De îndată ce coiful imens de bronz începuse să se îndoaie sub izbituri, ceata de viteji părea hotărâtă să-l dea gata pe Taravik laolaltă cu arma lui vrăjită. Se înghesuiau care mai de care să lovească, nespus de mânioși.

Cu timpul, curierul avea tot mai puţină vlagă să riposteze. Cât despre bidiviul lui, doar pielea rezistentă la arme îl impiedicase să fi fost sacrificat deja.

Într-o aglomerare de arme vechi, greu de imaginat şi, cu certitudine, înzestrate cu puteri magice, succesiunea de lovituri curgea, pentru că nici atacatorii nu ştiau cât o să mai ţină puterea armelor lor.

Aşa că se grăbeau, se tot grăbeau...

Izbeau, izbeau din nou.

Se împingeau între ei, să fie cel potrivit la locul izbiturii.

Şi, bineînţeles, nu avu succes cel deştept, ci cel plăcut privirii, adică Tabbar cel arătos care plasă o lovitură într-un moment în care coiful era izbit simultan atât de două, trei ciocane din piatră, de măciuci din bronz şi alte arme, din care, apucă pegasul să remarce, lipseau cu desăvârşire obictele de fier.

Deci, în momentul întâmplător în care atâtea obiecte de lovire se abătură asupra unui singur obiect de apărare, acesta cedă, după cum era normal să se întâmple.

Coiful, ajuns la incandescenţă din cauza căldurii înmagazinate, explodă aruncând bucăţi în toate părţile şi provocând daune mai mari inamicilor prin distrugerea sa decât printr-o rezistenţă pasivă.

Două bucăţi mai importante (de care atârnau inelele de prindere a coifului de umeri sau de braţe) se desprinseră din coif şi căzură pe jos.

Taravik se aplecă, le luă, le vârî în traistă – toată lumea se întrebă cum de traista nu luă foc – şi spuse, fără a se adresa nimănui anume:

– Mi-aţi distrus bunătate de coif. Îmi sunteţi datori cu un coif nou.

– Îţi suntem datori, mârâi Zabadela, făcându-le semn oamenilor săi.

Aceştia, care lăsaseră armele pentru o clipă, se pregătiră să-l dea gata pe Taravik.

Într-un fel, zăbava lor era de înţeles, pentru că imaginea lui Taravik cel lipsit de coif era îngrozitoare. Explozia căştii încărcate de magie îi arsese părul şi pielea capului şi a feţei, curierul arătând de parcă ar fi fost jupuit de viu.

Sângele îi curgea din zeci de răni pe care nu i le pansa nimeni. Oricum, duşmanii care îi înconjurau nu se gândeau să-i oblojească rănile groaznice, ci să-i dea lovitura de graţie şi să pună capăt conflictului.

Stând alături de prietenul lui şi încercând să gândească limpede măcar câteva clipe, Kostik nu se putea împiedica să-şi spună că, deşi se împiedicase măcar de şapte ori pe zi în coiful cel vechi şi urât, nu-şi imaginase măcar o clipă că urâţenia aia gemea de magie. Şi dacă

şi-ar fi imaginat, ce-ar fi făcut? Ar fi pupat coiful cel urât de fiecare dată când l-ar fi văzut?

I-ar fi adresat rugăciuni, făţiş sau pe furiş?

Oricum, coiful de bronz, cu magia lui, îşi făcuse datoria şi-şi apărase stăpânul – atât cât îl ţinuseră puterile – şi-l apărase sacrificându-şi existenţa. După sistemul de valori al pegasului, acesta era un lucru demn de admiraţie.

Însă situaţia în care se aflau el şi Taravik era una diferită.

Erau înconjuraţi de duşmani care încercau să-l ucidă pe curier (l-ar fi ucis ei şi pe pegas, dacă ar fi ştiut că un asemenea lucru e posibil), iar singurul combatant dintre ei – adică Taravik – era, practic, scos din luptă din pricina rănilor ce-i fuseseră provocate de explozia căştii.

Mintea plină de cunoştinţe, dar nu prea analitică, a pegasului nu găsi decât o singură soluţie şi se grăbi să i-o transmită prietenului său:

– Să fugim!

Taravik, cu mintea înceţoşată, recunoscu totuşi cuvintele familiare care corespundeau celor mai multe dintre activităţile sale, şi răspunse:

– Păi, tu o să fugi, totul e să mă scoţi dintre ăştia!

– O să ne descurcăm, mormăi Kostik, care începu să-şi facă planurile de luptă.

„Doi în dreapta, par cam greoi, ar fi o soluţie s-o iau spre ei şi să-i ocolesc, apoi să fug cât mă ţin picioarele...

Numai că din spate vine un grup de arcaşi puşi pe harţă...“

În stânga era ceata principală a inamicilor.

„Chiar că ar fi o lovitură să treci prin mijlocul şefilor...“

Pofta de planuri a lui Kostik se întrerupse brusc când grupul condus de Zabadela porni la atac.

Fără să scoată vreun sunet, vreun îndemn, războinicii se puseră în mişcare într-un acord deplin.

Kostik îşi dădu seama ce-i aştepta şi şopti:

– Fugim!

– Dă-i drumul!

În aceeaşi clipă, pegasul ţâşni din loc ca un ogar, adică alergând cu pântecul lipit de pământ.

Taravik, care, în ciuda loviturilor primite în cap, rămăsese destul de lucid, iar în ceea ce privea vechile tradiţii şi obişnuinţe de serviciu, nu pierduse chiar nimic din cele pe care le avea în memorie, identifică imediat locul unei eventuale întâlniri cu bidiviul lui şi făcu un salt disperat, cu ultimele puteri, către locul respectiv.

Ajunse în locul propus, se prinse de coama pegasului şi se întinse pe gâtul acestuia.

Bineînţeles, şi duşmanii îşi dăduseră seama de intenţia lor, iar locul de întâlnire fusese lovit – simultan cu încălecatul lui Taravik – de o mulţime de săgeţi.

Efectul acestora fusese redus: cămaşa de zale verzi a lui Taravik şi pielea lui Kostik făcură faţă fără nicio dificultate unor asemenea intenţii răuvoitoare.

Singura ţintă care suferise din greu fusese căpăţâna curierului caftangiu.

Urechile acestuia arătau ca nişte verze zdrenţuite, iar pielea de pe faţă, ca o tocătură cu care se jucaseră nişte copii răi şi fără minte, şi fără prea multă imaginaţie.

Kostik alerga din răsputeri, alerga ogăreşte, lipit de pământ.

Fugea aşa cum numai un pegas ştie s-o facă. Sărea cu eleganţă peste

dune, peste stânci, peste râpe.

Însă oriunde fugea, duşmanii îl aşteptau, pregătiţi să-i doboare călăreţul.

– Ehe, ce bună ar fi acum una din râpele noastre, oftă cu gura plină de sânge Taravik.

– Păi, dacă ar fi bună, nu-i nicio problemă, am găsit una. Însă mă întreb dacă avem vreo şansă să ieşim din râpa aia...

– Adică dacă sărim în râpă, murim. Iar dacă nu sărim, murim cu certitudine...

– Şi ce propui?

– Să sărim.

– Atunci, facă-se voia zeilor. Să sărim.

Kostik făcu ceea ce nu făcuse niciodată: închise ochii şi sări.

Taravik nu închise niciun ochi. Avea înaintea ochilor o înşiruire de pete fără niciun pic de sens şi nu-i lipseau cheful sau puterea să încerce să le găsească un strop de înţeles.

Aşa că pentru el saltul în gol nu însemnă nimic.

Oamenii lui Zabadela văzură că pegasul dispăru după o dună, calculară traiectoriile posibile şi socotiră locul în care putea să apară curierul purtat de pegasul său...

...şi aşteptară.

...şi aşteptară.

Şi aşteptară până când frumuşelul Tabbar – căci, lucru pe care nu-l ştie toată lumea, frumuşel nu înseamnă şi prostuţ – spuse:

– E ceva ciudat la mijloc. Trebuia să fi apărut de multă vreme. Mă duc să cercetez.

Şi Tabbar se duse în spatele dunei. Cercetă un timp, apoi îşi strigă

oamenii:

– Mungrunz! Glumbuz! Aduceţi nişte funii şi nişte făclii!

Veniră de îndată cu toţii în jurul lui, nu numai servitorii pe care îi chemase.

Văzură că în piatra pustiului se deschidea o crăpătură îngustă şi periculoasă, abruptă, cu margini netede, adică dacă ai fi căzut acolo, şansele de a ieşi erau foarte reduse.

Undeva, în adâncime, curgea cu zgomot ce se auzea până la suprafaţă un şuvoi puternic de apă.

Deci, dacă nu-ţi rupeai oasele căzând, atunci zeii aveau grijă de tine cu ajutorul apei.

Tabbar atârnă nişte făclii până la suprafaţa torentului, dar nu văzu vreun semn că ar fi scăpat cineva sau ceva.

Atunci unul dintre vânătorii săi, Glumbuz, se lăsă el însuşi pe funii şi cercetă pe îndelete vizuina subterană.

Nimic.

Apa ieşea chiar de sub piatră şi trecea mai departe, frecându-se de stratul de piatră de deasupra. O fiinţă ce respira aer nu putea să treacă pe acolo.

Glumbuz ieşi şi povesti ce văzuse cu ochii lui şi pipăise cu degetele sale.

Abia atunci urmărirea celor doi fu considerată încheiată, iar moartea lor fu trecută pe lista celor certe, chiar dacă nu puteau fi declarate oficial.

Conducătorii de triburi îşi strânseră oamenii şi se îndreptară către locuri în care să se sfătuiască în linişte şi, în primul rând, să verifice veridicitatea ştirilor.

Iar alţii să verifice o eventuală neveridicitate a respectivelor ştiri.

Chestie de interese şi de speranţe.

De ceea ce aştepta fiecare pentru viitorul copiilor lor.

Discuţiile îndelungate din jurul focurilor, din noaptea aceea, duseră la o concluzie cvasigenerală: Taravik era un şmecher atât de mare, încât scăpase, cu siguranţă, şi de data asta!

Aşa că fură cu toţii de acord să mai aştepte o zi, două, înainte de decizia finală.

...

Peste încă o zi, în coclaurii râpei în care se aruncaseră Kostik şi Taravik răsună o voce nervoasă:

– Nu-i nimeni aici? Unde aţi dispărutcu toţi? Ieşiţi la iveală până nu-mi pun mintea cu voi şi vă fac bucăţi!

– Înduraţi-vă de noi şi faceţi-ne bucăţi, mărite zeu, că nebunul de Igosirus şi-a pierdut minţile şi nu te mai înţelegi cu el!

– Igosirus! Ce sarcină ţi-am dat eu? Cum ai dus-o la capăt? Ia fă bine şi apari în faţa mea!

O mică zguduitură arătă că Negrul Khator încercase să-şi materializeze statuia de granit, dar că nu avea spaţiu suficient.

– O să ies afară şi o să vă aştept acolo. Dacă mai trageţi de timp, vă fac fărâme!

Peste câteva secunde, Khator stătea într-o poieniţă plină de flori, la ieşirea dintr-o peşteră din care curgea un izvor limpede, liniştit şi răcoros.

În faţa lui, pe iarbă, stătea întins, într-o poziţie oarecum indecentă, un individ între două vârste.

Bărbatul avea o figură plăcută, dar deformată de ură şi invidie.

– Salutare, Igosirus! îi spuse cu bunăvoinţă Khator.

– Să mă pupi în cur! îi răspunse cu dispreţ Igosirus.

În clipa următoare, zeul cel negru se ridică de pe jilţul său de piatră şi-i trosni o pereche de palme zeului minor.

– Aşa discuţi tu cu mine, bâzdâganie? Nu-ţi dai seama că pot să te zdrobesc într-o clipă?

– Şi ce dacă? Zdrobindu-mă, îl vei vindeca mai repede pe Taravik?

– Rosarik, tu eşti mai aproape, trage-i câteva perechi de palme!

Preotul cel dolofan se supuse cu încântare.

– Degeaba mă bateţi, strigă cu entuziasm Igosirus, n-o să căpătaţi niciun bolnav vindecat până n-o să fiu pupat în cur!

După alte câteva palme din partea lui Rosarik, zeul minor – căci, după cum decurgea discuţia şi după ce făcuse cât fusese singur cu Kostik şi cu Taravik, era un zeu vindecător – Igosirus nu se lăsă până nu-şi explică sistemul de tarife şi taxe.

Beneficiarul principal al vindecării – adică, în acest caz, zeul Khator – era dator ca, după vindecarea în două zile a lui Taravik şi a lui Kostik (avea el nevoie de ei peste două zile, asta era o treabă ce-l privea pe Khator, nu şi pe altcineva), să-l pupe în cur pe Igosirus.

Bineînţeles că Igosirus se alesese cu o chelfăneală zdravănă, dar asta nu-l împiedicase să continue să-şi recite tarifarul.

Beneficiarii secundari ai vindecării – adică, în acest caz, Taravik şi Kostik – erau obligaţi să-l pupe în cur pe vindecător imediat ce vor fi declaraţi sănătoşi.

Spre uimirea celor care stăteau pe pajiştea înierbată din faţa izvorului ce ieşea dintre stânci, Taravik declară că, în ceea ce îl priveşte, este de acord cu clauza pupatului în cur.

– Iubitule! exclamă Khator, nu-i nevoie să te înjoseşti.

– Nu-i nicio înjosire, râse Taravik. În meseria mea pupi mâini, picioare, tălpi, călcâie, genunchi, coate, umeri şi tot felul de părţi ale

trupului, după cum e considerat mai respectuos şi mai politicos în partea aceea a lumii că trebuie să te porţi faţă de client. Am pupat mâini sau picioare care miroseau mult mai rău decât un cur. Dacă atât consideră Igosirus că merită pentru vindecarea mea şi pentru favoarea pe care i-a făcut-o lui Khator, atunci îşi apreciază foarte slab eforturile. Eu aş fi dat mai mult pentru că mi-a salvat viaţa.

– Omule, i se adresă Rosarik lui Igosirus, că zeu nu pot să-ţi spun, n-ai minte suficientă ca să fii un zeu, fie şi unul minor, nu-ţi cunoşti interesul şi nici interesele celor din jur. Ai putea să aduci printre cei ce te servesc bunăstare, belşug şi mulţumire sufletească pentru binele făcut semenilor. În loc de asta, le oferi lipsuri, dispreţul celor care îi cunosc şi regrete de tot felul...

– Pupă-mă în cur! îi ripostă cu obrăznicia sa tradiţională Igosirus.

– Gata, am terminat cu gluma! se enervă Khator. Am nevoie peste două zile de Taravik, în stare funcţională. Dacă Taravik nu-i vindecat...

– O să fie vindecat, dădu din mână Igosirus, dispreţuitor. Şi o să mă pupe în cur.

Khator explodă, într-un nor de furie. Îl apucă pe Igosirus de un picior şi începu să dea cu el de toţi pereţii grotei. Apoi dădu cu el de pământ, îl călcă în picioare şi răcni, plin de ură:

– Am încetat discuţia! Mâine vin să-l văd pe Taravik! Dacă nu-i în regulă, te arunc în fundul Infernului! Ca să-ţi faci treaba, îţi fac un spital lângă templul meu.

– Şi o să lucrezi sub controlul oamenilor noştri, adăugă preotul lui Khator.

Zeul se întoarse spre Rosarik şi-i ordonă:

– Să ridici nişte corturi-spital pe terenul liber din spatele templului. Să aibă în faţă o inscripţie: VINDECĂM ORICE, INCLUSIV MAHMUREALA. Să-l întrebaţi cum se face un asemenea templu-cort-spital pe Eugemundus, că a mai ridicat vreo zece. Ba nu, vorbesc chiar eu cu el.

Zeul tăcu pentru cei din jur, timp de vreo zece minute.

– Am rezolvat totul. Eugemundus preia temporar conducerea spitalului. Cu singura condiţie la care mă aşteptam: Igosirus să înceteze cu prostiile. Deocamdată i-am pus nişte frâie psihice, să nu mai deranjeze armonia din lăcaşul de tratament. Iar Eugemundus a făgăduit să discute şi cu colegii cu priceperi la boli mintale să-i dea o mână de ajutor ca să găsească nişte căi medicale prin care să-l potolească, fiind vorba despre un coleg cu adevărat priceput şi cu un talent aparte în domeniul lui de activitate. ...Ah, adăugă el, am rezolvat şi cu celălalt personal necesar. I-am convins pe Tarl, Ubre, Inigomad, i-am convins pe fraţii Broads, pe Uouba şi echipa sa de pansamente şi cum le-o fi zicând la operaţiunile lor, o să ne ajute un timp Gapaga, până o să avem o farmacie proprie, şi mulţi, mulţi alţii... Apoi se adresă în mod direct lui Igosirus: Ai priceput câte am făcut pentru tine? Dacă eşti deştept, poţi să ajungi cel puţin un zeu de nivel mijlociu.

– Să mă... încercă Igosirus să răspundă în modul lui obişnuit, dar cuvintele i se opriră în gât.

– Aşa, aşa, se bucură Khator.

– Să mă... mai încercă o dată Igosirus, care îşi dădu seama în sfârşit ce i se întâmplă şi începu să scuipe.

– Hai, luaţi-vă bagajele şi pacienţii de aici, că avem treabă! ordonă zeul, apoi se întrerupse brusc.

– Taravik primise de la soaţa lui o minunată cămaşă cu zale. Ce-aţi făcut cu ea?

– Am lepădat-o într-un cotlon, mărturisi Igosirus. Era prea grea s-o car după mine.

– Du-te imediat după ea, că te jupoi de viu!

Zeitatea cea minoră luă o formă de peşte şi sări în râul din faţa sa, apoi începu să înoate spre izvoarele acestuia – de avea izvoare, dacă nu, spre locul din care venea apa.

După câteva minute, peştele se întoarse, târând după el minunatele

zale verzi, cadoul nepreţuit al Marieţei.

– Bine, acum putem să plecăm, oftă satisfăcut Khator cel Negru din tronul lui de bazalt.

Mica pajişte din faţa izvorului dispăru, peisajul redeveni cel obişnuit.

Şi în timp ce zeul şi însoţitorii săi zburau spre Terimeea, Khator, care nu-şi găsea astâmpăr, întrebă:

– Toată ziua asta a fost un adevărat balamuc. Cum de-au ajuns odoarele mele pe mâna lui Igosirus? Unde mi-au fost minţile? Începe tu, Rosarik, că erai în vecinătatea mea când s-a declanşat şirul ăsta de acţiuni ţicnite.

– Păi, începu marele preot, eu stăteam la picioarele zeităţii tale, gata să te servesc de îndată, ca orice servitor ascultător....

– Da... şi ce bine stăteam noi...

– Şi cum stăteam aşa, fericiţi şi liniştiţi, a apărut Pergik...

– Pergik ăsta e băiat bun, aduce ştirile de ultimă secundă, dar e cam pesimist, aduce îndeosebi ştiri rele...

– Păi, dacă astea-s ştirile!

– Bine, bine, zi mai departe.

–Deci soseşte Pergik, răcnind ca de obicei: voi staţi şi vă distraţi, iar Taravik şi Kostik sunt omorâţi chiar în clipa asta!

Rosarik tăcu câteva secunde, pentru efectul dramatic, apoi îşi continuă povestea:

– Bineînţeles, a urmat ce te aşteptai să urmeze: panică, disperare, căutarea grabnică a unei soluţii într-o problemă ce părea fără soluţie. Până când cineva a rostit cuvântul magic: Igosirus.

– Şi cine l-a rostit? întrebă ameninţător zeul.

– Eu, recunoscu cu nonşalanţă Rosarik.

– Pot să ştiu de ce? rosti ameninţător Khator.

– Pentru că era singura soluţie, mărite şi atotputernice. Nu aveam timp de zăbovit. Nu puteam opri timpul în loc, ca să avem răgazul să alegem cea mai bună soluţie. Evenimentul era dintre cele cu desfăşurare fără posibilitate de blocare a timpului, candidaţi nu aveam decât unul capabil să rezolve problema – şi, ca să mărturisesc cinstit, la ora aceea nu cunoşteam niciun fel de alte amănunte care să mă facă să mă mai gândesc în privinţa candidatului. Ca urmare, l-am adus pe Igosirus în faţa mea şi i-am explicat ce vreau.

„Se rezolvă", a răspuns ipochimenul. „Se rezolvă dacă mă pupaţi în cur."

În clipa aia mi s-a părut o glumă bună, am râs împreună cu el şi l-am mai întrebat:

„Cum îi scoţi pe băieţi de acolo?"

„Transformându-i. În viermişori de apă, care să treacă prin crăpăturile râpei. Apoi o să-i unesc pe fiecare într-o entitate exact cum a fost, dar asta abia după ce-i scot la lumină. N-aveţi frică, totul o să fe bine, dacă mă pupaţi în cur. Acum mă scuzaţi, am treabă, băieţii sunt gata să se înece."

Şi asta a fost totul, mărite zeu, ne-am văzut fiecare de treabă, convinşi că de Taravik şi de Kostik se ocupă cineva priceput.

– Şi chiar s-a ocupat cineva priceput, comentă zeul. Le-a salvat viaţa prietenilor noştri, le-a acordat îngrijiri sanitare de urgenţă şi a reparat o mare parte din scăfârlia lui Taravik. ...Şi ştie cineva ce s-a întâmplat în coclaurii ăia din adâncuri? întrebă zeul, de parcă ar fi fost pegas.

– Păi, ştie, bineînţeles, răspunse Kostik. Cineva care a fost de faţă.

– Ai dreptate, jupâne pegas. Îmi pare rău că îţi tulbur amintirile cu grozăveniile prin care ai trecut...

– Nu am avut timp să fiu tulburat de evenimente. Au fost atât de

fulgerătoare, iar ameninţarea morţii a fost atât de puternică, încât n-am avut timp să-mi dau seama că trăiesc o grozăvie...

– Impresionant, bombăni zeul, care nu era obişnuit cu stilul de a povesti al pegasului. Dar n-ai vrea să ne povesteşti ceva concret?

– Păi, povestea e destul de simplă: noi cădeam în prăpastie, că altă soluţie nu găsiserăm. Şi în momentul în care ne-am cufundat în apa rece care ne-a îngheţat mintea, creierul, oasele şi sângele, am auzit în rămăşiţa de minte care mai funcţiona undeva – chestia asta e o adevărată minune, chiar aş dori să aflu cum funcţionează – o voce micuţă, care mi-a şoptit: „Nu-ţi fie frică, n-o să te îneci, totul e să ai încredere în mine. O să te transformi într-o mulţime de Kostiki mici, dar care n-or să mai fie pegaşi, transformarea se va face doar pentru un timp, nu-i cazul să te sperii, la sfârşit totul va fi ca la început. Ai priceput?“

„Da“, m-am grăbit eu să-i răspund vocii mititele.

„Atunci“, a zis ea, „să faci totul exact cum îţi spun eu şi va fi bine.“

În clipa următoare am simţit cum forma mea de pegas s-a dizolvat în apă, iar mintea mea a rămas în trupul unui soi de vierme de apă, lung de-o palmă.

„Ţine-te după mine“, îmi şopti un alt vierme, luminiscent.

Şi m-am luat după el, descoperind că, în ciuda formei pe care abia o căpătasem, mă pricepeam să-mi folosesc trupul cel nou. Mi-am dat seama că viermele de apă care mă conducea comunica în acelaşi timp şi cu mulţimea de vietăţi care fuseseră, cu puţin timp înainte, Taravik şi Kostik.

– Şi care erau speriate zdravăn de ceea ce li se întâmplase şi convinse că trebuie să fie ascultătoare, dacă doresc să scape cu bine, interveni şi Taravik.

– Asta cam aşa era, recunoscu și Kostik. Însă Igosirus era priceput în ceea ce făcea. Ne-a condus, cele două cârduri de şerpişori de apă, într-o mică peşteră liniştită, cu pereţii acoperiţi de alge scurte, printre care circulau insecte minuscule, şi ne-a explicat că acolo

puteam să ne odihnim fără frică şi să ne hrănim (şi ne-a arătat şi ce puteam să mâncăm, în starea în care ne aflam). Şi ne-a tot condus şi a avut tot timpul grijă de noi, ca o cloşcă de puişorii ei. Aşa că, fără supărare, mărite zeu, nu mi-a plăcut că l-aţi bătut pe Igosirus, el şi-a făcut datoria exemplar faţă de pacienţii săi. Ne-a salvat viaţa şi, după aceea, ne-a dus undeva, la o ieşire din grotă, unde i-a redat lui Taravik înfăţişarea şi a început să-i cureţe rănile şi să le coasă.

– Şi cu tine ce-a făcut? se interesă, curios, zeul, ce păruse foarte impresionat de mărturia plină de simţire a lui Kostik.

– Pe mine m-a rugat să-i fiu de ajutor. Adică mă transforma într-un şarpe de apă – sau mai mulţi, după cum era cazul – şi mă trimitea după plante de la suprafaţă sau alte lucruri necesare lui Taravik. Eu zic că ne-am înţeles foarte bine...

– Interesant. Sper să aveţi dreptate şi mâine seară să fie totul pregătit de înfruntarea cea mare. Pentru că altfel riscăm prăbuşirea întregii lumi într-o catastrofă generală...

Zeul tăcu un pic, îngrijorat, iar apropiaţii săi păreau să îi împărtăşească îngrijorarea.

– Dacă tot trebuie să ne îngrijim de toate amănuntele, unde sunt harnaşamentele lui Kostik? Pegasul trebuie să apară la punctul de întâlnire arătând exact ca de obicei.

– Păi, după cum e normal, harnaşamentele mele au rămas sub apă. În momentul în care m-am transformat în şerpişori, harnaşamentele au căzut de pe mine, iar Igosirus le-a împins într-un cotlon, unde să nu fie zărite cu uşurinţă de cel care ar fi intrat în apă.

– Păi, atunci treaba e ca şi rezolvată, o să apelăm la Hatahamf, o să-i explici tu, cu memoria ta de pegas, unde sunt ascunse lucrurile, iar el o să se cufunde şi o să ni le aducă.

Şi peste câteva minute, din străfundul apelor râpei ieşi la iveală o lighioană cu piele umedă şi doar cu un simulacru de faţă. Avea mai multe braţe, toate încărcate cu piese de harnaşament.

Aruncă tot calabalâcul la picioarele zeului şi-i spuse:

– Aveţi tot ce-aţi cerut. Eu trebuie să plec de urgenţă, până nu mi se uscucă pielea şi plămânii.

Şi Hatahamf dispăru, retrăgându-se, probabil, într-o lume mai acvatică.

Alaiul zeilor ajunsese în Terimeea.

Lângă templul elegant al lui Khator apăruse un cort la fel de elegant, care purta în faţă o inscripţie caligrafiată perfect:

SPITALUL LUI EUGEMUNDUS ŞI IGOSIRUS.
VINDECĂM ORICE,
INCLUSIV MAHMUREALA

Apăruseră deja câţiva clienţi, care discutau cu preoţii de la intrare – bineînţeles, printre ei erau câţiva indivizi mahmuri, care cereau în gura mare vindecarea definitivă de mahmureală, în timp ce preoţii le explicau că aşa ceva ar fi contrar intereselor bolnavului.

– Ce ştiţi voi de interesele bolnavilor! le strigară cu dispreţ respectivii bolnavi.

Numai că atunci apărură zeii, iar beţivii scandalagii se risipiră în toate părţile.

Kostik se duse direct la salonul izolat, din fundul spitalului, în care Igosirus şi colegii săi, invitaţii de marcă ai zeului Khator, lucrau de zor să-i refacă scăfârlia lui Taravik.

Se părea că minunea solicitată de Khator era pe cale să se înfăptuiască.

– Să aşteptăm ziua de mâine, oftă pegasul şi să vedem ce ne mai aduce şi ea...

7

Tribunul Faber se trezise lent, simţind cum îl trage cineva afară dintr-o mare de durere ce-i străbătea fiecare bucăţică a corpului.

Asta însemna nemurirea, îşi spuse el, dar se corectă imediat: numai arareori, când aceasta îi corecta efectele muririi. Dacă n-ar fi existat efectele acestea neplăcute, n-ar fi existat o mulţime de alte momente, fericite...

Îl durea îngrozitor spatele, în ciuda faptului că simţea că bucăţile de os şi muşchi se puneau la locul lor şi se cârpeau, devenind întregi, prin priceperea magiei.

Oricum, nu avea altceva de făcut, decât să rabde şi să mulţumească zeilor că-i mai ofereau o şansă.

După un timp, durerea se mai atenuă şi tribunul Faber încetă să mai simtă pârâiaşul de sânge ce i se scursese de-a lungul spatelui.

Asta însemna că rănile i se închiseseră.

Se uită în jur. Oamenii plecaseră, urmându-şi şefii.

Adică oamenii vii, aşa cum avea să fie şi el în scurt timp.

Aşa că trebuia să se poarte ca un om viu.

Încercă să se mişte.

Reuşi chiar să se ridice în picioare şi lepădă de pe sine cojocul îmbibat de sânge în care era îmbrăcat.

Sub cojoc purta o cămaşă din in, zdrenţuită zdravăn în urma izbirii sale de stâncă. O lepădă şi pe ea.

Nu-şi imaginase că barbarul ăla cu coif din bronz avea o putere chiar atât de mare: îl ridicase în braţe ca pe un ţânc şi dăduse cu el de stâncă, de parcă treaba aia ar fi fost o joacă de copii. Şi, după cum o făcuse, pentru sălbaticul ăla chiar fusese o joacă de copii.

Căută un cadavru mai puţin hărtănit ş-i luă mantia albă cu dungi galbene.

Câmpul, plin de morţi, părea pustiu, dar ochii săi, obişnuiţi să fie mereu la pândă, descoperiră umbre care se furişau. Le urmări mai atent şi-şi dădu seama că erau siluete de bătrâni (bărbaţi sau femei) care strângeau obiectele celor căzuţi. Una dintre muierile acelea, o babă cu mutră fioroasă, îl văzu că mişcă şi încercă să-l străpungă cu o lance. Tribunul Faber se feri (îndemânarea îi revenea pe măsură ce organismul i se refăcea) şi aruncă, la rândul lui, cu o lance în cotoroanţă. Având în vedere că latganul chiar ştia să arunce cu o lance, baba fu rănită grav şi-şi dădu duhul în timp ce scotea nişte urlete ca de fiară sălbatică. Astfel că întreaga haită de prădători de noapte (sau de seară, că nu se înnoptase încă) renunţă pntru moment la jaf şi preferă să fugă.

Tribunul Faber consideră că era cazul să facă acelaşi lucru.

Găsi două lănci, scotoci prin câteva traiste, strângând câte ceva de mâncat şi de băut, apoi porni încetişor la drum.

După un timp, găsi o dună orientată cu faţa spre apus, luminată din plin de soarele care se culca. Nisipul era cald... iar Faber îşi făcu un culcuş în el, acoperindu-se cu mantia şi cu pulberea caldă, lăsând doar o deschizătură îngustă, ca să vadă şi să respire.

Chestia cu văzutul fusese prevăzută mai mult din obişnuinţă, pentru că oboseala fu mai puternică decât orice obişnuinţă.

Tribunul Faber se aranjase foarte bine în cotlonul său cald... şi

adormi de îndată.

Se făcea că se găsea undeva, într-un soi de grădină împrejmuită de un grilaj din bare de metal.

Nu-i plăcea că era într-un asemenea spaţiu şi se căţără peste gard. Reuşi să treacă în cealaltă parte. Numai că grilajele continuau spre capătul zării. Îl cuprinse disperarea la gândul că era într-o închisoare fără capăt.

Zăbovi un timp, examinând împrejurimile, apoi descoperi că gardurile erau din ce în ce mai scumde, deci te puteai căţăra tot mai uşor pe ele şi erau mai uşor de sărit.

Se mai linişti şi decise să se odihnească un timp, înainte de a porni mai departe.

Se întinse pe nisip – care mai era cald, în ciuda faptului că în jur se întinsese întunericul – şi adormi.

Simţi nişte mâini moi care-l mângâiau pe frunte, în timp ce o voce blândă îi şoptea:

– Am vrut întotdeauna să sărut buzele unui bărbat viteaz şi să-i ling sudoarea rezultată din faptele lui vitejeşti...

Faber se uită, oarecum speriat, la ochii negri care îl priveau de aproape şi exclamă, uimit:

– Dar tu eşti o vulpiţă de deşert! Ce treabă ai tu cu bărbaţii oamenilor?

– Niciuna, bărbat frumos şi viteaz ce eşti! Dar mâine o să aibă loc sfârşitul lumii. Şi atunci, de ce nu mi-aş satisface o fantezie nevinovată, care nu face rău nimănui? Vrei să spui că ţi-am făcut rău cu ceva?

– Nu... recunoscu Faber fără prea mult chef.

– Te-a speriat faptul că ţi-am vorbit în limba ta?

– Mi s-a părut ciudat, dar nu pot să spun că m-am speriat...

– Atunci, să te ajute zeii să treci cât mai uşor prin încercările de mâine!

Şi vulpiţa îl mai linse o dată pe gură şi dispăru în beznă.

Tribunul Faber rămase în mormanul lui de nisip, care era cald încă, şi atunci realiză că deşertul mirosea îmbietor.

Din câte îşi dădea el seama, dintr-o parte venea mireasmă de albăstrele, iar din cealaltă, de trandafiri minusculi de pustie.

Numai că nu era vremea lor de înflorit.

Şi aromele acelea cu adevărat îmbătătoare erau însoţite de o melodie, stranie, tristă şi înduioşătoare.

– Ce s-a întâmplat? îşi exprimă tribunul mirarea, cu glas tare.

– Nu ştii? se uimiră câmpurile cu flori. Mâine e sfârşitul lumii şi ne-am gândit că-i păcat de atâtea flori, să se irosească degeaba, fără să vadă lumea şi fără să le vadă lumea!

Şi florile îşi continuară cântecul, pe care tribunul Faber nu se ostenise să-l asculte până în acel moment:

MÂINE E SFÂRŞITUL LUMII ŞI NIMIC DIN CE VA FI NU MAI CONTEAZĂ.

Melodia era atât de tristă, încât Faber nu mai rezistă sentimentului ce i-l trezea.

Se ridică din culcuşul lui din nisip şi se îndepărtă de câmpul cântător.

Pustiul era pustiu, adică nu vedeai niciun locuitor, niciun animal... iar Faber merse liniştit, doar cu gândurile sale despre nemurire, viitorul imperiului latgan şi despre posibilitatea de a-şi construi o viaţă personală, fericită şi liniştită...

Apoi, pustietatea începu să nu mai fie la fel de pustie.

De undeva, din adâncurile beznei, apărură făpturi ciudate,

îmbrăcate în petice negre care fluturau în jurul trupurilor lor scheletice.

La început îi dădură ocol de departe lui Faber, apoi unele dintre ele, mai curajoase, veniră direct spre el, încercând să-l prindă de mâini, să-l muşte. Faber se feri şi le lovi cu lancea. Din trupul lighioanelor sări praf, iar făpturile fugiră, îngrozite.

Tribunul văzu în depărtare focuri de tabără şi decise să caute adăpost lângă ele, indiferent din ce tabără a fi fost stăpânii lor.

Fugi, urmărit un timp de monstruozităţile nopţii, până ajunse la un foc, iar când se apropie strigă:

– În numele zeilor atotputernici, vă rog să-mi daţi adăpost şi protecţie, în noaptea asta a ciudăţeniilor!

– Acesta e jupânul Asinus! se bucură bărbatul de lângă foc, ce părea a fi conducătorul taberei: era chiar Zabadela! Mă bucur că te regăsim, jupâne Asinus, pentru că sunt convins că mâine-dimineaţă vom avea mare nevoie de tine. Mărturisesc cinstit că nu ştiu ce grozăvenii ne vor ieşi în cale, dar sunt convins că nu ne va fi uşor şi că orice mână de ajutor ne va fi de folos!

Şi, în timp ce vorbea, Zabadela se apropie de Faber, cu gândul să-l îmbrăţişeze.

Însă se opri brusc:

– Ce-i cu praful ăsta pe tine?

– Înainte să ajung la adăpostul focului tău, am fost atacat de nişte femei fantomatice. Le-am lovit cu băţul unei lănci şi din trupul lor a ieşit praful ăsta...

– Se pare că au fost nişte zâne negre ale beznei. Hai să scuturăm praful ăla în foc, că nu-i aducător de bine...

Zabadela, ajutat de tribunul Faber şi de nişte slujitori, scuturară mantia în foc, iar praful care se scurse din ea se aprinse într-un mod spectaculos, aruncând scântei colorate în toate părţile, însoţite de un miros greţos, şi bubuind din greu.

– Eu zic să renunţăm cu totul la mantie, propuse unul dintre sfetnici, că găsim noi alta pentru camaradul nostru de arme.

Zabadela nu mai stătu pe gânduri, iar mantia spurcată fu cuprinsă imediat de flăcări.

Apoi câţiva servitori îi spălară trupul lui Faber de ultimele resturi de praf blestemat, iar Zabadela hotărî să-i asigure oaspetelui condiţii de odihnă şi de hrană, încât să fie pregătit pentru bătălia de a doua zi – de va fi fiind să aibă loc vreo bătălie.

Cât ai zice „friptură cu şorici!“ lui Faber i se făcu un culcuş moale şi călduros, într-o saricâ miţoasă proptită de-o dună. În faţa culcuşului fu aprins un foc de vreascuri strânse din deşert, la care se frigeau bucăţi de carne fragedă.

Până avea să se pătrundă bucăţile de carne, lui Faber i se puseră în mână o oală cu lapte bătut, o bucată de brânză proaspătă şi o lipie caldă.

Tribunul mâncă, fericit şi liniştit.

Apoi adormi, fără să-şi dea seama când.

Adormi ca şi cum s-ar fi cufundat într-o apă caldă, fără să viseze, fără să se gândească la nimic...

Se trezi odihnit, chiar fericit.

În jur se răspândea o dimineaţă calmă, cu soare liniştit.

Deşertul din jur era plin de lume preocupată, care trebăluia de zor.

Tribunul Faber se sculă din culcuş şi se uită atent în jur.

Câţiva servitori se grăbiră să-l servească de îndată cu brânză proaspătă, cu lapte acru şi lipii calde.

Îşi dădu jos mantia, îşi curăţă trupul cu o cârpă umezită cu apă şi-şi pregăti armele.

Avea atârnat de gât, cu o cureluşă de piele, pumnalul anonim cu

care pătrunsese în ţara polnilor şi care îl slujise până atunci cu atât de multă credinţă.

Tot de o cureluşă de piele îşi atârnase o altă armă, care în mâinile lui era mult mai periculoasă: un gladium, spada dreaptă latgană, care se folosea doar pentru împuns. Îl găsise obiectul acela într-un morman cu obiecte războinice, într-un depozit al lui Zabdala, şi-l ceruse. Companionul lui i-l dăruise, văzând obiectul ruginit şi neaspectuos, adică părându-i-se fără valoare şi considerând că poate să facă un dar care să nu-l coste nimic... Faber luase gladiumul, îl frecase cu o bucată de gresie şi-l transformase într-o unealtă asemănătoare celei ce constituia arma cu care legiunile latgane vârau spaima în duşmani.

Apoi, în dimineaţa aceea, după ce unse armele şi le lustruise, îşi pemise să mănânce.

În timp ce se hrănea, descoperi că suprafaţa deşertului era acoperită de grupuri de pedestraşi – da, nu se vedea nici măcar un călăreţ disponibil – care scotoceau prin nisip.

Undeva, spre marginea grupurilor care căutau prin pietrişul pustiei, erau purtate două coşuri imense, unul vopsit în galben, celălalt colorat în verde. Oamenii strângeau diferite lucruri din nisipul pustiului şi le puneau în cele două coşuri, după criterii cunoscute doar de ei.

Majoritatea aveau lopeţi, greble sau cazmale, cu care scotoceau solul.

Însă aceştia nu reprezentau decât exemplarele banale ale mulţimii, pentru că printre indivizi se găseau unii înzestraţi cu aparatură complicată, cu oglinzi rotitoare şi tot felul de gradaţii ce atârnau spre pământ.

Din când în când, deţinătorul unui astfel de aparat se oprea, apăsa pe o manetă, oglinzile începeau să se rotească, iar individul lăsa dispozitivul pe sol şi începea să sape.

Se pare că era un dispozitiv de căutat la adâncime, pentru că, după un timp de trudă, cel ce săpa scotea la iveală lucruri preţioase, stârnind entuziasmul privitorilor.

Încet, încet, convoiul de oameni se deplasa scotocind şi adunând resturi din nisip.

– Ce se întâmplă aici? întrebă curios și în același timp uimit tribunul Faber.

– Ar trebui să ştii că transfigurarea lui Inuhotep în lumea noastră se poate face doar prin contactul cu materia din această lume. Ideea e că atâta vreme cât există materie care a avut de-a face cu trupul lui, această materie îl poate ajuta să se transforme de fiecare dată când îndeplineşte anumite condiţii. Noi încercăm să strângem acum orice fel de substanţe cu care Inuhotep ar fi putut avea de-a face vreodată în viaţa sa. Vrem să distrugem substanţele acelea – prin foc, prin zdrobire fizică, în orice fel încât să nu-i mai poată fi de folos vrăjitorului.

– Şi de ce sunt două coşuri?

– În realitate, nu contează, un singur coş ajunge. Însă fiecare tabără vrea o pradă mai bogată şi mai aspectuoasă. Prin urmare fiecare are coşul său cu succese...

Zabadela ordonă să-i fie adus prietenului său un cal de rasă şi, împreună, porniră după oamenii ce scotoceau în nisip.

În coşuri se strânseseră monede vechi, de aur, argint sau bronz; bucăţi de os omenesc, cârpe şi fragmente de arme sau obiecte casnice – tot ce poate să-ţi treacă prin cap (şi, mai ales, să nu-ţi treacă prin cap că se poate găsi aşa ceva într-un pustiu... pustiu). Unele erau vechi, străvechi chiar. Altele păreau destul de noi.

Anumite monede păreau atât de vechi, încât puteau fi de pe vremea lui Inuhotep, altele erau nu numai noi şi cu zimţii netociţi, ci aveau şi inscripţii care arătau că fuseseră bătute în vremea unor regi recenţi sau măcar de dată apropiată.

Însă nimic nu conta, toate obiectele erau stânse în coşuri, fără niciun comentariu.

– Obiectele astea n-ar trebui selectate cumva? întrebă Faber.

– De ce? se miră Zabadela. Oricum vor fi distruse toate. Nu avem de

unde să ştim cu ce obiecte au avut contact sub pământ şi cu ce s-au contaminat. Aşa că n-o să riscăm în niciun fel şi o să le distrugem pe toate, chiar şi pe cele care par noi.

În timp ce mergeau încet, în pasul cailor, în faţa lor, în spatele şi în toate laturile, oamenii scotoceau prin nisip.

Nu erau numai bărbaţi şi femei în toată firea, ci şi bătrâni, adolescenţi, chiar şi copii. Toţi participau la munca aceea de căutare cu entuziasm, chiar cu un soi de veselie.

– Prietene Zabadela, întrebă la un moment dat tribunul Faber, nu pot să-mi explic starea asta de veselie a oamenilor, fie că fac parte din tribul tău, fie că fac parte din cel inamic, ştiind că urmează să vină sfârşitul lumii. Mărturisesc că eu nu mă simt prea liniştit după semnele văzute în timpul nopţii. Dar, poate, au fost doar nişte crize de delir şi n-au însemnat nimic...

– Dragă camarade Asinus, nu trebuie să-ţi faci griji, n-au fost crize de delir, cunoaştem cu toţii povestea sfârşitului lumii. Însă mai ştim un lucru: dacă trebuie să aibă loc acest sfârşit, noi nu-l putem împiedica în niciun fel. Deci trebuie să ne acceptăm soarta, pentru că ne-am împotrivi inutil.

După ce tăcu un timp, Zabadela adăugă:

– Ceea ce e interesant este că nimeni nu ştie, de fapt, ce se va întâmpla şi cum ne va afecta pe fiecare în parte. Vor avea loc catastrofe care vor scufunda bucăţi de deşert în ocean? Vor năvăli peste noi zăpezile veşnice? Ne vor invada barbarii cei pitici dinspre miazănoapte, cei coloraţi în violet, care se hrănesc cu carne de om?

– Sau, poate, intră și Faber în jocul lui, ne vor lovi molime care n-au leac sau se vor ivi hoarde imense de lei care vor sfâşia turmele de vite şi ne vor osândi la foame... Vom suferi din greu sau totul se va petrece înainte să ne dăm seama ce ni se întâmplă?

– Sau, pur şi simplu, lumea va înceta să mai existe...

– Orice e posibil, oftă Faber. Suntem jucării în mâna zeilor şi trebuie să aşteptăm voia şi plăcerea lor...

– Ai dreptate, prietene. Şi exact asta o să facem. O să aşteptăm voia lor.

Între timp, scotocitorii prin nisip îşi vedeau liniştiţi de treabă, ca şi cum ar fi fost un grup care avusese norocul unui nor de mană ce se aşternuse în calea lor şi se grăbeau să strângă cât mai multe dintre bobiţele hrănitoare, înainte să se pornească un alt nor de vânt, care să le risipească în cine ştie ce direcţie.

Iar cei doi călăreţi îşi vedeau liniştiţi de drum, încercând să glumească pe socoteala catastrofei care îi pândea, fără a reuşi să fie cât de cât veseli, pentru că, de fapt, fiecare dintre ei ştia că există o şansă infimă ca lucrurile să se termine cu bine – şi pentru şansa asta luptau ei şi o bună parte dintre oamenii lor – după cum exista şi o probabilitate (ceva mai mare) ca totul să se sfârşească prin catastrofa aceea pe care nu puteau sau nu voiau să şi-o imagineze.

În timp ce mergeau în pas domol – pentru că nu aveau niciun motiv să depăşească mulţimea ce căuta rămăşiţele strânse în nisip –, din spatele lor se auzi un galop vijelios.

Se întoarseră, presupunând că vine vreo ştafetă, cineva care se grăbea să aducă ştiri noi şi importante.

În urma lor gonea ca disperatul un călăreţ cu înfăţişare ciudată.

Îl recunoscură, tocmai datorită înfăţişării sale ciudate.

Tribunul Faber exclamă, înciudat:

– O să scăpăm vreodată de individul ăsta? Credeam că-i mort!

– Şi eu credeam acelaşi lucru, şopti îngrijorat Zabadela. Sau te pomeneşti că şi ăsta e nemuritor...

Cei doi se uitară îngrijoraţi unul la celălalt, apoi se uitară, tot împreună, spre călăreţul cu cămaşă de zale verzi, călare pe un pegas cu o singură aripă, care se apropia în mare viteză de ei, fără să scoată nicio vorbă.

8

După ce fusese adus în spitalul lui Eugemundus şi al lui Igosirus, Taravik dormise neîntors. Bineînţeles că acesta era efectul buruienilor de leac menite să-l ţină pe bolnav liniştit, ca să poată să-l trateze medicii, şi al vrăjilor vindecătorilor.

Kostik stătuse un timp lângă patul lui Taravik, până când îşi dăduse seama că mai mult încurca decât ajuta, aşa că se lăsase convins să se ducă în grajdurile templului lui Khator, unde preoţii îl îndopaseră şi-l răsfăţaseră.

Marieţa apăruse de îndată ce fusese anunţată de zeii minori din spital de sosirea lui Taravik, venise cu câteva dintre fetele ei, tocmai bune pentru a avea grijă de curăţenia bolnavului. Că pe Marieţa o luaseră în primire doctorii, care aveau nevoie de plante de leac, pentru că spitalul fiind la început, nu avea de niciunele, iar Marieţa ştia cine şi ce cultivă în domeniul plantelor aromatice şi de leac.

Aşa că Taravik zăcea, în timp ce Eugemundus şi Igosirus cârpeau din greu la ţeasta sa atât de bine bumbăcită.

Cei doi vindecători, total deosebiţi ca fire, se împăcau perfect şi colaborau într-un mod uimitor.

Într-un timp uluitor de scurt, cei doi transformară cele două verze zdrenţuite ce atârnau de capul lui Taravik, făcându-le să semene din nou cu urechile mari, dar cu farmec şi personalitate ale prietenului nostru curier, şi îi redară farmecul senzual al buzelor şi al bărbiei...

...şi, ceea ce era mai uimitor, îi cârpiră scalpul, care fusese jupuit de lovituri, încât arătase ca o ţeastă de bou jupuită.

– Vezi, îi explica încântat de sine Igosirus lui Eugemundus, îmi trebuia rădăcină de păr, ca să fac să-i crească pielea de pe cap. Aşa că am luat un petic de piele de pe braţ, care atârna – şi de care nu era nicio pagubă, că era destulă în jur – şi i-am lipit-o pe cap...

– Păi, nu era din alt fel? Cum avea să treacă drept piele de scalp? întrebă Eugemundus.

–Păi, asta e toată şmecheria! râse încântat de sine Igosirus. Înainte de a face lipitura am turnat o substanţă care a modificat bucata de piele şi a făcut-o piele de scalp! Şi am mai turnat o altă substanţă şi uite ce bine a crescut scalpul cel nou!

– Da, exclamă Eugemundus. A acoperit toată ţeasta, ca şi cum n-ar fi existat nicio rană! Prietene Igosirus, eşti cu adevărat un mare vindecător! Sunt bucuros că lucrăm împreună!

– Şi eu, dragă prietene, şi eu!

Şi continuând în felul ăsta, vindecarea lui Taravik avansa într-un ritm cu adevărat divin.

Pe la prânz, cei doi zei-medici considerară că aspectele exterioare fuseseră rezolvate cu succes, adică Taravik arăta aşa cum arătase înainte de tentativa de a fi ucis. Avea tot părul, toate cicatricele şi semnele pe care le avusese şi după care l-ar fi recunoscut prietenii vechi, negi şi toate celea.

Bineînţeles că se pricopsese şi cu nişte cicatrice noi.

Igosirus se gândise serios să înlăture orice urmă a încercărilor prin care trecuse curierul, numai că Eugemundus, care cunoştea mai multe despre ştiinţa sufletului omenesc, îl sfătui să nu exagereze, pentru că Taravik ştia prin ce experienţă îngrozitoare trecuse şi ar fi putut s-o ia razna rămânând cu impresia că totul fusese o închipuire, un delir provocat de o lovitură accidentală.

Şi după cum sublinie foarte bine Eugemundus, zeul avea nevoie de un Taravik lucid, pentru ultima parte a misiunii...

Aşa că cei doi vindecători deciseră că, din moment ce erau convinşi că din punct de vedere fizic eroul nostru era în deplină formă, ar fi fost bine să-i facă şi o verificare a organelor interne şi a memoriei, adică a acelor părţi care nu se văd pe dinafară, pentru a putea să-i facă un raport corect lui Khator.

Verificarea funcţionării organelor interne a fost o afacere de câteva minute.

Unul dintre prietenii vindecătorilor, Termofinus, – inventase o oglindă din apă care putea arăta interiorul pacientului, atrăgând atenţia asupra eventualelor nereguli.

În afară de câteva vânătăi, Taravik arăta, şi pe dinafară, şi pe dinăuntru, sănătos şi puternic ca un atlet de circ.

Singura problemă de lămurit era dacă atâtea ciocane, de piatră sau bronz, primite în cap îi reduseseră lui Taravik capacitatea intelectuală sau memoria.

– Păi, să rugăm pe cineva care-l cunoaşte bine să-l pună la încercare. Să-i pună nişte întrebări la care cunoaşte răspunsul şi să vedem în ce măsură răspunsurile lui Taravik vor corespunde cu cele ale martorului nostru obiectiv.

– Perfect. Şi cine să fie martorul?

– Cine poate fi mai potrivit decât jupâneasa Mariela, soaţa prietenului nostru?

Eugemundus izbucni în hohote:

– Dragă Igosirus, se vede că nu eşti însurat şi se vede că nu ai avut de-a face cu sufletul pământenilor! Dacă există o persoană faţă de care un bărbat ascunde o mulţime de secrete, atunci aceea e nevasta lui, reciproca fiind la fel de valabilă!

– Şi atunci?

– Apelăm la un prieten de aventuri, de beţii şi de destăinuiri.

– Adică?

– Adică, în cazul lui Taravik, vom solicita ajutorul lui Kostik.

– Eugemundus, se grăbi să intervină Termofinus, care îşi strânsese oglinda fermecată şi o transformase într-o cutie mică, lucitoare, pe care puteai s-o ţii în mână, pegasul este un martor perfect, dar care trebuie folosit cu grijă.

– Ce vrei să spui?

– Memoria pegasului e perfectă. Dacă el îşi va aminti că într-o anumită împrejurare Taravik a mâncat şaptesprezece prune, poţi fi sigur că aşa s-a întâmplat. Taravik, la rândul lui, va fi în stare să jure pe ce are mai scump că n-a mâncat mai mult de zece – asta dacă îşi aminteşte că a mâncat prune, în ocazia respectivă. Asta nu înseamnă nici că minte, nici că memoria sa e afectată. Pur şi simplu n-a considerat că subiectul merită băgat în seamă. La urma urmei, ce atâta bătaie de cap pentru nişte prune? încheie Termofinus.

Vindecătorii strânşi în jurul lui Taravik discutară un timp, până ajunseră la concluzia că pegasul rămânea martorul cel mai corect, însă urma să fie analizaterăspunsurile acestuia ţinând seama de posibilităţile de eroare umană ale lui Taravik.

După ce stabiliră regulile, îl chemară pe Kostik din grajdurile templului – pegasul, obişnuit să fie băgat în seamă, fu fericit să răspundă solicitării – şi-i explicară ce se dorea de la el. Spre surprinderea vindecătorilor, Kostik, obişnuit cu stilul aproximativ al lui Taravik, înţelese imediat cât de corecte ar fi trebuit să fie răspunsurile prietenului său şi se arătă mai mult decât dispus să coopereze.

Abia atunci zeii îl treziră de Taravik din transa în care îl cufundaseră în timpul examinării şi trecură la treabă.

Descoperiră, cu ajutorul lui Kostik, că Taravik era nevătămat şi că, în afara unor mici dificultăţi de logică, pe care, după spusele pegasului, le avusese întotdeauna, curierul era disponibil pentru îndeplinirea cu succes a întregii sale misiuni.

– Bine, spuse încântat de sine Igosirus. Dragă Eugemundus, putem considera că ne-am făcut datoria, că ne-am vindecat pacientul şi că

putem solicita răsplata meritată.

Veni un moment stânjenitor, pentru că vindecătorii ştiau ce ceruse Igosirus drept plată a serviciilor sale medicale, dar nu ştiau dacă nu cumva, în urma atâtor întâmplări şi evenimente, revenise la sentimente mai bune.

Însă Igosirus avu grijă să lămurească imediat lucrurile.

– Cineva trebuie să mă pupe undeva...

În clipa următoare, Taravik se ridică – aşa cum era, gol complet, numai muşchi şi tendoane – şi-l luă în braţe pe Igosirus:

– Vrei să spui că m-ai vindecat? Şi că acum sunt sănătos?

Şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, ridică veşmântul zeului vindecător până la şold.

Până să-şi dea seama cineva ce are de gând să facă, Taravik îşi lipi buzele de buca lui Igosirus, într-un sărut pătimaş, apoi rosti din suflet:

– Mulţumesc din toate puterile mele de om obişnuit, măreţ şi înţelept zeu. Asta a fost înţelegerea noastră, tu ţi-ai ţinut-o pe a ta – cea mai grea parte, recunosc, şi m-ai adus înapoi în lumea celor vii. Eu nu am avut altceva decât să-ţi pup o anumită parte a trupului tău zeiesc şi fac acest lucru cu multă recunoştinţă!

Igosirus ascultase discursul lui Taravik cu uimire, apoi, când curierul îi dădu drumul, se lăsă să cadă pe podeaua spitalului şi începu să plângă.

Plângea cu lacrimi imense, sincere, pe care nu şi le putea stăpâni cu niciun chip.

– Iată, încerca el să spună printre sughiţuri, că există pacienţi recunoscători, care consideră că nu există nimic ruşinos în a-i mulţumi celui care le-a salvat viaţa şi sănătatea! Nu mai am nevoie de alte dovezi de recunoştinţă, pentru că m-am lămurit că există recunoştinţă, că există înţelegere şi că trebuie să ne iubim între noi!

Taravik începu şi el să plângă şi-l îmbrăţişă pe vindecător, pegasul se alătură şi el corului bocetelor emoţionate...

...o parte din zeităţile vindecătoare de sex feminin nu pierdură ocazia să-şi arate sensibilitatea...

...până când se auzi un glas supărat:

– Ce-i aici? A început inundaţia sfârşitului lumii?

Igosirus îşi înălţă chipul înlăcrimat şi privi figura furioasă a lui Khator:

– L-am vindecat pe Taravik!

– Păi, eu aş zice că ăsta e motiv de bucurie, nu de jale şi de văicăreală!

– Aşa şi este, ne bucurăm, nu ne văicărim.

– Şi atunci... Stai, un pic, te pregăteşti pentru momentul în care o să-ţi ceri răsplata şi ştii ce te aşteaptă din partea mea!

– Mărite zeu, nu mă aşteaptă nimic din partea dumitale, eu mi-am primit răsplata aşteptată şi meritată, aşa că în momentul de faţă sunt un zeu minor, dar împăcat cu lumea, cu oamenii şi cu zeii, adică mi s-a dovedit că pacienţii apreciază faptele mele, că mă iubesc şi că aşteaptă în continuare alte vindecări la fel de miraculoase!

– Vrea cineva să mă lămurească ce s-a întâmplat?

– Păi, spuse Eugemundus, Igosirus l-a vindecat pe Taravik...

– Îmi dau seama şi eu de minunea asta, văzându-l pe viteazul nostru stând ţanţoş în pielea goală, în mijlocul unei droaie de zei şi de zeiţe vindecătoare. Felicitări, Igosirus, nu m-am îndoit niciodată de talentul tău medical! Şi acum ce urmează?

– Taravik poate să-şi vadă de misiunea pe care i-aţi încredinţat-o, mărite zeu!

– Perfect! O singură lămurire, înainte să ne vedem de treabă: dacă

Taravik a fost vindecat, prostul ăsta de Igosirus de ce se hlizeşte atât de drăgăstos la mine, de-ai zice că vrea să mă ceară de nevastă?

– Ce idee interesantă! exclamă plin de entuziasm Igosirus. Totuşi, mărite zeu, în ciuda dragostei pe care ţi-o port, ca tuturor făpturilor din această lume, sunt conştient că iubirea principală trebuie s-o dedic pacienţilor mei, celor pe care trebuie să-i îngrijesc şi să-i readuc în mijlocul oamenilor sănătoşi.

Khator se uită atent la zeul minor, apoi îl întrebă pe colegul acestuia, cel ce fusese întotdeauna sănătos la minte:

– Eugemundus, s-a întâmplat ceva în lipsa mea care i-a completat rotiţele din cap prietenului nostru comun?

– S-a întâmplat, râse vindecătorul. S-a întâmplat ceva ce Igosirus nu credea că se va întâmpla vreodată: Taravik l-a pupat, scuzaţi expresia, în fund pe Igosirus, drept mulţumire că l-a vindecat, iar colegul meu şi-a dat seama că gestul unui adevărat erou a însemnat o recunoaştere generală a meritelor sale de către oameni şi că, de acum încolo, nu mai are nevoie de gesturi atât de scandaloase pentru a i se recunoaşte notorietatea.

– Adică a intrat în normalitate. O singură explicaţie, ca să mă conving că n-am pierdut în altă parte ceea ce am câştigat într-un loc. Taravik, tu, care te-ai luptat cu monştri şi cu bandiţi, n-ai considerat că te înjoseşti acceptând să pupi fundul jegos al unui marţafoi ca Igosirus?

– Mărite zeu, în primul rând nu-i vorba decât de o bucată de piele mai bătătorită de atâta stat pe ea. I se acordă o importanţă exagerată. În plus, după cum am mai povestit măreţului zeu, în timpul misiunilor mele de curierat, am avut de-a face cu tot felul de şefişori, cărora trebuia să le sărut mâinile, picioarele, tălpile, genunchii sau alte părţi nobile. Aşa că m-am obişnuit, după cum v-am mai spus, cu pupatul de chestii...

– Iar eu, interveni Igosirus, m-am convins că pupatul de diferite locuri nu înseamnă nimic, vindecarea oamenilor contează!

– Bravo, Igosirus! Bravo, Taravik! Înseamnă că ne putem vedea de

treburi, pentru că timpul trece şi sorocul se apropie! Rosarik, urgent o masă mare pentru prietenii noştri!

– Am înţeles că Taravik şi Kostik vor pleca primii...

– Bineînţeles, dar bietul Taravik n-a mâncat nimic de două zile – dacă nu socotim ciocanele din cap – şi are drum lung de făcut. Măcar Kostik a apucat să înghită nişte fân... Deci,cei doi să fie îndopaţi bine şi să li se dea băutură cât să-mi poată urma ordinele (dar nu să cadă cu botul în praf). Executarea!

Rosarik îşi puse imediat în mişcare armata de preoţi, apoi aşteptă ordinele următoare:

– Pregăteşte o masă îmbelşugată pentru vindecători, iar cei doi medici principali, Igosirus şi Eugemundus vor sta lângă mine, pentru că spitalul s-a dovedit un succes şi vreau să aflu ce ajutoare îşi doresc şi în ce fel putem sprijini vindecătorii de pretutindeni. Hai, la treabă!

Taravik era atât de flămând, atât din cauză că nu mâncase de mult timp, cât şi pentru că, fiind ditamai namila, obişnuia să înghită cantităţi mari de hrană, încât rase în mare viteză tot ce i se pusese pe masă.

E adevărat că se găsea la un ospăţ zeiesc, deci calitatea alimentelor era cu totul alta decât cea cu care avea de-a face de obicei (şi în niciun caz nu i-ar fi spus Marieţei că bucatele ei nu s-ar fi comparat cu cele gătite de bucătarii lui Khator, pentru că aceştia n-o depăşeau pe Marieţa, aveau doar condimente şi ingrediente de o altă calitate).

Oricum, Taravik rase tot, în vreme ce Kostik, care se tot îndopase cu grăunţe de soi în grajd – deci era ultrasătul – se mulţumea să ronţăie mofturos câte un fir de salată.

– Văd că oaspetele nostru s-a săturat, spuse încântat de sine Khator, aşa că o să-l trimitem să-şi vadă de treaba lui, iar noi o să ne vedem de treaba noastră!

Taravik înţelese aluzia fină şi se ridică.

Kostik îl imită fără niciun chef.

Făcură câte o plecăciune către zeul din fruntea mesei, apoi plecară, cât mai demni cu putinţă.

La ieşirea din templu îi aştepta Rosarik, care le dădu câteva indicaţii pentru drum şi-i încurajă.

Apoi Taravik încălecă – destul de greoi, că era îndopat mai mult decât îşi putea închipui cineva – şi o luă încetişor către poarta cetăţii.

– Ia te uită! spuse unul dintre străjeri. Ăsta nu-i jupânul Taravik? Însă, din câte îmi aduc aminte, Taravik şi pegasul său au părăsit Terimeea ieri! Şi nicăieri nu-i menţionat că s-ar fi întors vreunul dintre ei!

– Prietene, ai perfectă dreptate. Însă nu cred că era Taravik, deşi semăna mult cu el. Iar pegasul ăla ai fi zis că-i însuşi Kostik cel schilod! Erau amândoi prea încruntaţi. Păi, a trecut vreodată Taravik pe lângă noi fără să glumească, fără să ne spună o bârfă, ceva?

– Ai dreptate, nu-mi amintesc să fi trecut aşa, cu nasul pe sus şi fără să bage pe nimeni în seamă!

– Cred că sunt nişte artişti de circ, care se pregătesc de un spectacol şi au vrut să verifice dacă deghizarea lor e bună.

– E bună, eu aş fi putut să jur că sunt chiar cei doi prieteni...

– Şi unde crezi că or să ridice cortul circului?

– Ştiu şi eu? Cred că în piaţa mică...

Şi în vreme ce paznicii stăteau de taclale, Taravik şi Kostik grăbeau pasul.

Nu aveau prea mult timp la dispoziţie, dar nici distanţa nu era prea mare. Călătoriseră deseori până la mormântul lui Blokan.

De fapt, acolo începuseră toate aventurile care îl duseseră pe Taravik la agonisirea unei mici averi, iar pe Marieţa la câştigarea (pe merit) a unei anumite poziţii sociale bazate pe talentele ei de bună organizatoare şi de grădinăreasă pricepută.

Oricum, în pas grăbit, aveau să ajungă la ruinele cunoscute drept „mormântul lui Blokan“ cam într-o jumătate de oră.

Acolo aveau să facă tot ce aveau de făcut şi după aceea puteau să se întoarcă liniştiţi acasă, lângă cei dragi.

Aşa că pegasul galopa cu determinare, decis să-şi termine treaba cât mai iute şi după aceea să se culce printre straturile cu salată ale Marieţei, cu pisoii cuibăriţi în coama sa...

Alergând de zor şi având în vedere că distanţa până la mormântul lui Blokan era scurtă, Kostik ajunse iute din urmă grupurile care scotoceau prin nisipurile pustiei.

Nu se opri, nici nu micşoră viteza, pentru că gonea pe resturile drumului regal, ce rămăsese practicabil, în ciuda trecerii timpului şi, mai ales, a unei mulţimi de călători.

Kostik îi ignoră şi pe cei doi călăreţi, care rămăseseră locului, privindu-i pe nou-veniţi.

Doar Taravik, gândind că nu era momentul să piardă vremea cu încăierări inutile, se grăbi să strige o explicaţie:

– Am venit să vă arăt unde e mormântul lui Inutomeh! Iar după aceea, e treaba voastră ce faceţi cu răposatul rege-vrăjitor!

Taravik răcnise din toată puterea pieptului său de taur, dar se părea că nu fusese nevoie de un efort chiar atât de mare, căci în pustiu se întinsese liniştea şi curierul nostru ar fi fost auzit chiar dacă ar fi vorbit în şoaptă.

Zabadela şi Faber se traseră la marginea drumului, pregătindu-şi armele.

Indiferent ce avea să urmeze, nu avea să fie fără vărsare de sânge.

Oamenii lor le observară gesturile şi pricepură că vor avea loc evenimente violente şi precipitate.

Cei din cealaltă tabără înţeleseseră şi ei acelaşi lucru şi îşi încredinţară cu toţii vieţile şi sorţile în mâinile zeilor.

– Aveţi un pic de răbdare, ca măreţul Khator să aibă timp să-mi explice amănunţit locul în care zace regele-vrăjitor! răcni Taravik, de data asta un pic nervos.

Apoi sări din şa şi începu să măsoare distanţe ciudate, în direcţii bizare, trasând cu suliţa semne cabalistice în praf.

Toţi cei din deşert aşteptau cu sufletul la gură, ştiind că din clipă în clipă se va întâmpla ceva miraculos şi iremediabil.

9

Şi, în timp ce toţi cei din pustiul din jurul mormântului lui Blokan nu îndrăzneau să respire, Taravik, cu o expresie neobişnuită, care sugera că spiritul îi era controlat de zei – probabil deoarece operaţiunile de localizare a lăcașului de îngropăciune a lui Inutomeh erau prea complicate pentru a fi duse la capăt de un simplu muritor –, ridică lancea şi răcni cu glas de leu furios:

– Mormântul lui Inutomeh se află aici!

Şi izbi cu lancea în nisip, iar din piatră ţâşniră, ca nişte trăsnete ce funcţionau pe dos, săgeţi de foc ce se înălţară spre cer.

Tot deşertul se cutremură violent, oamenii care stătuseră în picioare se prăbuşiră în praf, iar o parte din blocurile din piatră care alcătuiau aşa-zisul „mormânt al lui Blokan“ se rostogoliră către drumul pe care fuseseră cărate cu sute sau mii de ani în urmă.

Cerul se întunecă subit, acoperit de nori iviţi de nicăieri.

Nici măcar nu erau nori, ci doar pete de întunecime care voiau să atragă atenţia că se întâmpla ceva.

Apoi, o clipă, totul înlemni, oamenii şi animalele nu îndrăzniră să respire, praful nu îndrăzni să se împrăştie şi rămase în aer, ca nişte mici vârtejuri făcute dintr-un soi de metal neinventat încă...

Apoi prafurile şi pulberile deveniră obişnuite şi se prăbuşiră peste

cele de pe sol, se amestecară cu acestea şi totul reveni la normal.

Şi se auzi din nou vocea răcnită a lui Taravik, o voce metalică, un glas ce nu mai avea prea mult omenesc în el:

– Mormântul lui Inutomeh se află aici!

După aceea, curierul ridică lancea deasupra capului şi se pregăti s-o înfigă în carnea deşertului.

Pustiul se cutremură, aşteptând cu spaimă durerea care-l aştepta.

Oamenii de pe marginea drumului înlemniseră, nu atât de spaimă – căci păreau că ajunseseră dincolo de limitele spaimei –, cât dintr-o curiozitate maladivă, care îi împiedica să acţioneze în vreun fel.

Între timp, pe cealaltă margine a drumului, adică vizavi de cea pe care stăteau Zabadela şi Faber, apăruseră conducătorii în veşminte negre (cei care îl angajaseră pe Taravik să-i conducă până la mormântul regelui-vrăjitor). Erau Tarebodin şi Bocieere, unul dintre adjuncţii cu funcţii ciudate ai lui Tarebodin.

Cei doi stăteau – ca şi Zabadela şi Faber – şi-l priveau pe Taravik, aşteptând cine ştie ce minune din partea lui.

Apoi, pe când nu se aştepta nimeni la aşa ceva, de undeva, dintre ruinele mormântului lui Blokan, apăru silueta unui bărbat înalt, îmbrăcat în zdrenţe, care se apropie fără nicio ezitare de Taravik.

Curierul îl privi cu coada ochiului şi-i şopti individului:

– Să nu îndrăzneşti să te mai mişti nici măcar cât o unghie jegoasă! Să înlemneşti până la următorul ordin!

– Am înţeles, răspunse o voce groasă, deformată, ca şi cum cel căruia îi aparţinea nu prea era obişnuit să glăsuiască.

Cei patru de pe marginea drumului se întoarseră să-l privească pe nou-venit şi unii dintre ei (adică toţi, cu excepţia tribunului Faber, ajuns în acele locuri de curând) îl recunoscură pe sclavul Tarabilus, cel în care se întrupase pentru o vreme marele rege-vrăjitor Inuhotep!

Asta însemna că momentul întrupării lui Inuhotep într-un trup omenesc se apropia şi, odată cu el, tot ce mai implica acea întrupare, poate chiar sfârşitul lumii.

Taravik rămăsese cu lancea ridicată.

Din pământ ieşeau sfârâind scântei ce se îndreptau spre metalul albastru al lăncii.

Toţi aveau impresia că aşteptau de-o veşnicie izbitura vârfului metalic în sol, în ciuda faptului că toate cele descrise până acum nu duraseră mai mult de câteva secunde.

În cele din urmă, Taravik mai răcni o dată:

– Aici se află mormântul lui Inuhotep!

Şi lovi din răsputeri cu lancea în solul pustiului.

Vârful suliţei fusese izbit cu atâta putere de pământ, încât lemnul lăncii se cufundă până la jumătate în praful deşertului.

Apoi Taravik încercă să-şi extragă suliţa din sol.

Încercarea sa fu zadarnică. Se părea că lemnul lăncii prinsesese rădăcini în pământ.

În cele din urmă, Taravik se enervă şi răcni ca un leu cuprins de turbare:

– Aici e mormântul lui Inuhotep!

Şi încercă din nou să smulgă suliţa din sol.

La început, nu avu mare succes.

Apoi lancea păru că vrea, printr-o voinţă proprie, să se desprindă de pământ.

Şi făcu o mişcare ascendentă, drept spre cer, ajutându-l pe Taravik în efortul său.

Când suliţa cea lungă ieşi cam pe jumătate din sol, cei din jur văzură

cu groază că de lemnul armei se ţinea un schelet – sau ce mai rămăsese dintr-un schelet – împodobit cu pietre scumpe şi podoabe din aur, care curgeau de pe trupul descărnat.

Dând din picioare (ca să se împingă din pământ) şi trăgând de lance, stafia răposatului rege ieşi din pământ răcnind îngrozitor:

– Eu sunt regele Inuhotep şi m-am întors!

Ca şi cum cerul ar fi vrut să-i sublinieze spusele, orizontul se întunecă, fu dublat de dungi de beznă ameninţătoare, iar din hăurile universului se auziră milioane de voci ale morţilor, care salutau victoria unuia dintre ei, ceea ce putea fi doar un început demn de a fi urmat şi de ceilalţi.

Taravik întoarse spatele stafiei care se întindea către cer, într-un amestec de culori orbitoare, apoi se tupila la suprafaţa ce devenise lipsită de culoare şi de consistenţă a pământului.

Nu-l interesa ce se va întâmpla în continuare.

Îi spuse lui Kostik:

– Noi ne-am terminat treaba. Hai să ne luăm plata şi să ne întoarcem acasă, la pisoii noştri.

Şi se duse spre Tarebodin şi zise cu glas ferm:

– Jupâne, cred că mi-am ţinut făgăduiala. Acum vreau doar bănuţii mei, ca să mă pot întoarce acasă...

– Ai mare dreptate, prietene, ţi-ai îndeplinit obligaţiile şi îţi meriţi din plin cei cincisprezece bănuţi, spuse el, iar Bocieere, adjunctul lui, se duse la dromaderul de povară ce-l aştepta la marginea drumului şi luă un sac greu de piele.

Reuşi să coboare sacul şi să-l târască până la Taravik.

– Iată, dragă prietene, plata ce ţi se cuvine, cele cincisprezece monede.

– Cincisprezece monede care au umplut un sac! Ce fel de monede

sunt astea? se minună Kostik.

– Uitaţi-vă la ele şi fiţi convinşi că le-aţi meritat, atât pentru că v-aţi pus viaţa în pericol, cât şi pentru modul în care aţi înţeles să fiţi camarazi de cea mai bună calitate.

– Ne uităm, spuse uluit Kostik, dar, în ciuda multelor lucruri văzute în viaţa mea îndelungată, n-am avut de-a face cu asemenea obiecte. Sigur, îmi dau seama că nu-s bănuţi de aramă sau din bronz şi că monedele astea sunt bătute din aurul cel mai curat, adică valoarea lor e imensă, şi că răsplata care ne este oferită e dincolo de aşteptările noastre...

– Nici vorbă, râse Bocieere. Răsplata e mai prejos de eforturile voastre. Cele cincisprezece monede fac parte din tezaurul Babilonului cel străvechi şi greutatea lor depăşeşte trei ocale...

– Oho! exclamară într-un glas Taravik şi Kostik.

– Însă cei pricepuţi în finanţe şi circulaţia banilor susţin că adevărata valoare a lor constă în fineţea lucrăturii şi că numai câţiva împăraţi îşi permit să cumpere asemenea monede...

– Ne dăm seama că am fost răsplătiţi împărăteşte, oftă Taravik.

– Aşa că, le sugeră Tarebodin, fugiţi cât mai iute la un bancher de încredere, să pună comoara la adăpost.

– Pentru că, spuse şi Bocieene, vedeţi că vremurile sunt tulburi şi cine ştie ce se va întâmpla în următoarea jumătate de oră...

Curierul se gândi o clipă, apoi îndrăzni:

– Sper că nu exagerez prea mult rugându-vă să mă ajutaţi să găsesc un meşter care să-mi facă un coif asemănător celui pe care l-am avut... spuse el şi scoase din sacul de la şa bucăţile care-i rămăseseră din coiful său.

– O să ne străduim, făgădui Tarebodin, dar nu cred că acele calităţi magice ale coifului tău pot fi reproduse întocmai.

– Oricum, o să mă bucur, chiar dacă nu va fi o cască identică!

Taravik nu mai pierdu vremea. Îi îmbrăţişă pe cei doi, le făgădui să le stea la dispoziţie şi pentru alte afaceri şi aruncă sacul cu aur în spinarea lui Kostik.

Apoi porniră la trap spre Terimeea, adică atât de repede pe cât putea să alerge un pegas încărcat cu trei ocale de aur şi un curier gras şi mâncăcios.

Însă Kostik avea destulă energie şi dorinţă să ajungă cât mai devreme acasă, ca să nu zăbovească nicio clipă.

În timp ce trecură prin faţa porţii şi salutară paznicii cu glume, aşa cum erau obişnuiţi aceştia din partea lor, pegasul spuse cu glas rugător:

– N-ai vrea ca înainte să ajungem acasă să ne oprim la bancherul Morbik şi să-i lăsăm banii? Nu cred că mă mai ţin picioarele să bat drumul până acasă, să-i arătăm banii Marieţei, apoi să ne ducem până la Morbik, să-i predăm aurul bancherului şi abia după aceea să ne ducem să ne odihnim...

– Kostik, iubitulule, nu uita că, în plus faţă de tine, eu m-am pricopsit şi cu o grămadă de ciocane în cap, aşa că aş împărţi banii ăia pe gratis, doar să fiu lăsat să mă odihnesc. Oricum, bună idee ai avut cu Morbik, direct la el acasă ne oprim!

– Şi ce va fi după aceea vom vedea, îl încurajă pegasul.

Şi astfel, îndemnându-se reciproc, găsiră puterile necesare cât să ajungă până în pragul casei bancherului.

Acesta le ieşi în întâmpinare, însoţit de Bondolik, un grăsan simpatic, unul dintre oamenii săi de încredere.

– Ia te uită cine a sosit! exclamă bucuros bancherul. Prietenii Taravik şi Kostik! Ce minune au adus să-mi arate şi să mă uluiască aşa cum nu m-a mai uluit nimeni?

– Una la care nu te aştepţi, se hlizi Taravik.

– Păi, dacă m-aş aştepta, nu m-ar ului, se încruntă mustrător Morbik la curierul căruia îi ardea de şagă.

– Stăpâne, ai încredere în mine, se băgă în vorbă Bondolik. Am convingerea că trebuie să folosim salteluţa.

– Nu cred că-i cazul.

– Doar ca o dovadă în intuiţia mea...

– Bine, Bondolik, o să te fac eu să înghiţi salteluţa aia...

– Dar e moale şi uşoară, stăpâne...

– Bine, dă-i drumul...

Servitorul bancherului aduse din casă o saltea umplută cu lână şi o aşeză în spatele stăpânului său.

– Gata, Taravik, acum poţi să-i arăţi jupânului Morbik cu ce te lauzi după aventurile de azi!

Taravik rânji, aşa cum făcea el în zilele lui bune, şi vârî o mână în sacul de piele prins de şaua lui Kostik.

Scoase ceva de acolo şi îi arătă obiectul lui Morbik.

Bancherul se uită atent, scoase un gâfâit sufocat şi căzu drept în fund, cu un zgomot puternic.

Apoi rămase în poponeţ o vreme, în pragul casei, pe salteaua de lână.

Rămase, cel puţin pentru un timp, într-o stare de şoc, provocată de ceea ce văzuse.

Vreo zece minute nu putu decât să repete, de parcă mintea nu-i era în stare să conceapă alte cuvinte:

– O monedă din Babilonul cel vechi!

După un timp, capacitatea sa mentală evoluă şi-l întrebă pe Taravik:

– Câte sunt?

– Cincisprezece!

– Le laşi aici, nu-ţi dau voie să te plimbi cu ele prin târg! îşi exprimă Morbik grija faţă de banii clientului, înainte ca măcar să se minuneze de numărul incredibil al relicvelor valoroase agonisite de Taravik.

– Nici nu intenţionam!

– Da, dar dacă Marieţa nu vede nici măcar una, ne jupoaie de vii, aşa că...

– Aşa că?

– Iei una, îţi dau douăzeci de oameni din garda municipală care să te conducă acasă, indivizii o să-i arate banul Marieţei, o s-o lase să se zgâiască în voie la monedă, să o pipăie şi să-i facă tot ce vrea ea, apoi, după ce muierea se va linişti, vor duce banul în trezorerie. Ţi se pare corect?

Taravik, care nu dorea decât să doarmă, fu de acord cu orice propunere a bancherului.

Odată terminate detaliile organizatorice şi vizitatorii expediaţi la ei acasă, cu gardă cu tot, Bondolik îndrăzni să-l întrebe pe stăpânul său:

– Acum pot să mă uit?

– Poţi, dar cu grijă, că doare!

Bondolik ridică roba bancherului şi se uită la bucata de şezut sprijinită pe saltea.

– Am avut dreptate. Dacă nu puneam salteaua, ţi se rupea noada, stăpâne!

– Ştiam eu că pot să mă bazez pe tine, dragule! Însă trebuie să recunoşti că de data asta Taravik chiar mi-a provocat o surpriză capabilă să mă facă să cad drept în fund!

– Ce-i drept, Taravik a ajuns expert în chestii din astea cu surprize... Iar dumneata, stăpâne, te-ai prăbuşit de parcă îţi retezase cineva picioarele...

În acest timp, cei doi, însoţiţi de cei douăzeci de paznici, ajunseseră acasă. Împleticindu-se uşor, Taravik reuşi să deschidă poarta şi se prăbuşi pe un strat moale de pătrunjel.

Adormi în aceeaşi clipă.

Kostik reuşi să ajungă cu botul la jgheabul pe care tocmai îl umpluse Avalik cu apă rece, apucă să soarbă o înghiţitură, apoi începu să sforăie încetişor, cu tâmpla rezemată de piatra jilavă şi atât de răcoroasă a jgheabului.

Copiii şi pisoii, care nu-i văzuseră niciodată pe cei doi într-o asemenea stare, dar care, precum cei de vârsta lor, aveau o mulţime de bun-simţ natural, se retraseră în colţuri liniştite, bănuind că ceva nu-i în regulă şi încercând să nu deranjeze pe nimeni cu joaca lor.

Era mijlocul după-amiezii, iar dacă venise cumva sfârşitul lumii, cei doi buni prieteni intenţionau să-l întâmpine cum se cuvine cu un somn cât mai lung şi mai odihnitor.

Marieţa se uitase, la început îngrijorată, la cei doi, apoi se lămurise că era vorba doar de o oboseală ieşită din comun şi decise să lase lucrurile în voia sorţii, convinsă că o să se rezolve singure aşa cum e mai bine.

– Sărmanii de ei, îi căină Marieţa, femeie cu suflet bun, sunt atât de dărâmaţi de oboseală, încât nici să sforăie vitejeşte, ca de obicei, nu mai reuşesc şi scot mai degrabă un soi de miorlăituri răguşite.

Apoi jupâneasa uită de sforăituri, de oboseală, de stratul de pătrunjel bun numai de cules şi de uscat pentru sezonul secetos, pentru că Taravik căzuse cu toată greutatea peste el şi-l făcuse zob şi nu mai avea să-şi revină niciodată aşa cum ar fi trebuit...

...uită pentru că şeful paznicilor municipali îi arătă obiectul pe care bancherul dorea să-l vadă, obiect ce reprezenta un nou câştig al soţului ei (mai puţin important din punct de vedere pecuniar, cât mai ales din punct de vedere al notorietăţii şi importanţei sociale).

Şi Marieţa se minună pentru a nu se ştie câta oară ce noroc avusese ea în viaţă pentru că găsise un bărbat plin de succes, înţelept şi

iubitor.

Aşa au grijă zeii de unii oameni, oftă ea, și ea făcea parte dintre norocoşii care trebuie să aducă slavă în orice clipă zeilor celor generoşi şi nemuritori.

Înapoie comoara paznicului şi îi ceru uneia dintre fete, cu un gest, o pernă, pe care reuşi (cu o îndemânare de care numai ea era în stare) să o strecoare între ţeasta lui Taravik şi pulpa sa, încercând să-i facă un culcuş comod soţului. Apoi rămase cu capul acestuia pe genunchi până când se convinse că Taravik dormea profund...

10

Tribunul Faber privea ca fermecat jocurile de culori din faţa sa.

Suliţa înfiptă de Taravik în sol se transformase într-o feerie de vopseluri ce nu aveau nimic real, ci păreau smulse dintr-o lume de basm, de o mână pricepută, care le modelase şi le dăduse o formă interesantă, dar puţin posibilă în realitate.

Acea pată de vopsea înconjurase, ca un soi de aură neclară, dar distinctă, trupul lui Inuhotep, făcând evident locul în care se afla spiritul regelui-vrăjitor sau, mai bine zis, unde avea să se întrupeze spiritul răposatului rege.

Culoarea devenise la un moment dat stabilă – un amestec de violet cu stacojiu violent, scandalos –

şi păruse că aştepta ceva: un eveniment, un accident, o modificare a situaţiei din jur.

Tribunul nu îndrăznise să se apropie prea mult.

Rămăsese la câţiva paşi de stâlpul alcătuit de culori şi încercase să înţeleagă ce se întâmpla.

De fapt, toţi cei de pe câmpul pustiu aşteptau fără să îndrăznească să intervină într-un fel cât de cât decisiv.

Apoi, încet, aproape pe nesimţite, lucrurile se schimbară.

Pata de lumină colorată îşi domoli intensitatea şi în mijlocul ei se zări imaginea limpede a scheletului lui Inuhotep, aşa cum apăruse după ce Taravik încercase să-şi scoată lancea din pământ.

Fantoma stătea în picioare, cu o expresie gânditoare, ca şi cum ar fi încercat să-şi imagineze ce urma să făptuiască în momentul următor pentru a-şi duce la îndeplinire planurile pentru care se străduise o veşnicie.

Lumina colorată se segmentă în cercuri, sau inele, de grosime egală, fiecare cu o culoare distinctă, care urcau şi coborau de-a lungul trupului lui Inuhotep.

În timp ce urcau, cercurile de vopsea păreau a avea o materialitate limpede, oarecum metalică.

Inelele respective nu se amestecau, nu se intersectau, nu alunecau în afara zonelor iniţiale.

Se ridicau doar şi coborau la loc, scoţând un bâzâit subţire (dar din ce în ce mai insistent), ca şi cum prin mişcarea lor verticală, cercurile acelea se încărcau cu un soi de energie cosmică, pe care i-o transmiteau trupului regelui-vrăjitor. Ce-i drept, Inutohep devenea, în lumina fantasmagorică a cercurilor, tot mai distinct, ca şi cum pe lângă culoare căpăta şi substanţă.

Mişcarea cercurilor deveni, pentru un timp, şi mai iute, iar zumzăitul lor – alarmant.

Apoi zumzetul îşi domoli ritmul.

Şi Inuhotep zâmbi şi privi deşertul din jur.

Iar mulţimea îl privea vrăjită, fără a îndrăzni să scoată o vorbă, o exclamaţie, fără să aplaude și fără să manifeste spaimă sau entuziasm pentru ceea ce vedea.

În jurul lui nu era nimeni.

Toţi rămăseseră acolo unde se aflaseră când Taravik înfipsese lancea în pământ.

Cei mai apropiaţi de fantomă erau sclavul Tarabilus – pentru că acesta dorise să vină lângă fantomă, dar Taravik îi interzisese să se apropie mai mult – şi tribunul Faber, pentru că în locul acela se nimerise să se afle, nu se apropiase în mod deliberat de fantoma ce era acum un stâlp de culori.

Între timp, Inuhotep îşi găsise un ritm al său, îşi vedea cu precizie şi cu încăpăţânare de un plan anume, pentru că inelele colorate continuau să urce de-a lungul trupului său scoţând zumzăitul acela monoton, ce părea să extragă un soi de nebunie din adâncurile pustiului.

Apoi mişcarea inelelor colorate deveni foarte ordonată: în timp ce unele coborau spre sol, îşi lărgeau circumferinţa, dar în anumite limite, adică nu se întindeau niciodată mai mult decât stabilise cineva (probabil că Inuhotep) pentru culoarea respectivă. După aceea, când urca de-a lungul vrăjitorului, inelul se îngusta până la dimensiunea iniţială.

Inelele se tot mişcau, iar lărgirea şi îngustarea lor, combinate cu schimburile de culori, erau fascinante şi zăpăcitoare.

Treptat, distanţa de urcat şi de coborât a inelelor se reduse şi acestea se transformară într-un soi de mic grilaj care înconjura stâlpul colorat ce devenise acum regele-vrăjitor.

Adică nu puteai să ajungi la stâlpul colorat fără să sari grilajul, numai că acesta era în continuă mişcare şi trebuia să-i cunoşti regulile de deplasare...

Totul era într-un moment aparent staţionar – inelele urcau şi coborau la picioarele regelui-vrăjitor, mulţimea din pustiu aştepta să vadă ce avea să urmeze...

Dintr-odată, Inuhotep făcu un gest neaşteptat.

Neaşteptat în sensul că nu mai făcuse aşa ceva până atunci.

Se întinse pe deasupra grilajului de inele, îşi întinse braţele mult, mult, până ajunse la locul în care aştepta cuminte sclavul Tarabilus, îl apucă pe acesta de umeri cu mâinile lui scheletice, dar, evident, cu

o putere supranaturală, şi-l trase lângă el, în interiorul cercurilor colorate.

În aceeaşi clipă, din adâncul pustiului se auzi un răcnet plin de-o bucurie macabră, iar cerurile se cutremurară.

Pământul se zgudui, toţi cei din câmpia deşertică se prăvăliră la pământ...

Chiar şi tribunul Faber se pomeni în genunchi, în faţa coloanei înconjurate de cercuri colorate, ca şi cum şi-ar fi exprimat adoraţia pentru aceasta.

Când îşi ridică privirea, descoperi că regele-vrăjitor îl ţinea strâns în braţe pe sclav, care, la rândul său, îmbrăţişase cu patimă fantoma cu care mai fusese cândva reunit.

Cele două făpturi – sau monstruozităţi, sau cum vreţi să le spuneţi – se topeau una în cealaltă, amestecându-şi trăsăturile, combinându-şi trupurile, devenind din două persoane una singură.

Tribunul Faber remarcă un lucru ciudat.

Se părea că în faza aceea, vrăjitorul extrăgea în principal caracteristicile omeneşti ale sclavului Tarabilus.

Probabil că abia după ce avea să devină puternic ca om-vrăjitor avea să renunţe la latura omenească a sclavului şi a sa...

Faber nu făcea decât să privească şi să încerce să se lămurească, măcar parţial, cu ce are de-a face.

Iar în timp ce privea, Inuhotep continua să-l digere pe Tarabilus şi să se transforme, prin intermediul acestuia, într-un om ce va ascende nemurirea...

Apoi, în timp ce privea, tribunului îi veni o idee.

Ăsta era defectul lui: îi tot veneau idei.

Dacă exista un moment în care Inuhotep era vulnerabil, acesta era clipa în care încerca să se transforme în om, când se străduia să

înlocuiască substanţa moartă a fantomei din sine cu carnea vie a sclavului.

Dacă apuca să strecoare în trupul viu măcar câteva picături din nemurirea spre care tânjea, atunci regele-vrăjitor nu mai putea fi afectat de nimic din ceea ce ar fi făcut muritorii strânşi pe câmpia deşertică din faţa sa.

Dar, ca să înceapă injectarea de nemurire în trup, trebuia întâi să ocupe în totalitate corpul sclavului.

Iar tribunul Faber urmărea cu atenţia unui animal de pradă momentul în care transformarea fantomei avea să înceteze.

Şi supraveghea, cu aceeaşi atenţie, mişcarea inelelor ce înconjurau trupul lui Inuhotep.

Acestea erau suficient de largi încât să poată aluneca de-a lungul trupurilor înlănţuite şi care se tot contopeau, regele-vrăjitor şi sclavul Tarabilus.

Deşi cele două trupuri se uneau, treptat, într-unul singur, îngustându-se, totuşi dimensiunile inelelor nu se reduceau, se ridicau şi coborau în jurul trupului lui Inuhotep lăsând un spaţiu liber destul de mare în jurul acestuia.

Adică, îşi dădu seama Faber atunci, între inelele colorate, ce-şi continuau bâzâitul lor nepământesc, şi trupul – da, trupul, căci fantoma căpătase trup – al lui Inuhotep rămăsese acum un spaţiu liber suficient de mare încât în el să încapă un bărbat solid.

Cuprins de-un imbold pe care n-ar fi fost în stare să-l justifice, tribunul Faber făcu atunci cel mai nebunesc gest din existenţa sa de războinic şi om de stat.

Făcu un pas mare, pe potriva picioarelor sale lungi, şi păşi dincolo de inelele colorate, având grijă să nu atingă niciun cerc zumzăitor!

Se pomeni lângă Inuhotep.

Fantoma abia întrupată în trupul sclavului se uită cu ochi holbaţi la latgan şi încercă să-l împingă spre şirul de inele colorate ce urcau şi

coborau.

Faber îşi dădu seama că atingerea cercurilor zumzăitoare avea să însemne sfârşitul său şi se prinse cu ambele braţe de regele-vrăjitor.

Acesta nu mai încercă să-l împingă spre cercuri, ci îl trase spre sine, probabil în dorinţa de a-l asimila în trupul său, ca şi pe Tarabilus.

Realizând pericolul, Faber îşi scoase gladiusul din teaca de la gât şi înfipse arma în pieptul trupului muritor al sclavului şi, prin intermediul acelui trup, în sufletul regelui cu pretenţii la veşnicie!

Urletul universului ce-şi simţea stăpânul gata să piardă strădania de a cuceri puterea supremă fu îngrozitor.

Regele-vrăjitor, cu gladiusul tribunului Faber înfipt în inimă, simţea cum i se scurge viaţa agonisită atât de greu.

I se scurgea strop cu strop şi-l cuprinsese o disperare care nu-şi găsi expresia decât într-o agitaţie haotică a energiilor colorate care îl animaseră până atunci.

Se prinse cu disperare de străinul care îl înjunghiase, sperând să extragă din acesta energia necesară să-l menţină în viaţă.

La rândul lui, tribunul Faber, înconjurat de fenomene pe care nu le înţelegea şi de care îi era teamă, se ţinea din răsputeri de trupul lui Inuhotep.

Numai că nici Inuhotep nu ştia prea bine ce se întâmplă cu el.

Cuprins de spaima morţii definitive şi dornic să se răzbune cumva pe cel care îl asasinase, Inuhotep îşi desprinse pentru o clipă îmbrăţişarea, prinse cu mâinile-i scheletice, dar pline de putere, gâtul latganului, şi-l răsuci cu violenţă.

Oasele gâtului lui Faber trosniră, făcându-se bucăţi.

Capul tribunului se lăsă într-o parte, iar ochii, rămaşi larg deschişi, pierdură orice urmă de viaţă.

În aceeaşi clipă, şi ochii lui Inuhotep deveniră opaci, ca nişte pietre

adunate din pulberea deşertului.

Cei doi rămaseră un timp în picioare, îmbrăţişaţi, sprijinindu-se reciproc, apoi alunecară în praf.

Inuhotep zăcea pe spate, iar tribunul deasupra lui, într-un mod ce ar fi părut indecent, dacă n-ar fi fost acoperit de înţepeneala morţii.

Jocul impresionant al inelelor colorate şi al bâzâitului lor avu o ultimă izbucnire, în care aruncă flăcări până la cer, apoi totul se stinse, iar cerul îşi pierdu strălucirea...

... şi peste pustiu se aşternu tăcerea.

– Se pare că, în cele din urmă, s-a sfârşit, oftă Zabadela către Bartiss. Se pare că vechiul blestem al triburilor noastre a încetat şi că putem să ne vedem de treburile noastre obişnuite, de oameni obişnuiţi, cu ambiţii mărunte şi obişnuite...

– Aşa se pare, mormăi şi Bartiss. Ce facem cu cadavrele? Unde ar trebui să le ducem?

Zabadela se gândi un timp.

– Nu cred că trebuie să facem ceva. Lucrurile se vor rezolva de la sine. Priveşte!

Trupul lui Tarabilus se descompusese, lăsând sub tribunul Faber doar scheletul învechit de timp al lui Inuhotep.

– Aici sunt în joc forţe imense. Să nu ne amestecăm.

– De acord. Dar cu latganul, ce facem?

– Ştie vreunul dintre noi că-i latgan cu adevărat? Cunoaște cineva conform căror rituri ar trebui înmormântat?

– Ai dreptate, stăpâne. Nu ştim nimic.

– Eu zic să lăsăm cele două cadavre în voia pustiei.

– Atunci, să strângem ce am adunat în coşuri şi să ne întoarcem cu

toţii în taberele noastre, să ne îngrijim răniţii şi să ne jelim morţii... şi să începem o existenţă nouă...

Şi aşa făcură.

Într-o jumătate de oră, deşertul era deşert, aşa cum se cuvenea să fie.

Doar în apropierea mormântului lui Blokan zăceau cele două cadavre îmbrăţişate, ca şi cum ar fi fost urmaşii fără noroc ai unei înduioşătoare poveşti de dragoste.

Cele două trupuri zăcură timp îndelungat fără a fi deranjate de nimeni: nici de oameni, nici de plante, nici de animale.

De nimeni.

Păreau a fi bucăţi de piatră care nu atrăgeau pofta insectelor sau a păsărilor de pradă ce zburau prin jurul mormântului lui Blokan.

Treptat, deşertul fu cuprins de întuneric.

Era o noapte fără lună, de parcă şi luna obosise văzând atâtea grozăvii şi voia să se odihnească.

Atunci, în miezul cel de noapte deplină, în drumul ce ducea de la mormântul lui Blokan către Terimeea se auzi un oftat:

– Cred că asta e ultima oară, dacă judecăm după cât de greu au mers lucrurile...

O stea mai strălucitoare decât celelalte îşi făcu loc printre nişte nori apăruţi subit, iar la lumina ei iluzorie, tribunul Faber descoperi că zăcea pe lespezile drumului – orice urmă de ţesut al lui Tarabilus fusese înghiţită de neant, ca şi cum bietul sclav, cu suferinţele şi speranţele sale, nu merita să rămână prin nimic în amintirea semenilor săi.

Tribunul se ridică din drum.

Îi era frig, îi era foame.

Redevenise om.

Se uită în jur.

Nimic care să-i folosească, locuitorii pustiei, oameni săraci şi economi, strânseseră tot ce le putea fi de oarecare utilitate.

Văzu, în lumina zorilor care hotărâseră că-i cazul să se îngrijească de bunul mers al zilei, încotro se afla oraşul.

Faber ştia că, pentru a se întoarce în lumea sa, trebuia să ajungă mai întâi în Terimeea.

Aşa că o luă încet-încet către zidurile ce se zăreau vag în depărtare.

Avea sandale bune în picioare, arme bune în tecile de la gât... şi cam atât.

Suficient cât să ajungă în cetate înainte de arşiţă.

Şi merse, încet şi răbdător, până se pomeni la umbra zidurilor.

– Pe cine cauţi, omule, îl întrebă cu milă unul dintre paznici.

Faber se uită atent la el, apoi rosti în şoaptă nişte cuvinte fără înţeles:

– Bohor, mohor, paranghi sumnal...

Paznicul tresări şi exclamă:

– Asta da surpriză!

Îşi scoase mantia şi-l ascunse sub ea pe tribun, apoi îl conduse într-o căsuţă nu prea arătoasă, din interiorul zidurilor.

După care paznicul reveni la postul său şi nu-l mai părăsi.

A doua zi dis-de-dimineaţă, din clădirea cea mică, clădire ce se dovedi a fi un fel de han specializat pentru o anumită sectă, ieşiră trei paterey, uşor de identificat după caftanele lor lungi, de-un verde-închis.

Însă ceea ce îi distingea pe paterey de semenii lor nu era atât caftanul verde, cât perucile lungi, creţe, cu zulufii ce le atârnau pe umeri şi, bineînţeles, perucile şi zulufii erau de-un verde strident.

Cei trei – mânând catâri cu harnaşamente evident verzi – părăsiră cetatea şi se îndreptară spre apus, către ţărmul roditor al mării.

Mergeau încet, fără să se grăbească, stând de vorbă ca nişte oameni cu multe preocupări şi care nu-s obişnuiţi să piardă vremea nici măcar în timp ce călătoresc.

Spre sfârşitul după-amiezii, cei trei paterey se opriră la un han obişnuit, plin cu marinari, şi cerură găzduire acolo.

În mod ciudat, din momentul acela nu-i mai văzu nimeni.

În schimb, în mica garnizoană latgană din port apărură câţiva soldaţi arătoşi, în deplină maturitate.

Unul dintre ei arăta semne evidente de obişnuinţă de a fi în funcţii de conducere, iar respectul celorlalţi dovedea că existau motive pentru a fi respectat.

Tribunul Faber îşi reluase atribuţiile, căpătase un mic birou în garnizoana pentru triremele menite mesajelor de urgenţă şi se apucase să întocmească ceea ce întocmeau de obicei militarii de carieră, adică rapoarte.

Primul – şi care fusese expediat de urgenţă – fusese destinat împăratului, care îi comunica acestuia (într-un mod mai puţin direct) despre modul în care fusese îndeplinită misiunea din ţara polnilor.

Al doilea mesaj era adresat camarazilor săi din legiunea Britta, solicitându-le să se prezinte imediat – împreună cu familiile, prietenele, copiii legitimi sau nelegimiti, clienţii şi persoanele legate strâns de ei – în portul Taroth din delta fluviului Hatti.

Nu le dădea multe amănunte, îi avertiza doar că e vorba de ceva bun, care le va folosi tuturor, începând cu imperiul şi terminând cu fiecare dintre ei în parte.

Adevărul era că Faber nu avea nicio informaţie specială, ci doar o intuiţie de adevărul căreia era convins.

Avea o viziune despre nişte copii pe jumătate hattienni care aveau să

aducă bogăţie şi bunăstare atât imperiului latgan, cât şi Ţării Hatti...

Abia după ce expedie şi aceste misive, îndrăzni să scrie mesajul care îi ardea sufletul. Era o scrisoare adresată unei verişoare mai îndepărtate a lui Olimpus, o femeie delicată şi cu care împăratul se înţelegea bine. Nefiind o apropiată a Curţii, se înţelegea cu toţi, pentru că nu ameninţa poziţia nimănui. Iar căsătoria ei cu Faber n-ar fi adus tribunului mai multă putere. Adică toată lumea îşi putea vedea liniştită de treburi, iar Faber putea să aibă familia pe care şi-o dorea de atâta vreme...

Şi, după ce-şi termină treburile pe care le amânase de atâtea ori, din cauza drumurilor şi a sarcinilor ciudate pe care le îndeplinise, se culcă şi dormi visând o lume plină de pace, cu copii mulţi şi fericiţi, dintre care unii erau ai săi.

11

Mirosul de pulpă fierbinte de ied, abia luată de pe grătar şi stropită cu usturoi şi măghiran, era atât de îmbietor, încât Taravik întinse gura şi muşcă pe dibuite, fără să deschidă ochii, concentrându-şi toate simţurile asupra mirosului şi gustului cărnii.

Abia după ce auzi râsetele discrete din jur începu să se trezească, să-şi dea seama că nu era singur...

...şi să realizeze unde se trezise.

Bineînţeles, se trezise în grădina casei sale, acolo unde căzuse lat de oboseală, când se întorsese din expediţia în care fusese gata să-şi piardă viaţa.

Deschise ochii, se ridică în fund şi privi în jur.

Fu gata să pice la loc de uimire.

Dormise ceva – dovadă că fusese foarte obosit – şi se înserase. Dacă-şi aducea bine aminte, ajunsese acasă pe la mijlocul după-amiezii.

Acum se întunecase.

Grădina, adică aleile dintre straturile cu flori şi legume, era împânzită cu mese improvizate, pline cu tot felul de gustări: brânzeturi, bucăţi de pastramă, salate, fripturi aburinde, urcioare cu bere şi vin...

Un ospăţ în toată regula.

Pe Taravik îl uimea toată chestia asta.

Sigur, Marieţa îl primea de obicei cu o masă sărbătorească, atunci când termina o aventură ieşită din comun, dar de data asta se întâmpla ceva aparte: pe lângă mesele întinse în grădină, existau mese pline cu de toate înşirate în stradă.

Şi nu erau veniţi la chef doar cei ai casei (ca de obicei) şi vecinii apropiaţi, ci şi o mulţime de cunoscuţi, precupeţi, clienţi mai vechi sau mai noi...

...şi toţi erau veseli şi încântaţi de ocazia de a se revedea.

Copiii alergau printre picioarele adulţilor, se îndopau cu fructe şi dulciuri, ceilalţi mâncau fără grabă...

...toţi cei care veneau aduceau câte ceva, o bunătate, un urcior cu băutură, glumeau...

Taravik se ridică, pentru că toţi îl invitau la masa lor, fiecare îl poftea să guste din ceea ce i se părea că are mai bun... şi, curând, curierul nostru se simţi mai fericit ca niciodată.

După un timp, Marieţa bătu cu lingura în strachina în care avea câteva bucăţi de carne fragedă de miel.

După ce le atrase atenţia tuturor că vrea să le vorbească şi îi făcu să o asculte, întrebă:

– Voi ştiţi ce sărbătorim aici?

Urmă o tăcere deplină.

– Cei mai în vârstă ar trebui să ştie, dacă nu s-au ramolit complet... Avalik şi Aralik, prăjiturile astea nu vă spun nimic? întrebă jupâneasa, scoţând de sub masă o tavă cu trei feluri de prăjiturele: unele rotunde, albe, ca nişte gogoşi însiropate, altele triunghiulare, cu cremă cafenie, şi altele pătrate, acoperite cu glazură verde.

– Zilele Zeiţei Terima! strigară bătrânii, împreună cu alţi vecini, mai

tineri, dar care, din diferite motive, ţinuseră minte sărbătoarea cea străveche.

– Să ne ierte marea zeiţă, patroana cetăţii noastre, care ne-a ajutat mereu, dar pe care noi am uitat-o, ca nişte indivizi lipsiţi de recunoştinţă!

– Împărţiţi prăjiturelele copiilor, să ne pomenească sărbătoarea!

Bineînţeles că prăjiturile se dovediră a fi delicioase, spre bucuria celor mici, iar cei mari îşi continuară ospăţul lor, cu Taravik în frunte.

După cum era de aşteptat, discuţia alunecă spre vechea sărbătoare a Terimei, care căzuse, pe nedrept, în uitare, sărbătoare despre care (culmea) majoritatea aveau cele mai plăcute amintiri.

În primul rând, toată lumea îşi amintea gustul prăjiturelelor.

Existau câte trei feluri de prăjituri, cu forme, gust și culoare diferite, specifice celor trei zile de sărbătoare. Prăjiturile se împărţeau copiilor, fiecare în ziua prevăzută de sărbătoare. Adulţii aveau dreptul la gustări şi ceva băutură (doar cât să se simtă bine).

– Sărbătoarea durează trei zile, explică Avalik, în timp ce Kostik asculta cu urechile ciulite ca nişte găleţi.

– Nu sunt zile dedicate complet sărbătorilor, interveni şi Aralik. Oamenii îşi văd de treburile lor obişnuite în timpul dimineţii, se odihnesc la prânz, iar seara se strâng şi petrec. La miezul nopţii se duc la culcare, pentru că dimineaţa îşi reiau treaba, iar seara continuă cu o a doua sau a treia zi de sărbătoare, după cum e cazul. Adică sunt trei seri de sărbătoare, una după alta, dar sărbătoare e doar după ce s-a terminat treaba zilnică.

– În prima seară, petrecerea e organizată de familie împreună cu vecinii şi prietenii, de obicei în faţa casei.

– A doua zi, primăria oferă prăjituri copiilor şi gustări cetăţenilor. Nu-i vorba de niciun exces, totul e să se simtă lumea bine, iar copiii să aibă suficiente dulciuri...

– Iar a treia zi, Templul Terimei oferă copiilor nişte prăjituri deosebite – ştii că am găsit un cofetar care mai ştie reţeta? Să nu-ţi vină să crezi...

– Da, numai că Templul Terimei e dărăpănat rău de tot. Cred că zeiţa e singură, fără niciun ajutor...

– Atunci când Terima mi-a trimis o scrisoare, prin intermediul fetiţelor...

– Când le-a găsit Mosolik, îşi aminti Taravik. Apropo, unde e lăcomilă Mosolik? Cum de-a ratat ocazia unui ospăţ?

– Zeul îl trimite în zboruri lungi, îl pregăteşte pentru nu ştiu ce misiune... Dar să revin la povestea noastră. În scrisoarea pe care mi-a trimis-o Terima, îmi cerea să iau legătura cu alte temple ale sale, din alte cetăţi, temple mai prospere, şi să le cer ajutorul. Acestea vor trimite preotese şi diferite bunuri şi ne vor îndruma cum să punem templul în funcţiune. Mâine dimineaţă vor sosi câteva adepte ale zeiţei, iar noi, breasla florarilor, vom da o mâna de ajutor curăţând templul de gunoaie şi de praf. Mâine, la consiliul Pelinei, vom discuta de unde facem rost de bani... Va fi multă lume ce va da ajutor...

Marieţa discuta cu Taravik şi cu cei din jurul ei, membrii de frunte ai breslelor, când la intrarea în curte se făcu oarecare vânzoleală.

Gazdele se ridicară şi ieşiră în întâmpinarea celor ce veniseră: primarul şi un grup de consilieri municipali.

– Ce-i aici, jupânească Mariela? Ai zice că lumea a luat-o razna...

Marieţa nu avu nevoie decât de câteva minute ca să-i explice primarului despre sărbătoarea Terimei. Acesta, care nu mai era tânăr, rămăsese în amintire cu gustul prăjiturilor de altă dată şi-şi amimti tot ce trebuia să-şi amintească, inclusiv faptul că avea, ca în fiecare an, fonduri rezervate pentru sărbătoarea respectivă, dar că nu se găsise nimeni care să-i explice ce trebuia să facă, în ce scop trebuia să folosească banii respectivi.

Se lămuriră şi, de fapt, urma să se lămurească absolut totul la

consiliul Pelinei.

În tot timpul discuţiei – acompaniată din depărtare de sunetul petrecerii care cuprinsese întreaga cetate – fetiţele (Amira şi Argira) stătuseră ascunse pe jumătate în spatele maicii lor, privindu-l pline de curiozitate pe bărbosul dolofan, cu un colan de aur la gât.

Consilierii municipali se uitau cu poftă la fripturi şi la urcioarele cu vin, dar, fiind în misiune, nu îndrăzneau să se înfrupte, în ciuda invitaţiilor gazdelor.

La un moment dat, primarul – care se lămurise în privinţa tărăboiului, a sărbătorii şi a celor ce aveau să urmeze – încercă să intre în vorbă cu fetiţele şi scoase un ban mare, de argint.

– Îl vreţi? i-l oferi el Amirei.

– Sigur că-l vreau, răspunse fără grijă fetiţa.

– Atunci, vino şi ia-l!

Amira făcu trei paşi iuţi şi, până să-şi dea seama primarul ce se întâmplă, îi smulsese banul dintre degete şi se refugiase înapoi în spatele mamei ei, strigând victorioasă către sora sa:

– L-am luat!

Primarul, mirat de îndrăzneala fetei, care, de obicei, stătea ascunsă în spatele maică-sii, o întrebă:

– Nu ţi-a fost frică? Puteam să te prind şi să-ţi fac cine ştie ce...

– Jupâne primar, zâmbi fetiţa ca un om mare, de acolo de unde staţi nu puteţi să vedeţi ceea ce văd eu...

– Şi ce vezi?

– Ce ţine în mână mami Mariela...

– Şi ce ţine maică-ta în mâini? se hlizi primarul.

– Un făcăleţ lung şi gros, cu care e gata să-ţi bage pe gât zâmbetul

ăla îngâmfat...

Pe primar îl umflă râsul şi hohoti un timp, apoi, după ce se amuză suficient, îi spuse Marieţei:

– Ia arătă-mi mâinile!

Marieţa rânji, un pic încântată, un pic jenată, şi scoase mâna de la spate.

Evident, în mână ţinea un făcăleţ zdravăn, cu care puteai, la o adică, să faci praf o ţeastă de primar, plus vreo cinci de consilier municipal...

– Şi erai dispusă să-mi bagi pe gât cu chestia aia zâmbetul meu îngâmfat?

– Numai dacă era cazul, jupâne primar...

– Numai dacă era cazul...

Primarul se ridică de pe băncuţă, o sărută pe Marieţa pe creştet, îl sărută pe frunte şi pe Taravik, sorbi din paharul cu vin ce-i fusese pus în faţă, apoi le spuse consilierilor:

– Hai, beţi şi voi ceva, să nu ziceţi că oamenii ăştia v-au ţinut flămânzi şi însetaţi!

Bineînţeles că toţi se repeziră asupra merindelor şi băuturii, apoi primarul spuse:

– Dragilor, mulţumim pentru tot ce faceţi şi aţi făcut pentru cetatea noastră, pentru respectarea zeilor şi tradiţiilor. O să ne întâlnim mâine la Pelina şi o să lămurim tot ce-i de lămurit. Eu zic să ne grăbim spre casă, să apucăm măcar câteva clipe din sărbătoare alături de familie.

Şi, acestea fiind spuse, primarul o luă la goană, de parcă îl urmărea cineva cu un iatagan foarte ascuţit.

Ceilalţi îşi văzură de petrecere, dar cu chef tot mai redus, pentru că acum se lămuriseră că mai aveau două zile de chiolhan. În plus,

oamenii obosiseră, aveau o mulţime de treburi de făcut a doua zi de dimineaţă... aşa că, treptat, începură să mulţumească gazdelor pentru ospitalitate şi să se retragă.

Larma se potolea, încet, în toată cetatea.

Se mai auzeau râsete şi glume, se închina în cinstea unuia sau altuia, dar mai încet, mai potolit...

Undeva, în apropiere, pe o străduţă pe care Taravik nu reuşi s-o identifice, o voce de femeie veselă chiră:

Bărbate, bărbate
Întinde-te pe spate
Şi lasă-mă pe mine
Să te fac să te simţi bine!

– Fii cuminte, Loreha, îi răspunse un glas de bărbat. Aşteaptă să adoarmă copiii şi după aia stau şi în cap, numai să mă faci să mă simt cum vrei tu!

Bineînţeles că spusele lui fură urmate de hohote de râs...

...apoi hohotele se potoliră, iar în cetate se aşternu liniştea...

Marieţa îşi puse fetele la treabă, strânseră mesele improvizate şi le duseră în magazie, adunară băutura şi alimentele rămase şi le vârâră în beciuri...

...adică făcură ordine, de parcă n-ar fi avut loc nicio petrecere. Lucrul ăsta se întâmpla în toate gospodăriile, pentru că a doua zi nu mai era timp de curăţenie.

Apoi Marieţa împărţi sarcinile pentru a doua zi: cine ducea produsele la piaţă, cine se ducea să ajute la Templul Terimei, cine trebuia să facă rost de cârpe, mături... şi toate celelalte câte trebuiau făcute, să nu zică nimeni că n-a ştiut ce avea de făcut.

Apoi, toate astea fiind făcute, se trecu la pregătirea de noapte: în primul rând, spălatul copiilor (în această categorie intrând Taravik,

Kostik şi fetiţele).

Şi după aceea, copiii se târâră în casă, refuzând locul obişnuit de cuibăreală.

Ca urmare, Taravik ocupă patul conjugal, după care tânjise de ceva timp, fetiţele se aruncară peste burta lui moale şi adormiră imediat, pisoii se cuibăriră între fete, iar Marieţei îi rămase un loc lângă Taravik, pe care se grăbi să-l ocupe cât mai exista. Oftă fericită, destinzându-şi muşchii încordaţi şi începu să sforăie, înainte s-o împiedice trombonul lui Taravik să adoarmă.

Doar Kostik dormea liniştit, în şopronul lui umplut în mod festiv cu fân aromat. I se pregătise o iesle cu salate şi foi de varză aromate plus un castron cu vin bun, pentru un somn uşor, cu gustări din belşug.

În curând, tot oraşul dormea liniştit, fiecare individ sforăind sau nu, după obicei sau după fosa nasului.

12

În al şaptelea cer de deasupra Terimeei, zeii stăteau şi ei la ospăţ.

De fapt, Khator cel Negru încerca să fie amabil faţă de colegele sale zeiţe, recunoscând că profitase de respectul deosebit al credincioşilor pentru a acapara atenţia aproape totală a acestora şi ignorarea cât mai deplină a celorlalţi zei.

Acum, după ce văzuse că fără ajutorul zeilor vindecători şi al altor zeităţi minore nu s-ar fi descurcat, decisese să schimbe relaţiile cu colegii săi.

Îi invitase la o masă, care se dorea începutul unei alte relaţii între nemuritori.

Şi descoperiseră cu toţii că era mult mai plăcut împreună.

Aşa că, neavând altceva mai bun de făcut, petreceau cea mai mare parte a timpului la un loc, admirând faptele de tot felul ale pământenilor, unele mai bune, altele mai prosteşti.

– Totuşi, oftă Terima, n-am făcut un lucru prea rău cu oamenii...

– Nu, îi răspunse surprins Khator. Dacă mă gândesc bine, am făcut chiar lucruri bune...

Zâmbiră toţi trei, mulţumiţi.

Da, făcuseră o lume destul de bună.